

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · tercer període · sèrie P · núm. 52

Ple del Parlament

Sessió 27, segona reunió, dimecres 16 de juliol de 2025

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Manifestació de condol per la mort del bomber Antonio Serrano	3
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'incompliment del punt principal de l'acord d'investidura amb relació al finançament singular per a Catalunya i d'altres acords de legislatura	
317-00141/15	3
Pregunta al president de la Generalitat sobre el desvirtuament dels acords pactats pel que fa al finançament en la signatura de l'acord amb l'Estat	
317-00144/15	5
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'advertència de la interposició de denúncies quan se li formulen preguntes sobre la seva gestió	
317-00137/15	6
Pregunta al president de la Generalitat sobre els incidents violents fruit de les polítiques migratòries i la criminalitat estrangera	
317-00139/15	7
Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures per a afrontar les onades de calor i la lluita contra l'emergència climàtica	
317-00142/15	9
Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures per a posar fi a l'espoli fiscal	
317-00143/15	10
Pregunta al president de la Generalitat sobre la justificació de destinar 8 milions d'euros en conceptes de cooperació al Marroc	
317-00140/15	11
Pregunta al president de la Generalitat sobre la valoració de l'actuació dels serveis d'emergència i del funcionament dels sistemes de prevenció i alerta	
317-00138/15	13
Pregunta al Govern sobre les mesures urgents per a prevenir els grans incendis (retirada)	
310-00233/15	14
Pregunta al Govern sobre l'acció de govern enfront dels atacs a la llengua	
310-00238/15	14
Pregunta al Govern sobre la gestió dels incendis forestals	
310-00239/15	16
Pregunta al Govern sobre la situació de la regió sanitària Penedès	
310-00240/15	18

Pregunta al Govern sobre els valors europeus en l'acció del Govern 310-00228/15	20
Pregunta al Govern sobre la defensa del català 310-00234/15	21
Pregunta al Govern sobre el nou model de finançament 310-00235/15	23
Pregunta al Govern sobre la gestió d'emergències 310-00236/15	24
Pregunta al Govern sobre l'assumpció de responsabilitats pels darrers incendis 310-00232/15	26
Pregunta al Govern sobre les inversions previstes per a l'ampliació de l'Hospital del Vendrell 310-00218/15	28
Pregunta al Govern sobre la formació professional dual 310-00229/15	29
Pregunta al Govern sobre la connectivitat al món local (retirada) 310-00230/15	31
Pregunta al Govern sobre el reconeixement internacional de Catalunya com a referent gastronòmic 310-00231/15	31
Pregunta al Govern sobre les condicions laborals i assistencials a l'Hospital Joan XXIII, de Tarragona 310-00237/15	33
Decret llei 12/2025, de 3 de juny, per augmentar la resiliència del subministrament elèctric a Catalunya (posposat) 203-00018/15	34
Proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació sobre l'activitat de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència 252-00014/15	39
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques LGBTI que ha desenvolupat el Departament d'Igualtat i Feminisme 300-00166/15	49
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques educatives 300-00169/15	53
Projecte de llei de l'estatut de municipis rurals 200-00001/15	61
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de seguretat pública 300-00170/15	80
Interpel·lació al Govern sobre el sistema d'avaluació per a obtenir el permís de conduir 300-00172/15	88
Interpel·lació al Govern sobre el compromís del Govern amb la preservació i la projecció de referents i símbols nacionals de Catalunya 300-00171/15	94
Interpel·lació al Govern sobre el problema de l'avenç de l'islamisme i la imposició del vel a les dones 300-00168/15	101

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 27.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i el lletrat Jan Sarsanedas Coll.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Bon dia. Es reprèn la sessió.

Manifestació de condol per la mort del bomber Antonio Serrano

Abans de reprendre el Ple amb la sessió de control al president de la Generalitat i al Govern, senyores i senyors diputats, farem un minut de silenci en record d'Antonio Serrano, membre de l'equip de prevenció activa forestal, que va perdre la vida en l'incendi que va afectar diversos municipis del Baix Ebre de la setmana passada.

Com a Parlament de Catalunya, volem expressar el condol per aquest servidor públic que va morir en acte de servei, defensant la terra i la ciutadania; un minut de silenci que ahora vol ser una expressió col·lectiva de gratitud i reconeixement infinits per a ell i per a tots els servidors públics dels cossos d'emergències i seguretat que van intervenir en l'extinció d'aquell incendi, i també per als voluntaris, els pàgels, els alcaldes i regidors i els veïns i veïnes.

Fem, doncs, aquest minut de silenci i traslladem en nom de tota la cambra el nostre condol als familiars, als amics, al Cos de Bombers i als companys del parc de bombers de Granollers, on treballava Antonio Serrano.

Els demano, doncs, que ens posem dempeus.

(La cambra fa un minut de silenci.)

El primer punt de l'ordre del dia són les preguntes amb resposta oral, i començarem amb les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'incompliment del punt principal de l'acord d'investidura amb relació al finançament singular per a Catalunya i d'altres acords de legislatura

317-00141/15

La primera pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics, i la formula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, el diputat senyor Albert Batet i Canadell.

Albert Batet i Canadell

Molt honorable president del Parlament, molt honorable president de la Generalitat, membres del Govern, diputats i diputades... President, no surt el temps. No, no, no... *(Pausa.)* D'acord.

El president

Sí, surt... *(Pausa.)* Demano als serveis tècnics que facin el possible perquè pugui sortir el temps a la pantalla. *(Veus de fons.)* Ho tornarem a posar a zero. La presidència sí que ho té a la pantalla, però no surt reflectit. A veure si podem resoldre aquesta incidència al més aviat possible.

Albert Batet i Canadell

Moltes gràcies, president. Molt bon dia i bona hora a tothom...

El president

Esperi's, esperi's un moment. *(Pausa.)* Ara sí, molt bé. Té la paraula.

Albert Batet i Canadell

President, després d'incomplir el punt principal de l'acord que va permetre la seva investidura, el finançament singular, com pensa tirar endavant la legislatura?

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

No incomplim res, tot el contrari: el Govern de Catalunya i jo mateix complim els acords als que arribem, en particular els d'investidura. Estem complint l'acord i el complirem en la seva integritat.

I és un bon acord, l'acord de finançament, és un bon acord; és un canvi de paradigma. A Catalunya ningú li regala res –ho dic per comentaris que he sentit i reaccions que he vist. Catalunya ha estat sempre solidària i té dret a reclamar un bon finançament. I és el que vam fer, un autèntic canvi de paradigma. La primera vegada que es signa un acord entre governs on es fixen les bases d'un nou model de finançament, la primera vegada en més de quaranta anys de democràcia; setze anys des de l'anterior model de finançament, onze que portava caducat. No he vist cap més proposta de ningú. Un bon acord complint els compromisos que hem adquirit.

I la pregunta que jo em faig i li trasllado amb tot de respecte és: vostès què faran?, hi ajudaran o l'entrebancaran?

El president

Per repreguntar té la paraula el diputat senyor Albert Batet i Canadell.

Albert Batet i Canadell

Finançament singular, res; concert econòmic solidari, menys; traspàs integral de rodalies, res; convenció nacional per a la resolució del conflicte polític, res; reconeixement de les seleccions catalanes, res. Tal com ja els hi hem dit diverses vegades, president, són els campions en fer promeses i són els campions en incomplir-les. Potser alguns ja comencen a adonar-se'n. Vostè ni compleix els seus compromisos ni defensa els interessos de Catalunya davant Madrid. I només cal veure l'actitud de la vicepresidenta i ministra d'Hisenda, la senyora Montero, sobre l'acord de finançament.

President, si vostè, ara que pot, no s'imposa als seus, que seria el més fàcil, mai tindrà credibilitat per imposar-se a algú altre. Si aquell «sí» vigilant i exigent dels que van votar i permetre la seva investidura era cert, avui s'hauria de descartar el finançament singular i generalitzable, s'hauria de rectificar l'error de fer possible la investidura del president i del Govern més espanyolista de la història i s'hauria de deixar de donar-li suport.

Per això fem una crida al conjunt dels partits independentistes, per fer un front comú per reclamar el concert econòmic que atorgui a Catalunya la plena sobirania fiscal i un front comú per plantejar una alternativa nacional per sortir de l'atzucac.

President, sent el PSOE i el PSC els campions en incompliments, encara que vostè ho vulgui negar, és evident que així no es pot tirar endavant la legislatura.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

El resultat que la seva formació política pot oferir a Catalunya els darrers anys és ben galdós: avenços en rodalies, zero; desbloqueig de la infraestructura de l'aeroport, zero; avenços en la defensa del català, zero; avenços en el reconeixement nacional de Catalunya, zero. Vostès venien de la tradició del peix al cove i s'han quedat sense peix, sense cove, sense nord i sense sud.

El president

La següent pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el desvirtuament dels acords pactats pel que fa al finançament en la signatura de l'acord amb l'Estat

317-00144/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Jové i Lladó.

Josep M. Jové Lladó

Moltes gràcies, president. President Illa, dilluns van voler escenificar un bon acord a la comissió bilateral amb l'Estat, i no ho van aconseguir, perquè es van quedar molt curts. És cert que van incloure alguns dels preceptes que van pactar ara farà un any, i això és positiu; però l'acord de la bilateral no satisfà Esquerra Republicana, fonamentalment perquè no satisfà les necessitats de Catalunya. I ho tenia molt fàcil, president, per tenir un bon acord: només havia de copiar la literalitat del text que el va fer justament president, el de l'acord d'investidura, que suposava un salt endavant en sobirania, també fiscal, i, per tant, una millora per a les condicions de vida del conjunt de catalans i catalanes. En canvi, dilluns vostè van entestar-se a reformular-lo i a reescriure'l per poder quedar bé amb tothom, i amb això no només no se'n sortirà, president, sinó que a vostè no li pertoca. Vostè no és el candidat d'una comunitat autònoma, com per exemple Andalusia; és el president d'un país, de Catalunya, i aquesta hauria de ser la seva única preocupació, l'única prioritat.

Catalunya necessita un finançament just, president, i vostè ho sap, i per tenir-lo només cal que signi i faci complir a l'Estat les paraules que en el seu dia vam acordar: singularitat, ordinalitat, gestió, recaptació, liquidació i inspecció, Agència Tributària de Catalunya; bilateralitat. És així de senzill, president, i no intenti dissimular. De res li servirà rebaixar, diluir, amagar o maquillar els acords, de res, perquè, d'una banda, la catalanofòbia, com el racisme, serà atada per la dreta i l'extrema dreta espanyoles sigui quina sigui la proposta de finançament que vingui de Catalunya, i de l'altra, perquè si rebaixa o no compleix els acords amb qui no podrà comptar és amb nosaltres. L'hi dic de manera clara, president, i una vegada més: per nosaltres, els avenços en sobirania eren el que donava sentit a la legislatura, i el finançament que havíem pactat n'era el pilar fonamental.

President, si no rectifica i si no ratifica els acords als que vam arribar sobre el finançament, no tindrà pressupostos amb els nostres vots. I no donin excuses, si us plau, als que frisen perquè aquest acord fracassi. Encara hi és a temps, president; torni a la literalitat del que vam pactar –singularitat, ordinalitat, recaptació del cent per cent dels impostos per part de l'Agència Tributària de Catalunya– i treballi per aconseguir els suports necessaris perquè aquest finançament, aquest canvi de paradigma, sigui una realitat.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Queda feina per fer? Sí, molta. Vostè mateix ho ha reconegut: és un acord positiu i és un pas endavant. Em ratifico en els acords sobre finançament que vaig signar amb la seva formació política? Sí, m'hi ratifico. Tinc compromís i assumeixo el compromís de complir-los? Sí. Serà fàcil? No.

Home, quedar bé, si busqués quedar bé..., bé, bé, no he quedat. Vostès han vist tots les reaccions que hi han hagut: per uns, trenquem Espanya; per altres, no hem fet res.

Ara, és un canvi de paradigma. Busquin vostès, en els anys anteriors de democràcia, un únic acord, un acord entre una comunitat autònoma i un govern –Govern d'Espanya– que fixi les bases d'un model de finançament. No el trobaran. I jo agraeixo que això sigui també gràcies a la col·laboració de la formació política. I em comprometo a complir el que hem acordat, que és que la hisenda catalana, de forma progressiva, recapti, faci la feina de recaptar tots els impostos a Catalunya.

Per tant, això ho farem amb seguretat i ben fet. I que no és senzill, ja ho sabem tots, els que volem tocar de peus a terra; i jo sé que la seva formació toca de peus a terra. Ambició no ens en falta, eh? Complirem els acords. Vam donar..., jo estic satisfet de l'acord que vam signar, crec que és un pas endavant important, però és veritat, vostè té raó, queda feina per fer. L'estem fent ja.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'advertència de la interposició de denúncies quan se li formulen preguntes sobre la seva gestió

317-00137/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. ¿Va usted a convertir en costumbre amenazar con denuncias a quien le pida explicaciones por su gestión?

Muchas gracias.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

El meu costum és donar totes les explicacions que se'm demanen, en particular en aquesta sessió de control, i també defensar els meus drets quan considero que es vulneren. I això ho seguiré fent, sí.

El president

Per repreguntar té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. Cataluña necesita un gobierno que no tiene, pero también una oposición democrática clara y perfectamente definida. La segunda y tercera fuerzas políticas de este Parlament, Junts y Esquerra, no la ejercen, ya que, cada uno a su manera, prefieren pastelear con usted a hacerle oposición de verdad, aunque a veces teatralicen cierta indignación, como se ha visto hoy. Y eso provoca, señor Illa, que se nos esté usted malacostumbrando y que, si alguien se atreve a cuestionarle de verdad, pierda enseguida los estribos y empiece a amenazar con denuncias. Porque, claro, ¿quién se atreve a cuestionar al profeta del diálogo, al ayatolá de la distensión, al campeón mundial del reencuentro? Pues yo le avanzo que más le vale acostumbrarse a ello, porque nosotros sí le vamos a hacer oposición de verdad.

Y allá va algún ejemplo. Sus cesiones al separatismo, señor Illa, suponen una traición a buena parte de su electorado, al que prometió exactamente lo contrario. ¿Va a denunciarme por recordarle lo evidente? Su política educativa es un desastre que

acumula resultados de calidad catastróficos. ¿Va a denunciarme por explicar lo que todo el mundo sabe?

Señor Salvador Illa, le vamos a hacer oposición de verdad, ya que los demás renuncian a ello. Y se trata de una oposición rigurosa, respetuosa con la verdad y con las personas, pero con vocación de ofrecer una alternativa necesaria de gobierno a la sociedad catalana. Y la vamos a hacer sin miedo, porque, con el debido respeto, señor Illa, tiene usted que comer mucha Nocilla para intimidarnos con sus amenazas judiciales.

Muchísimas gracias.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Doncs estarem entretinguts. Jo soc defensor de la política útil, i li donaré una exclusiva: es pot fer política útil des de l'oposició. I, miri, si vol fer oposició de veritat, jo, doncs miri, també em permetré avui de fer algun suggeriment.

No sé molt bé –ho dic amb tot el respecte– què és avui el Partit Popular a Catalunya ni qui exactament el dirigeix, però li suggereixo que es posicioni la seva formació en tres coses. El català és una llengua provinciana o és una riquesa de tota Espanya, que mereix ser reconeguda oficialment a Europa? Quina és la posició del seu partit? Rodalies s'ha de dirigir des de Catalunya o no? Quina és la posició del seu partit? I Catalunya necessita un millor finançament singular, sí o no? Quina és la posició del partit?

Comencem per aquí, si li sembla. Tenim feina.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els incidents violents fruit de les polítiques migratòries i la criminalitat estrangera

317-00139/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Illa, no paran de repetirse incidentes violentos protagonizados por una delincuencia importada, fruto de las políticas migratorias que todos ustedes han promovido en los últimos cuarenta años. Empezó en Salt, continuó en el barrio de la Mariola; hace pocos días vimos en Sabadell cómo una banda okupas extranjeros sembraban el terror en las calles; continúa en la Barceloneta, un grupo de argelinos sembraban el terror en las calles, y acabó hace pocos días en Polinyà, donde una banda de magrebís intentó agredir sexualmente a una niña y protagonizaron robos violentos.

Y la pregunta es: ¿hasta cuándo va a rendir las calles a la criminalidad extranjera?

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

A Catalunya, qui la fa la paga. Ara, la pregunta és: condemna la seva formació política la cacera de persones?, condemna la seva formació política l'atac a comerços i a treballadors?, condemna saltar-se la llei, la seva formació política? On és, la seva formació política: atiant el foc o apagant el foc?

El president

Per repreguntar té la paraula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Mire, señor Illa, estamos hasta las narices de sus mentiras y de sus manipulaciones, que lo único que pretenden es tapar el hartazgo del pueblo catalán y del conjunto de los españoles.

Porque ¿sabe qué pasa? Mientras ustedes intentan crear un relato absolutamente falso... Le voy a dar *sus* datos, los datos que han publicado recientemente los Mossos d'Esquadra sobre el balance de criminalidad del 2024. Y, mire, el sesenta y cinco por ciento de los detenidos por tráfico de marihuana fueron extranjeros; el sesenta y seis por ciento de los okupas detenidos fueron extranjeros; el sesenta y seis por ciento de los responsables de los robos con violencia fueron extranjeros, señor Illa, y el cincuenta y uno por ciento de los detenidos por agresiones sexuales fueron extranjeros. Ah, por cierto, el cincuenta y siete por ciento de los detenidos en siete o más ocasiones fueron argelinos o magrebís.

Ahora se levanta usted muy digno y me niega a estos datos, porque esto, señor Illa se, llama «delincuencia importada». ¿Y sabe quién la está pagando? Los catalanes y los inmigrantes legales, que han venido a contribuir y se han integrado de manera maravillosa en nuestra tierra, y a los que les agradecemos que estén entre nosotros.

Pero, mire, estamos hasta las narices de que ustedes obliguen a los catalanes a que tengan que aguantar la impunidad de los delincuentes extranjeros en sus calles, de que ustedes obliguen a los catalanes a tener que pagar la pensión completa a delincuentes extranjeros en nuestras calles. Y estamos hasta las narices de que ustedes les hayan robado el derecho a los catalanes a vivir en barrios seguros y en barrios tranquilos.

Porque, mire, los catalanes están hartos de gobernantes como usted y su jefe, el señor Sánchez, que se dedican más a proteger los derechos de los delincuentes que los derechos de la gente honrada, de los catalanes y del conjunto de los españoles.

Y yo le digo, señor Illa: aún está tiempo; es tarde, pero aún está a tiempo. Lance el mensaje al mundo de que en Cataluña no va a entrar nadie a delinquir, a robar, a violar o a okupar, y que si entra será deportado de manera inmediata a su país de origen. Si no lo hace, tenga muy claro que cada derramamiento de sangre o cada violación llevarán las siglas de su partido (*remor de veus*) y será responsabilidad suya, señor Illa.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

A Catalunya, qui la fa –sigui nascut aquí, sigui nascut fora d'aquí, sigui alt, sigui baix, resi al déu que vulgui resar, sigui ric o sigui pobre–, qui la fa la paga. On si guin, els anem a buscar; a Mataró o a Errenteria. Qui la fa la paga. Llei i ordre. Això és el que fem a Catalunya.

Ara, respongui'm vostè, vostè que defensava deportació massiva d'immigrants, respongui'm: condemna o no condemna la cacera de persones?, condemna o condemna els atacs a comerços i treballadors?, condemna o condemna saltar-se la llei?

A Catalunya no permetrem, tingui-ho per ben segur, que ningú trenqui la convivència. Ni vostè ni ningú.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures per a afrontar les onades de calor i la lluita contra l'emergència climàtica

317-00142/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari Comuns, el diputat senyor David Cid i Colomer, que té la paraula.

David Cid Colomer

Bon dia, president. Mentre alguns juguen al pim-pam-pum, la vida de la gent al nostre país continua, i Catalunya va camí de convertir-se pràcticament en un forn.

Fa pràcticament dues setmanes hem viscut la primera gran onada de calor d'aquest estiu, amb temperatures de rècord, ja siguin les màximes o fins i tot les mitjanes, amb nits ja no tropicals, sinó fins i tot tòrrides o roents, que han superat els vint-i-cinc o els trenta graus. I els impactes d'aquestes onades de calor són cada cop més evidents –més evidents.

Hem tingut, només la darrera setmana de juny, la mort de quaranta-tres persones a Catalunya provocades per l'onada de calor. Malgrat que s'ha intentat amagar, una treballadora de la neteja va morir fruit d'una onada de calor. I, a més a més, els incendis de sisena generació ja han arribat a Catalunya; ho hem vist a la Segarra o també al Baix Ebre.

Moltes famílies no tenen possibilitat de climatitzar els seus edificis o, fins i tot –fins i tot–, aquelles famílies que viuen en habitacions, evidentment, encara ho tenen més complicat.

I això no és un fet excepcional, és cada vegada més comú. Ho diu fins i tot el Meteocat: Barcelona és pràcticament de les ciutats que té temperatures més fora del comú de tot el món.

I jo li pregunto, li vull fer dues preguntes, president: a què creu que es deuen aquestes onades de calor? I en segon lloc, la segona pregunta és: quines mesures pensa prendre el seu Govern per fer-hi front?

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor Cid. Primer he de fer una puntualització: que a mi em consti, a Catalunya hi ha una mort acreditada per calor, un lamentable incident de la mort que es va produir a Valls, que crec que tots recordem. La resta són estimacions que poden... I no en tinc cap altre cas acreditat. No em toca acreditar-ho a mi, li toca acreditar-ho als serveis mèdics, eh?

Dos. A què es deu el canvi climàtic? Què ha de fer el Govern? Desplegar polítiques, col·laborar en la prevenció del canvi climàtic. Som 8 milions en un món de 8.000 milions. Per tant, entre vostè i jo, no marcarem la pauta d'això, però sí que podem apuntar-nos a les polítiques més ambiciosos, idealment de mida europea, que intentin mitigar el canvi climàtic. I segon, adaptar-nos; adaptar-nos adequant els edificis, adequant les infraestructures i ajudant aquelles persones que més ho necessitin per adaptar-se a una realitat que alguns encara neguen, eh?, però que ja està aquí, que és la del canvi climàtic.

El president

Per repreguntar té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

President, no ho dic jo, ho diu la seva consellera de Salut. Hi ha més morts a l'estiu que a l'hivern, i estan causades principalment per l'onada de calor. Ja li dic sempre: escolti més la seva consellera de Salut.

President, fa pràcticament dues setmanes li vam enviar una proposta, en aquest cas un pla, en què hi havia vint mesures per fer front a l'onada de calor, i vam dema-

nar que els consellers directament implicats compareguessin. Han passat dues setmanes i no hi ha hagut cap resposta –cap resposta.

Jo crec que aquest és un dels principals problemes que té la gent, els problemes reals del dia a dia. I li vam fer propostes concretes. Té, tot seguit, una bateria de propostes concretes: des d'un pla de climatització dels equipaments, des de garantir, per exemple, punts d'aigua freda a molts municipis...

Però, sobretot, president, li vull dir una cosa molt clara: quan hi ha un incendi, no s'ha de tirar més benzina al foc; i ampliar l'aeroport és posar més benzina al foc, i vostè ho sap. I si Catalunya ha de liderar, ha de liderar en tots els aspectes, i també ha de liderar la lluita contra l'emergència climàtica. No es pot fer un discurs amb una mà i amb l'altra...

El president

Se li ha acabat el temps. Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Totes les propostes que pugui fer el seu grup polític o altres grups polítics en matèria d'adaptar-nos al canvi climàtic o d'ajudar a prevenir el canvi climàtic seran preses amb tota la serietat que puguem i amb tot el rigor per part del Govern. I, escolti'm, hem tingut dues setmanes bastant intenses, eh?, però no dubti vostè que les prendrem seriosament.

La principal conclusió –i m'anticipo..., arran de la seva pregunta– que jo trec d'aquests incendis, com a conclusió principal que hem de fer, és canviar la política forestal. A Catalunya hi ha massa boscos, i no es gestionen. No té re a veure amb l'aeroport, cregui'm. La principal... No, no; no barregem, perquè no ens fem un bon favor. Vostè pot tenir la postura que tingui respecte a l'aeroport; jo, sap quina és la que tinc. Però no em digui que l'aeroport té a veure... No.

La principal conclusió que jo trec... I no serà fàcil, perquè implica un canvi de mentalitat al país. La gent es pensa que tenim pocs boscos. Doncs no, en tenim masses, i cada any més. I haurem de fer un replantejament. Espero que quan el Govern faci propostes en aquest sentit tinguem l'acompanyament de tots els grups.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures per a posar fi a l'espoli fiscal

317-00143/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Senyor Illa, vostè vol acabar amb l'espoli fiscal que pateix Catalunya, sí o no?

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Jo vull millorar el finançament de Catalunya, i per això tinc un acord per obtenir un finançament singular.

El president

Per repreguntar té la paraula la diputada senyora Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Doncs ha estat prou clar: no, vostè no vol acabar amb l'espoli fiscal que pateix Catalunya.

M'agradaria recordar que aquí es va canviar la reivindicació de l'autodeterminació per l'amnistia i el finançament singular, i no tenim ni una cosa ni l'altra. De la llei de l'amnistia ja vam parlar en altres sessions de control; ens agradaria recordar que ahir, precisament, els companys i companyes dels CDRs van ser davant del Tribunal de Justícia de la Unió Europea reclamant que se'ls apliqués l'amnistia. I sobre el finançament singular, aviam, des de bon principi ja sabíem que no parlàvem de sobirania econòmica ni fiscal, que aquí no es podria decidir quins impostos es cobriren aquí, amb quines quantitats o progressivitat; des de bon principi sabíem que aquí estàvem parlant de l'enèsima promesa incomplerta de pluja de milions, que només servia per justificar el pacte de torn amb l'Estat o, en aquest cas, amb el seu delegat. Però és que després de la reunió bilateral del dilluns, absolutament tothom reconeix que som davant d'una autèntica trolejada, senyor Illa.

I els ha faltat temps per córrer a aclarir que no hi hauria cap privilegi de cap territori contra d'altres. Però aquí no estem parlant de privilegis. El poble de Catalunya té dret a decidir sobre els seus recursos. El que passa és que això no pot dependre d'uns governs que no ens reconeixen ni com a nació ni com a subjecte polític. Per això diem que només amb la independència podrem construir una hisenda pròpia, plena, sobirana, que ens permeti blindar uns serveis públics forts, que ens permeti garantir el dret a l'habitatge i, sobretot, que ens permeti fer menys asfixiant el dia a dia de la gent treballadora d'aquest país.

Però aquí la veritable qüestió és fins quan estan disposats a aguantar els seus socis independentistes aquí i a Madrid. Perquè la novetat no és que el PSC o el PSOE incompleixi les seves promeses, no, que va!, això no és cap novetat. La novetat és la inquietant tranquil·litat amb la qual s'accepten aquests incompliments. I és que aquí no som davant d'una presa de pèl només a uns partits polítics, no. Aquí som davant d'una presa de pèl majúscula al conjunt de la població. I vostè no creu que ja hi ha prou desafecció política com per continuar ensarronat la gent, president?

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Vostè té tot el dret del món a defensar el seu projecte polític, només faltaria; jo també tinc dret a defensar el meu. Compleixo els compromisos que adquireixo. Objectivament, és un pas endavant important, l'acord al que vam arribar dilluns, i n'he donat dades en la resposta a anteriors grups. A vostè li pot semblar poc; a d'altres els hi sembla que trenquem Espanya. Fixi's vostè: per uns trenquem Espanya, per vostè això és una cosa que no serveix de re, en fi, que no va endavant. Bé, vostè pot tenir la seva opinió. Jo, entretant, intento anar treballant i anar fent avançar el país, i no fer volar coloms, sinó venir amb coses concretes i amb guanys concrets per a la població de Catalunya, també en matèria de finançament.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la justificació de destinar 8 milions d'euros en conceptes de cooperació al Marroc

317-00140/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

A vostè, qui el vota, senyor Illa? Els catalans o els marroquins? A qui es deu, vostè? Un govern que no troba diners per contractar vetlladors i docents de suport i garantir l'accés igualitari a les aules dels nostres infants amb discapacitat però que troba 8 milions d'euros per regalar al Marroc i altres països forasters amb conceptes estrafojaris de cooperació feminista i que és capaç d'esgarrapar 800.000 euros dels nostres impostos per finançar el terrorisme islàmic que atempta contra Israel.

Potser en comptes de regalar milions d'euros al Marroc perquè implantí polítiques feministes allà haurien de començar a legislar aquí per prohibir el vel islàmic, que atempta contra els drets i llibertats de les dones. Potser aquests 8 milions els haurien de destinar a fer campanya contra els «burquis» que assolen les nostres platges i piscines públiques. Us sembla progressista i d'esquerres, la imatge d'un home amb banyador curt al costat d'una dona embolicada de dalt a baix, com si anés a fer submarinisme? A vós, que sou tan llegit i viatjat, us sembla acceptable que sota un govern pretesament feminista proliferi d'aquesta manera la misogínia islàmica? Que milers de nenes i de dones es vegin privades dels seus drets més fonamentals i que els catalans siguem obligats a conviure amb aquesta xacra?

Els barons del PSOE viatgen molt, però potser és hora que abandonin els hotels cars i les meques de luxe i aterrin a l'Iran, a l'Afganistan i a Gaza. Potser si tasten de primera mà l'islam polític no faran servir els nostres impostos per patrocinar-lo. On anireu aquest any de vacances, senyor Illa?

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Primer, el Govern de Catalunya –i alerta amb l'afirmació que ha fet– no finança el terrorisme, el combat. Alerta amb l'afirmació que fa en seu parlamentària; està protegida per la immunitat parlamentària, però alerta. El Govern de Catalunya no finança el terrorisme, el combat. El persegueix i el combat, eh?

Segon, el Govern de Catalunya té una política de cooperació i la seguirà mantenint, i intentarà, a més a més, arribar al 0,7 per cent dels pressupostos, que és l'estàndard que marca Nacions Unides. Creiem en el multilateralisme, no en el tancar-se en un mateix.

Tercer, si algun ciutadà de Catalunya o alguna ciutadana veu vulnerats els seus drets, el Govern de Catalunya estarà al seu costat per defensar-los.

I acabo amb una pregunta: vostè creu que hi ha catalans –catalans– nascuts al Marroc o nascuts fora de Catalunya? Les considera catalanes, les persones que viuen aquí i que han nascut fora d'aquí? O no? Interessant que ens ho respongui, senyora Orriols.

El president

Per repreguntar té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Ja que sempre aprofita aquesta cambra per recomanar-me lectures i viatges, permeteu-me que us insti jo ara a fer les maletes, però aquest cop potser per anar a Soto del Real o a Brians. I que us faci també una recomanació d'una lectura, en aquest cas la del Codi penal, una llegideta ràpida, perquè, ateses les implicacions del cas Koldo i del cas Ábalos, és possible, doncs, que li faci servei.

Gràcies.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Tinc molt respecte per tothom i soc molt atent sempre a les recomanacions que em fan. Les seves cauen en sac buit, en sac completament buit. Són, a part d'un molt mal estil personal..., no sé a què venen, senyora Orriols. Apliqui-se-les vostè.

El president

I l'última pregunta al president de la Generalitat és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la valoració de l'actuació dels serveis d'emergència i del funcionament dels sistemes de prevenció i alerta

317-00138/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Ferran Pedret i Santos.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Bon dia a tothom. Senyor president, avui li volia preguntar, atès el fenomen dels diversos incendis que han estat assolant el país, des de la Segarra, la Noguera i l'Urgell al Baix Ebre, i també dels aiguats que han fet estralls en diversos punts del país, li volia preguntar –tot reiterant el nostre condol i solidaritat amb els familiars i amistats de les víctimes dels incendis, tot i reiterant l'agraïment als professionals que han participat en els dispositius d'emergència i als voluntaris i voluntàries, un agraïment també a la ciutadania per seguir les recomanacions de Protecció Civil i, en fi, un agraïment a totes les persones que han estat en els serveis sanitaris i de seguretat–, li volia preguntar per la seva valoració respecte al funcionament d'aquests dispositius d'emergència, respecte al funcionament dels sistemes d'alerta i de prevenció, d'informació a la ciutadania, i respecte a quines millores pensa que podem introduir per minorar els efectes de fenòmens com aquests o per prevenir-los en el futur.

Però tot i així em veig obligat, a la vista de diverses preguntes que s'han formulat en aquesta sessió de control, a reiterar quelcom que ja vam dir però que crec que és important dir en cada ocasió: una persona pot ser responsable d'allò que fa i en circumstàncies molt determinades pot arribar a ser responsable d'allò que diu, però mai pot ser responsable d'allò que és; no es pot perseguir algú per allò que és, no es pot culpar pels fets d'una persona o d'un grup de persones a tot un col·lectiu, sigui per raó del seu origen, del seu aspecte o de qualsevol altre.

I, per tant, Torre Pacheco és el fruit d'una enginyeria de l'odi, d'una acció organitzada de l'extrema dreta a les xarxes, i no es pot tolerar en una societat democràtica la persecució d'algú pel seu aspecte, pel seu accent, per la seva procedència. I els socialistes i les socialistes perseguirem totes les ideologies extremistes i de l'odi, incloses les de l'extrema dreta, amb tota decisió i amb tota determinació, i no els cedirem als carrers.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Faig meves les seves darreres consideracions, senyor Pedret.

Respecte a la primera part de la seva intervenció i a la seva pregunta en concret, doncs miri, hem tingut unes setmanes complicades en matèria d'incendis, també en matèria de dana. Vull agrair el comportament que hi ha hagut per part, naturalment, dels serveis d'emergència, bombers, policies locals, cossos i forces de seguretat, ADFs, pagesos, ciutadania en general. Vull destacar molt particularment el capteniment i el paper dels alcaldes i alcaldesses i de la ciutadania en general, que

han tingut un capteniment molt positiu. Crec que tenim uns serveis d'emergència a Catalunya que estan a l'alçada de les circumstàncies. Sempre hi ha espai de millora i l'estem, diguem-ne, recurrent. I la consellera Parlon i jo mateix ens hem reunit i hem començat a fer les primeres valoracions. He anticipat algunes coses que haurem de canviar en matèria, per exemple, des del meu punt de vista, de política forestal.

Han cremat deu mil hectàrees, han perdut la vida tres persones. Reitero les meves condolences als seus familiars i amics. Avui hem fet un minut de silenci per un servidor públic que va perdre la seva vida. Això ens dona idea de la dimensió del que ens estem enfrontant, no? El Govern ahir va prendre ja unes primeres mesures per ajudar, per modificar algunes coses en matèria d'estructuració del Cos de Bombers, en matèria de reforçar la compra d'algun material i en matèria també de prestar ajuts i de donar suport als territoris que s'han vist més afectats, la Segarra i Terres de l'Ebre, no?

Seguirem treballant en aquesta línia i en aquesta direcció, i, diguem-ne, en algun moment aquest Parlament també s'haurà de pronunciar en particular, crec jo, sobre la política forestal. Espero que tots els grups estiguin a l'alçada de les circumstàncies.

El president

Abans de continuar amb les preguntes al Govern...

Pregunta al Govern sobre les mesures urgents per a prevenir els grans incendis (retirada)

310-00233/15

...els informo que el Grup Mixt ha comunicat a la Mesa la renúncia a formular la pregunta a respondre oralment en el Ple sobre les mesures urgents per prevenir els grans incendis, corresponent al punt 13 de la relació de preguntes al Govern.

Pregunta al Govern sobre l'acció de govern enfront dels atacs a la llengua

310-00238/15

Iniciem, doncs, el capítol de preguntes al Govern, i començarem amb la pregunta sobre l'acció de govern enfront dels atacs a la llengua. La formula, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

«No es pot perdre de vista que el català ara mateix té una posició fràgil en un bon nombre d'àmbits en què el castellà o l'anglès sovint la releguen a una posició subalterna. En aquest context, si se'n vol garantir el futur, es fa imprescindible acordar polítiques lingüístiques ambicioses, específiques per al català.» Bon dia, conseller. Li sonen aquestes paraules? Perquè són seves, del pacte nacional per la llengua.

Evidentment, nosaltres volem parlar del PSC quan presenta l'informe de discriminacions a Barcelona i ataca el català. I no només d'això. Oi que a ningú se li acudiria fer aquesta presentació fent mofa dels atacs racistes o tergiversant-los, fent passar víctimes per botxins? Doncs el PSC amb qui governa ho fa, però amb la llengua, discrimina tothom qui no parla castellà, sigui o no immigrant, tergiversa la realitat. Com discrimina tothom qui no parla castellà quan reconeix que no inclou clàusules lingüístiques a un contracte per a activitats educatives amb infants i adolescents perquè no s'escau. O quan omple la ciutat de banderoles i cartelleria en espanyol i permet que el català desaparegui del paisatge urbà.

Mentrestant, a Barcelona, el català ocupa el cinquè lloc dins els motius de discriminació. El noranta-nou per cent de les denúncies per discriminació lingüística han estat per parlar en català i les incidències catalanòfobes han crescut un cinquanta per cent respecte a l'any anterior. Ens explica quines polítiques lingüístiques ambicioses acorda el PSC del seu Govern amb el PSC del Govern de Barcelona? Compta amb limitar-se a aplaudir comissionats mentre es fan passos enrere en polítiques clau i es programa un escarni a la llengua en un acte oficial?

El president

Per respondre té la paraula el senyor Francesc Xavier Vila Moreno, conseller de Política Lingüística.

(El conseller comença a intervenir sense fer ús del micròfon.) Engueui, engueui el micro, si us plau.

El conseller de Política Lingüística (Francesc Xavier Vila Moreno)

Ara, s'ha engegat. Voldria començar recordant-li que l'acte al qual ha fet referència... –se'm sent?–, l'acte al qual ha fet referència de forma central i que crec que desencadena la seva intervenció aquí bàsicament és un acte que va organitzar l'Ajuntament de Barcelona, del qual el Govern no tenia cap tipus de coneixement, i un acte en què, efectivament, es va fer una representació que era absolutament inadequada perquè tergiversava greument la realitat i perjudicava la cohesió social. Això vaig fer-ho públic, entre altres coses, perquè crec que reforça uns estereotips que són absolutament negatius per a l'extensió de l'ús i el coneixement de la llengua.

Dit això, l'Ajuntament de Barcelona acaba de nomenar una comissionada per la llengua, amb la qual ens posarem en contacte; la van nomenar ahir a la tarda, i treballarem conjuntament per fer, entre d'altres coses, el desplegament del pacte nacional per la llengua, que té molt camí per córrer a la ciutat de Barcelona.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Efectivament, comencem aplaudint els comissionats. Com ha escrit l'Albert Botran, «una llengua només exigida administrativament és una llengua que es fa anti-pàtica», com totes les llengües, «el català és per viure'l, per relacionar-se, per obrir-se a un món nou».

Però tan cert com això és que les llengües minoritzades necessiten protecció i que les administracions catalanes tenen l'obligació de fer que sigui una llengua realment útil. Només així serà possible que incrementi aquest minso trenta per cent que el tenim com a llengua habitual, protegir els drets dels parlants i fomentar la igualtat i la cohesió social.

I per això atiar la catalanofòbia des de l'Administració ha de tenir conseqüències. No n'hi ha prou amb el simulacre de disculpa del PSC, amb qui vostè governa. Perquè una situació equiparable de caràcter misogin, racista o homòfob és clar que n'hauria tingut, de reals.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de Política Lingüística.

El conseller de Política Lingüística (Francesc Xavier Vila Moreno)

Efectivament, i tal com ja he deixat clar, l'acte..., l'esquetx que es va fer, es va representar a l'Ajuntament de Barcelona era absolutament inadequat. Per això tan bon punt que vaig conèixer la notícia em vaig posar en contacte amb l'ajuntament, traspassar-li el malestar meu, del Govern, per una situació que no s'hauria hagut de produir de cap de les maneres i per demanar que s'actués en aquest sentit.

Tinc entès que, des del seu partit, volen..., han demanat, que portem el cas aquest a tribunals. Jo he demanat un informe jurídic sobre aquest cas, però deixi'm que l'hi

digui clarament: tenim un problema i és que des de fa cert temps certs discursos que es fan passar per antiracistes manllevem tòpics i tics de l'anticatalanisme, i a aquests tòpics i tics que es vehiculen per aquests discursos no se'ls pot derrotar als tribunals. El que s'ha de fer és argumentar, i el que s'ha de fer és que conjuntament, i l'article del senyor Botran a *El Crític* que vostè acaba d'esmentar, és un bon exemple de com cal argumentar per desmuntar aquests discursos, que l'única cosa que fan és el caldo gros de l'extrema dreta, que el que vol és fragmentar la nostra societat.

Espero que podrem treballar conjuntament, en aquest terreny discursiu també, però, si us plau, posem-nos-hi tots.

El president

La següent pregunta és sobre la gestió dels incendis forestals.

Pregunta al Govern sobre la gestió dels incendis forestals

310-00239/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el diputat senyor Albert Salvadó Fernàndez, que té la paraula.

Albert Salvadó Fernàndez

Gràcies, president. Bon dia, consellera Parlon. En primer lloc, vull expressar el més sincer condol i reconeixement, en nom de tota la gent de les Terres de l'Ebre, per la tràgica pèrdua del bomber Antonio Serrano, membre de l'equip de prevenció i actuacions forestals, mort durant les tasques d'extinció de l'incendi de Paüls. Tot el nostre suport a la família i persones que l'estimaven. I un agraïment al Cos de Bombers i la resta de cossos d'emergències que van protegir la població i el territori.

També vull fer arribar la nostra solidaritat a los veïns i veïnes de Paüls, Alfara, Xerta, Aldover i Tivenys, afectats per este incendi que ha cremat una part important dels seus termes municipals.

Consellera, esta intervenció no vol ser una crítica infundada, sinó una aportació constructiva per millorar la gestió d'emergències. A Catalunya necessitem avançar cap a un model que integri de forma més efectiva la visió i l'experiència del territori, l'experiència dels pagesos, de la gent dels nostres pobles. Avui, amb l'aprovació de l'estatut dels municipis rurals, farem un pas endavant en esta direcció.

Un cop extingit l'incendi, cal parlar molt amb els municipis afectats. Consellera Parlon, tenen previst actuar ràpidament i dotar-los de més infraestructures de prevenció i extinció? Reparació i millora d'hidrants, neteja de barrancs i lligallos, obertura de pistes pels cossos d'emergència, punts d'aigua? Demanaran a l'Estat que els cinc municipis siguin declarats zona greument afectada per una emergència de protecció civil perquè puguin disposar de més ajuts?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Núria Parlon i Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Bon dia. Moltes gràcies, president, president de la Generalitat, consellers i conselleres, diputats i diputades... M'hi sumo, a les mostres de condol que he expressat, i que vam tenir la desgràcia d'anar personalment a dir-li a la família de l'Antonio Serrano. Sap lo complicat que és això i lo difícil que és. També ens hi sumem, al condol, a la família, en aquest cas de la població d'Agramunt, que van perdre també dues persones en l'incendi de la Segarra i, evidentment, el suport a tots els cossos de seguretat i emergències, especialment al Cos de Bombers, i tot l'equip que va treballar en els dos incendis, que han cremat més de cent mil hectàrees, per les dificultats

amb les quals s'ha de treballar en aquestes situacions extremes provocades per diferents variables.

Semblava que era una bona notícia que tinguéssim pluges. I ho va ser, perquè ens ha ajudat a combatre la sequera, però també ha incrementat el combustible, el combustible feble, que crema molt ràpid i, per tant, accelera els incendis en situacions complexes, com va ser el de la Segarra i la Noguera, que era un incendi de sisena generació.

La prevenció és la principal estratègia, amb la qual hem d'assegurar la feina d'extinció, que és la que fem des del Departament d'Interior i Seguretat Pública, i aquí, de manera coordinada amb la conselleria d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, estem treballant per una estratègia que ens ajudi a poder treballar molt millor, també des del punt de vista dels plans d'extinció dels incendis.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Albert Salvadó Fernàndez.

Albert Salvadó Fernàndez

Avui la gestió d'emergències compta amb eines com les ES-Alert, confinaments de la població, però moltes vegades cau la telefonia mòbil i els mitjans de ràdio i televisió públics tenen un rol insubstituïble per informar la ciutadania afectada.

Considerant l'acumulació d'emergències que està patint l'Ebre els darrers anys, no disposar d'una seu de TV3 i Catalunya Ràdio és una mancança a resoldre clarament; de fet, la nit de dilluns 7 de juliol, la situació explicada a les televisions i la realitat que es vivia a Xerta, Aldover i Tivenys era dramàticament diferent. La informació que no van poder donar els mitjans públics ens va reforçar la percepció de ser sud, i a l'Ebre volem deixar de ser sud.

Consellera, per quin motiu el Departament d'Interior no va comparèixer per actualitzar la informació la nit de dilluns, malgrat l'agreujament de l'incendi i el risc creixent per a la població, utilitzant els mitjans de comunicació públics que ja estaven al centre de comandament per informar de manera immediata la ciutadania?

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Com bé diu, és molt important tota la tasca que hem de fer d'acompanyament a la població i, sobretot, de reforç de la cultura de l'autoprotecció. Els mitjans de comunicació hi juguen un paper molt important, no només durant els moments difícils de l'extinció d'un incendi, on s'han de prendre mesures complexes, com és el confinament de la població, i es va fer a través de les ES-Alerts que es van enviar al conjunt de la població.

Però el Departament d'Interior i Seguretat Pública va comparèixer totes les vegades que van ser necessàries. Ho vam fer políticament. I es va fer..., sí, sí, sí que es va fer. Podem demanar-li a TV3 que faci una millor cobertura, i així s'ha fet, així ho ha fet el propi president de la Generalitat. Els responsables i els directius de la televisió pública i de Catalunya Ràdio van venir, i s'ha d'agrair, al Centre de Comandament Avançat, i ja s'ha abordat la necessitat de fer una millor cobertura perquè la població de Terres de l'Ebre i del Baix Ebre no tingui la sensació de que són població de segona.

Però el departament va comparèixer; va comparèixer políticament i va comparèixer tècnicament en tot moment. Molt important el paper dels mitjans de comunicació, molt important la prevenció...

El president

Se li ha acabat el temps, consellera...

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

...i molt important la prevenció.

El president

La següent pregunta és sobre la situació de la regió sanitària Penedès.

Pregunta al Govern sobre la situació de la regió sanitària Penedès

310-00240/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la diputada senyora Lluïsa Llop Fernàndez, que té la paraula.

Lluïsa Llop Fernàndez

Gràcies, president. Molt bon dia a tothom. Aquest dissabte la dana ha tingut un impacte especialment gran al Penedès, amb afectacions directes a municipis i serveis essencials del territori. Hem vist escoles i centres esportius afectats, vinyes negades, marges de rieres desbordades i camins impracticables que, a les portes de la verema, és imprescindible recuperar; una situació greu que requereix una reacció ràpida i contundent de la Generalitat, amb ajudes extraordinàries als municipis i al sector afectat, i la reparació dels equipaments públics competència del Govern.

Entre totes les afectacions, però, consellera, n'hi ha una que ens preocupa especialment, i és l'Hospital de Vilafranca, que s'ha hagut de tancar per la inundació, traslladant tots els pacients, i que ha deixat l'Alt Penedès sense hospital.

Per això, consellera, volem saber quins protocols es van seguir amb l'arribada de l'aigua, la seva valoració i, sobretot, com es garantirà que l'hospital tornarà a estar operatiu en dos, tres setmanes, que és el termini que han fixat.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Olga Pané Mena, consellera de Salut.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Moltes gràcies, president. Diputada, diputats... Això em permet aclarir una mica el que ha passat aquest cap de setmana, pel que fa al tancament provisional de l'Hospital Comarcal del Penedès.

En primer lloc vam tenir l'aiguat, segons l'ajuntament, més gran en els darrers cent anys; efectivament, es va inundar..., les pluges van afectar el dissabte el soterrani de l'hospital, va acumular més d'un metre i mig d'aigua, i va afectar greument els magatzems, els quiròfans, el sistema de llum i aigua.

Es va activar ràpidament un grup electrogen que va permetre mantenir l'activitat no urgent mentre es treballava per restablir els subministraments. El dissabte ja vam tancar les urgències de l'hospital. En primer lloc, perquè és que no s'hi podia arribar, però, en segon lloc, perquè començava a trontollar tot l'hospital.

L'endemà, diumenge, es va decidir el tancament de tot l'hospital, perquè no es podia garantir la seguretat assistencial, i es van traslladar setanta-un pacients a altres centres. Gràcies a la ràpida resposta del sistema, els professionals de l'hospital i els del SEM, els dispositius d'emergències, als que els hi vull agrair la col·laboració..., d'aquests setanta-un pacients, nou van ser «altats» i la resta, distribuïts a diversos centres de la comarca i centres propers.

Es va reforçar el CAP Vilafranca Nord perquè es puguin atendre urgències matí, tarda i nit. I pel que fa a l'activitat no urgent, es va activar la reprogramació a tots els altres centres, que se seguirà fins la recuperació del cent per cent de l'activitat.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Lluïsa Llop Fernàndez.

Lluïsa Llop Fernàndez

Gràcies, consellera, per les explicacions. Entenem que, davant d'una emergència climàtica com la que hem viscut, lo important és actuar, i en aquest sentit li volem fer tres peticions molt clares des d'Esquerra.

Primera, agraïm l'esforç i la feina dels serveis de seguretat i d'emergència, i molt especialment dels professionals del propi hospital, que immediatament es van posar a disposició de la gerència i que van treballar fora d'hores per intentar recuperar l'hospital, però, consellera, des d'Esquerra entenem la necessitat de desplaçar els treballadors, que s'entén, als hospitals dels Camils i de Sant Antoni Abat, però exigim que se'ls faciliti aquest desplaçament remunerat i que es comptabilitzi com a hora de feina el seu desplaçament.

Segona, des d'Esquerra demanem la reobertura en aquestes dues, tres setmanes que vostè mateixa va fixar com a termini i demanem que el CatSalut hi aboqui tots els recursos necessaris per aconseguir-ho.

I tercera –i darrera–, parlem més de futur. Per garantir la qualitat de l'atenció i la millora del servei de l'Hospital de Vilafranca són imprescindibles unes retribucions al Consorci Sanitari de l'Alt Penedès - Garraf al nivell de la seva productivitat.

Sap que és el més productiu del seu grup d'hospitals de referència; per tant, si rebés un finançament similar al d'aquests, podria disposar d'entre 10 i 21 milions més d'ingressos, si a més es tingués en compte la seva descentralització.

Amb aquestes xifres, consellera, no seria necessari cap pla de reequilibri i seria possible garantir un hospital eficient, de proximitat...

El president

Se li ha acabat el temps, senyora diputada...

Lluïsa Llop Fernàndez

...i millorar els serveis a la ciutadania.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Salut.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Vaig ràpid. En primer lloc, efectivament, el trasllat es va resoldre de seguida gràcies al Departament de Territori. Es van doblar els busos que van des de Vilafranca als Camils, i, a més a més, hi ha una llançadora des de l'hospital cap als Camils, eh? Ho dic perquè això s'ha posat a disposició dels treballadors i l'estan utilitzant.

Quant a la sèrie d'inversions que ara estem fent, es va activar un procediment d'emergència per recuperar tots els subministraments malmesos i s'ha posat a disposició de l'hospital la central de l'ICS, de Logaritme, per poder portar tots els subministraments que calguin. Addicionalment, nosaltres creiem que en dos, tres setmanes (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) podrem...

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Carai...

El president

La següent pregunta és sobre els valors europeus en l'acció del Govern.

Pregunta al Govern sobre els valors europeus en l'acció del Govern

310-00228/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Hugo Manchón García.

Hugo Manchón García

Gracias, presidente. *Conseller*, con su larga trayectoria profesional en las instituciones europeas, ¿considera que el partido de su Gobierno y del Gobierno de España respeta los principios democráticos europeos?

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Jaume Duch i Guillot, conseller d'Unió Europea i Acció Exterior.

El conseller d'Unió Europea i Acció Exterior (Jaume Duch Guillot)

Bon dia, president. Sí, absolutament, senyor diputat, per descomptat que sí.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Hugo Manchón García.

Hugo Manchón García

Mire, *conseller*, en Europa se respeta la independencia judicial; aquí, los suyos acusan a los jueces de prevaricar. En Europa, se pide mano dura contra la corrupción; aquí se rebaja la malversación y desde el PSOE se llevaban mordidas millonarias. ¿Les ha explicado a sus compañeros socialistas que en Europa se dimite por plagiar una tesis? Aquí, Sánchez no dimite, se ríe a carcajadas. En Europa, se pide que todos los ciudadanos seamos iguales ante la ley; aquí, ustedes mandan a un comisionista –hoy en prisión– a negociar una amnistía con un fugado de la justicia –una transacción corrupta: impunidad por votos. Hasta la Comisión Europea ha desmontando su relato: la amnistía no era por el interés general.

Dicen que el PSOE y PSC son distintos, que son partidos hermanos. Claro, y los catalanes hacemos de primos y tenemos que tragarnos sus trolas. Illa se sentaba con Ábalos en el Consejo de Ministros y recibía, entre abrazos y aplausos, a Santos Cerdán. Illa es la marca blanca de Sánchez. Lo que está pasando en España sería impensable en cualquier país europeo, y usted lo sabe, pero en el sillón se está muy bien. A seguir manteniendo las falsas embajadas y a irse a Marruecos a anunciar 8 millones de euros más de los catalanes para otros países, como si aquí nos sobrara el dinero, como si no hubiera niños estudiando en más de novecientos barracones o como si no hubiera eternas listas de espera en sanidad. El dinero no sobra, señor *conseller*.

Y acabo con un mensaje a los socialistas. Han cruzado la línea que separa la política de la indecencia. No vamos a tolerar que nadie, y menos ustedes, diga que el Partido Popular echa de menos el terrorismo en el País Vasco, como dijo el presidente Illa sobre la presidenta Ayuso. Y lo dijo, encima, a las puertas del aniversario del asesinato de nuestro compañero Miguel Ángel Blanco. ¡Qué miseria moral! No somos nosotros los que se arrodillan ante un partido lleno de etarras condenados; no somos nosotros los que pactan con aquellos que homenajean a los verdugos: son ustedes.

Muchas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior.

El conseller d'Unió Europea i Acció Exterior (Jaume Duch Guillot)

Gràcies, president. Em sembla que no m'ha preguntat res, en realitat, però, vaja, intentaré contestar. Sí, l'acció d'aquest Govern –contestaré a la pregunta formulada per escrit– es basa en valors europeus, quan aquest Govern treballa per lluitar

contra les discriminacions, quan aquest Govern acull refugiats, quan aquest Govern defensa la democràcia contra els atacs dels extremismes o contra la desinformació organitzada, quan aquest Govern treballa per lluitar contra la pobresa, quan aquest Govern treballa perquè tothom sigui igual davant de la llei. Tot això és defensar els valors europeus. Tot això que vostè m'explica són altres històries.

I també ho fem, doncs, per exemple, quan alineem les nostres polítiques i les nostres prioritats amb la Unió Europea; quan treballem en positiu per fer avançar la integració europea –volem una Europa federal–; quan volem promoure la identificació entre els valors europeus i la joventut, en un moment en què veiem –les aquestes ens ho diuen– que hi han joves que no acaben d'entendre el que vol dir precisament poder viure amb democràcia; quan defensem el dret internacional, el dret humanitari, el multilateralisme, el paper de les organitzacions internacionals; quan treballem per la pau, per la pau per a tothom, per la prosperitat per a tothom.

I quan em parla de cooperació i em parla del Marroc i em parla de milions, efectivament, jo fa uns dies vaig fer un viatge en nom del Govern de la Generalitat al Marroc, a on vaig poder comprovar en persona què vol dir, què vol dir exactament la cooperació catalana amb països com el Marroc, i com hi ha gent, en aquest cas fonamentalment noies, dones maltractades, maltractades per la vida, maltractades per les seves famílies, que aconsegueixen tirar endavant, gràcies a què? Gràcies a la cooperació catalana. I quan jo veig el «logo» de l'Agència Catalana de Cooperació en els locals, en els llocs on s'ajuda aquestes persones a tirar endavant i a tenir una vida justa, no puc estar més orgullós.

I li diré una cosa: al proper viatge, jo el convido a venir. I, quan torni, segurament el seu discurs serà completament diferent.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la defensa del català.

Pregunta al Govern sobre la defensa del català

310-00234/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, la diputada senyora Mònica Sales i de la Cruz, que té la paraula.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, president. Conseller, Catalunya és un país d'acollida, però també és un país amb una llengua pròpia que vertebrava la nostra identitat i cohesiona la nostra societat tot i la malaurada minorització que patim. És del tot inadmissible que en un acte institucional organitzat per l'Ajuntament de Barcelona i, per tant, finançat amb recursos públics, s'hi haja representat una obra com la de Teatro Sin Papeles, que representa el català com una imposició i com un obstacle per a la convivència. Aquest espectacle no només menysté la nostra llengua, sinó que suposa un greuge a tots aquells ciutadans nouvinguts que s'esforcen per fer el que és normal: aprendre-la com a eina de progrés i d'integració. Ja hi ha massa precedents del menysteniment institucional cap al català, per exemple, del Govern del que vostè n'és membre. Per això, una pregunta concreta: atenent la mesura 3.2 del pacte nacional per la llengua, el Govern iniciarà un procediment penal per delictes motivats per odi o discriminació per raons lingüístiques?

El president

Per respondre... *(El conseller de Política Lingüística comença a intervenir sense fer ús del micròfon.)* Ja li dono la paraula, no pateixi. Per respondre, té la paraula el senyor Francesc Xavier Vila Moreno, conseller de Política Lingüística.

El conseller de Política Lingüística (Francesc Xavier Vila Moreno)

President, diputats, diputades... Diputada Sales, tal com ja he comentat anteriorment, davant d'aquest espectacle, que no s'hauria hagut de produir, en primer lloc ens vam posar en contacte amb l'ajuntament; en segon lloc, vam fer pública una declaració en què expressàvem en termes que crec que són compartits per la major part de la població de Catalunya per què aquest espectacle atemptava contra la convivència i per què tergiversava la realitat. Dit això, i com he plantejat també anteriorment, crec que no és en la via penal on es pot combatre aquest tipus de discurs. En tot cas, com que hi haurà pregunta en continuarem parlant.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Mònica Sales i de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Conseller, vostè sap que aquest cas no és cap anècdota; és un atac frontal més a la llengua catalana. I ens preguntem de què servix un pacte nacional per la llengua com aquest si té les eines i no les fa servir. Estem farts de veure com es desfigura la realitat. El català no és una barrera; és una porta d'accés a l'equitat i a la participació social. I, davant d'això, no n'hi ha prou amb expressar el malestar a les xarxes, que és l'únic que va fer públicament. Cal actuar.

Actuar vol dir exigir responsabilitats polítiques a l'Ajuntament de Barcelona. Actuar vol dir investigar si aquesta companyia ha rebut fons públics els darrers anys i si ha incomplert clàusules contractuals o compromisos lingüístics. Actuar vol dir protegir institucionalment la llengua pròpia de Catalunya davant de discursos falsos que, a més, generen divisió i confusió. Amb una piulada no n'hi ha prou. El que s'espera d'un govern és acció política, defensa institucional i ferma, perquè protegir la llengua és protegir la dignitat del país. I això no pot quedar en mans del silenci o la passivitat a que vostè ens té acostumats.

Una altra pregunta concreta, conseller: en quin punt es troba l'Oficina de Protecció de Drets Lingüístics per atendre denúncies d'aquest tipus, inclosa en el pacte nacional? Mesura 3.1.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de Política Lingüística.

El conseller de Política Lingüística (Francesc Xavier Vila Moreno)

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de l'orador.) Estem treballant per dissenyar aquesta oficina.

Pel que fa a l'actuació, en primer lloc, tal com ja l'hi he comentat, ens vam posar en contacte amb l'ajuntament. Vam explorar quina era la situació i què s'havia de fer. Vam transmetre que això no podia quedar simplement amb una desvinculació. Posteriorment, hi va haver una petició de disculpes públiques.

Pel que fa als recursos, hem consultat els diferents departaments i no tenim constància que aquesta companyia hagi tingut recursos de la Generalitat.

Miri, jo li diré una cosa bastant senzilla: la política, tal com l'entenc jo, és l'intent d'aconseguir transformar la realitat, no l'intent d'aconseguir titulars. En aquest cas concret –i n'hem parlat abans amb el Grup de la CUP–, el problema que tenim, real, és que s'ha infiltrat en una sèrie de discursos que es fan passar per antiracistes, s'hi han infiltrat tòpics i tics que donen suport de forma voluntària o involuntària a l'anticatalanisme, i el que necessitem és confrontar aquests tòpics i aquests discursos. És una cosa que nosaltres fem i que esperem que col·lectivament siguem capaços, cadascú des de la seva posició, de contribuir-hi.

Moltes gràcies. Esperem que també ho faran.

El president

La següent pregunta és sobre el nou model de finançament.

Pregunta al Govern sobre el nou model de finançament

310-00235/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Antoni Castellà i Clavé.

Toni Castellà i Clavé

Honorable consellera, em pot dir concretament quin increment de diners tindrem en els propers pressupostos de la Generalitat de Catalunya fruit de l'acord d'aquest dilluns?

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Alícia Romero Llano, consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de l'orador) ...diputats i diputades. Diputat Castellà, ho sap vostè perfectament, el que van acordar ahir, el dilluns, en una comissió bilateral el Govern d'Espanya i el Govern de Catalunya és una base, una estructura, una arquitectura d'un nou model de finançament, on no hi ha xifres, perquè, perquè això passi, hem de fer encara, hem de continuar encara una negociació. El dilluns va començar un camí; no es va acabar. I haurem d'esperar quina és la xifra que finalment el Govern d'Espanya posa sobre la taula i quins són els càlculs que finalment fem. L'hi repeteixo, i ja l'hi vam dir el dilluns: hem acordat una estructura del model, un esquema del model, que és en el que ens havíem compromès. Partir d'aquell acord entre partits perquè sigui un acord entre governs.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Toni Castellà i Clavé.

Toni Castellà i Clavé

M'ho temia, consellera. Re, zero euros dels 22.000 milions. I això, exactament, és perquè vostès no han acordat un model singular ni ordinalitat –ahir els hi van deixar molt clar des del Govern de l'Estat. De fet, el que han acordat és l'actualització de la LOFCA, que, per altra banda, com ha dit el president, era preceptiva. De fet, vostès el que han acordat una altra vegada és cafè per a tothom, i ni tan sols en poden concretar si les tasses del cafè seran una mica més grans. El que sí que queda clar és que la cafeteria catalana seguirà regant els cafès de tothom. Malauradament, són 22.000 milions que se'n van i no tornen, i podrien ser invertits en salut, en educació, en infraestructures, en habitatge. I, malauradament, en aquests moments, entre moltes altres coses, són diners que serveixen per finançar les extravagàncies del senyor García-Page o les excèntricitats de la senyora Ayuso també, entre altres coses.

Honorable consellera, els diners dels catalans han de revertir en serveis públics per als catalans, i això té un nom –i, sí, president Illa, és una proposta concreta–: concert econòmic. Això té un nom, i és el concert econòmic.

I aquí fem una crida; fem una crida, honorable consellera. L'ha fet el nostre portaveu a la unitat independentista, en els vots d'Esquerra Republicana sumats als vots de Junts per plantar-nos davant de Madrid en defensa del concert econòmic, de la sobirania fiscal. Però la faig extensiva també al seu grup. El PSC té dinou diputats a Madrid, dinou. Recuperin l'esperit d'en Pasqual Maragall, recuperin la unitat. Li

faig una proposta solemne d'anar tots junts, trenta-tres diputats plantats a Madrid. I no aprovar cap pressupost fins que recuperem els impostos dels catalans. Això sí que seria un canvi de paradigma, això sí que seria un acord històric, i més que una proposta política, una obligació ètica envers els catalans. Recuperem aquells diners que han de ser per als catalans i només per als catalans.

Gràcies, president.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Miri, senyor Castellà –diputat Castellà–, amb tot l'«apreci» que li tinc i que tinc també al grup de Junts per Catalunya, jo estic una mica que ens ha d'escoltar als seus mítings.

Sap què passa? Fa setze anys que es va pactar un nou model de finançament. Hem estat setze anys sense que ningú hagi posat una proposta sobre la taula; onze anys que el model està caducat. Vostès han governat molts anys. Ni una proposta tècnica, ni un grup d'experts, ni tan sols van ser capaços d'enviar un expert català a un grup que va plantejar, en aquell moment, el president Rajoy per analitzar l'actual model. Res, ni una proposta. Cap. Escrita, eh?, més enllà de mítings que vostès fan aquí. Cap ni una.

I, per primera vegada, el Govern d'Espanya no només presenta en setze anys una proposta, sinó que la fa conjuntament amb Catalunya –no havia passat mai–, amb una bilateral, per fixar una estructura d'un nou model que sí que canvia el paradigma de les despeses i els ingressos, perquè Catalunya pugui recaptar *tots* els impostos que es generen a Catalunya i que siguem d'aquesta manera..., tinguem la capacitat i la corresponsabilitat fiscal. Això és el que hem acordat.

I jo, de veritat, també li voldria dir una cosa que he dit abans al president: davant de quin Junts estic? –Davant de quin Junts estic? Perquè, miri, a vostès... En el seu programa electoral, a la pàgina 57 –ja els hi he dit moltes vegades– parlen de que el que s'hauria de fer és canviar el model de finançament, que l'Agència Tributària de Catalunya hauria d'assumir competències íntegres per recaptar tots els impostos amb una quota de solidaritat entre Catalunya i l'Estat espanyol, i establir com a base d'aquest mantenir el principi d'ordinalitat. Parlen de solidaritat, no parlen de concert aquí. Maig del 2024. Es van presentar a les eleccions amb això. I no només així. Si vostès miren el seu acord d'investidura amb el PSOE, parlen de modificar la LOFCA.

Llavors, davant de quin Junts estic..., davant? Perquè, si estic davant del que diu el seu programa electoral, espero que ens ajudin al Congrés dels Diputats a modificar lleis, perquè amb trenta-tres diputats no fem res. Necessitem més complicitats.

Molt bon dia.

El president

La següent pregunta és sobre la gestió d'emergències.

Pregunta al Govern sobre la gestió d'emergències

310-00236/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Jeannine Abella i Chica.

Jeannine Abella i Chica

Moltes gràcies, president. En primer lloc, reiterar i sumar-nos al condol per aquestes tres víctimes mortals que van causar els incendis de Lleida i Terres de l'Ebre, i traslladar el condol i el suport a familiars i amics.

Consellera, respecte als 1.400 bombers voluntaris que té Catalunya, per quin model aposta el seu Govern? Pel model de laboralitzar-los o per mantenir el model mixt?

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Núria Parlon i Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Gràcies, president. Diputada, des del Departament d'Interior i Seguretat Pública, i també des del conjunt del Govern, nosaltres fem una aposta per un model mixt, per un model híbrid.

És el model de Catalunya, és la tradició de Catalunya, i el que hem de garantir és que dintre del pla estratègic 2030, en el qual ja estem treballant, hi ha una línia concreta, i podrem presentar-lo aviat; una línia concreta que reforça el paper dels bombers i les bomberes voluntàries, que farà més fàcil el seu accés per poder fer aquesta tasca, que també estem treballant per millorar les seves infraestructures i també millorar les seves condicions de treball.

Evidentment, no són condicions pròpiament laborals, però sí que tenim un marge molt important. Ja s'han aconseguit les qüestions vinculades amb la seva assegurança a partir de la bilateral que vam fer amb l'Estat, les cobertures sanitàries. I també volem que dintre de l'estratègia de desplegament d'un servei de bombers de Catalunya, els bombers voluntaris i les bomberes voluntàries formin part d'aquesta estructura, garantint la seva millora i garantint que els parcs de bombers voluntaris puguin treballar amb la millor eficiència davant de les seves tasques, les tasques que tenen encomanades, dintre del model.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Jeannine Abella i Chica.

Jeannine Abella i Chica

Sí, consellera. Ben trobat l'eufemisme de «model híbrid» per no parlar d'incompliment i ara la pregunta que em pertocaria fer-li és si existeixen dos partits socialistes, el que està a l'oposició o quan està a Govern, perquè els diputats del seu grup parlamentari, la legislatura passada, es van cuidar de recórrer tots els parcs de bombers de Catalunya promentent que si vostès estaven a Govern laboralitzarien tots els bombers voluntaris. Ja hi són. I ara què? Ni tan sols cotitzen les hores, però, en canvi, sí que ho han de declarar com a rendiments del treball.

I en un altre ordre de coses, està sent una campanya forestal molt intensa, amb uns incendis de sisena generació que estan superant la capacitat d'extinció dels nostres cossos d'emergències i és evident que cal que ens fem resilients als incendis forestals, però, malauradament, això no ho farem en dos dies. I sap què? Necessitem a tothom, a tots els bombers, funcionaris i voluntaris; el Cos d'Agents Rurals, el Cos de Mossos d'Esquadra, Protecció Civil i, per descomptat, les ADF, que s'han sentit menystingudes, i amb raó.

Tenim un gran Cos de Bombers, exemplars, innovadors i referents. Ho van demostrar als incendis de la Segarra i de Paüls havent d'improvisar solucions davant el comportament variable i extremadament violent dels incendis, i, justament, perquè són modèlics, estan més que preparats per liderar i dirigir les actuacions de les ADF i la pagesia en les tasques d'extinció. I som molt conscients que la línia entre «seguretat» i «col·laboració» és molt fina, però encara tenim marge.

I, en tot cas, i amb això sí que ja anem tard, el que necessitem és que es compleixin els mandats d'aquest Parlament. Per tant, necessitem una nova llei d'emergències que ho encaixi tot, que actualitzi el model, perquè també és necessari. I l'última pre-

gunta que li fem, consellera és per a quan tindrem aquesta necessària llei d'emergències.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula a la consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Han sortit moltes qüestions en la seva repregunta que en un minut i escaig és difícil de poder-les abordar bé, però sí que faré les pinzellades fonamentals.

Si coneix bé com és o com són els bombers voluntaris i voluntàries de Catalunya, molts d'ells ja són..., molts d'ells són funcionaris; molts d'ells tenen una feina, per tant, no els podem laboralitzar. Llavors, el que nosaltres estem fent, en l'any que portem i escaig en el Govern, és reforçar aquest model mixt, fer-lo més fort, enfortir-los i aconseguir que els bombers i les bomberes voluntàries treballin en les millors condicions i això ho contempla el pla estratègic.

Amb relació a la gestió de les emergències i el paper de les ADF, les ADF juguen un paper fonamental, i així els bombers, als quals vostè els hi ha fet lloança i a la qual jo m'hi sumo..., tenim els millors professionals per abordar l'extinció dels incendis, fins i tot els extrems. Els bombers treballen bé amb les ADFs, especialment amb les ADFs rurals fan una molt bona feina.

I després d'aquests dos incendis tan greus que hem tingut, ens hem reunit amb el president, amb tot el sector de la pagesia, amb els alcaldes i les alcaldesses, amb el conseller Ordeig, amb la consellera de Territori. Per què? Per millorar la prevenció. I en la millora de la prevenció i en el futur pla director de gestió forestal, que és tant o més important que la llei d'emergències que vostè comenta que hem de reformar i la reformarem...

El president

Se li ha acabat el temps...

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

...aquí, on les ADFs...

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

...tindran un paper clau i molt important en el territori.

El president

Se li ha acabat el temps.

Pregunta al Govern sobre l'assumpció de responsabilitats pels darrers incendis

310-00232/15

La següent pregunta és sobre l'assumpció de responsabilitats pels darrers incendis i la formula, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, el diputat senyor Joan Garriga i Doménech, que té la paraula.

Joan Garriga Doménech

Estamos en el peor inicio de verano del siglo. Más de diez mil hectáreas quemadas, 161 fuegos en un mes y tres víctimas mortales. Cataluña se quema y es evidente que los incendios tienen muchas causas impredecibles: pirómanos, altas temperaturas, vientos y accidentes, pero hay unas causas que son predictibles y que les con-

vierte a ustedes en responsables, como ya han reconocido incluso el *conseller* Ordeig y usted mismo.

Primero, su ecologismo radical, que plantea que el ser humano es una especie invasora en la naturaleza, que criminaliza la acción del hombre sobre la naturaleza, que pretende que la naturaleza fluya sola, sin presas, sin actuaciones humanas y sin explotar los recursos fluviales o forestales.

Segundo, el crecimiento de la masa forestal. Debido a su tradición, a nuestra agricultura, nuestra ganadería, que ha perdido mucho peso para importación de productos extranjeros y por eso el bosque avanza y ya representa el sesenta y cinco por ciento de nuestro territorio.

¿Qué han hecho Esquerra, Junts y PSC en las últimas décadas? Pues eso, asfixiar a agricultores y ganaderos con papeleo, normas y competencia desleal del extranjero; prohibir a propietarios explotar sus fincas, sus bosques, con madera, con leña, con frutos, con pastoreo, y no actuar –no actuar–, no han actuado sobre los bosques públicos y abandonados por su sectarismo ideológico.

Señora *consellera*, el 30 de mayo afirmó: «Cataluña está preparada para la campaña forestal.» ¿Piensan asumir alguna responsabilidad por los devastadores incendios?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Núria Parlon i Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Moltes gràcies, president. Responsabilitat, tota. El Departament d'Interior i Seguretat Pública assumeix la responsabilitat de l'extinció dels incendis i de tota la prevenció i la principal responsabilitat que hem d'assumir, no només el departament i el Govern, és no negar el canvi climàtic.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga i Doménech.

Joan Garriga Doménech

Señora *consellera*, ustedes dicen «fuegos de sexta generación». Los fuegos son como los de antes: queman y destruyen. Lo que llevamos, seis generaciones de políticos que han abandonado nuestro campo y nuestro bosque, y, evidentemente, para ustedes el culpable es una persona, y no, no es un señor que se llama Cambio y, de apellido, Climático. No fugi d'estudi. El culpable de los incendios son sus políticas progres y totalmente suicidas; los bosques arden porque están abandonados, y ha aumentado la masa forestal y la maleza. Y los han abandonado ustedes. O sea, la culpa es suya. Y la solución es totalmente clara: que ustedes se vayan, se recupere el sentido común y la mano del hombre sobre el bosque.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Sí, gràcies. Negar les condicions climàtiques extremes i negar que es produeixen pirocúmul·ls que fan una alçada de disset quilòmetres i avancen a trenta quilòmetres/hora és un desconeixement que jo crec que un diputat o una diputada no es pot permetre, perquè tenim els experts. Poden vostès parlar amb el Cos de Bombers i Bombers de Catalunya directament i els informaran.

El canvi climàtic existeix. Les derivades del canvi climàtic i les temperatures extremes s'expressen fins i tot amb pluges, com hem tingut aquesta primavera, de manera molt extrema; i, per tant, des del Departament d'Interior i Seguretat Pública, i pel que fa a la gestió dels incendis, estem preparats quant a mitjans, i hem de reforçar la cultura de la prevenció i de l'autoprotecció.

Nou de cada deu incendis que es produeixen a Catalunya són resultat de l'acció humana, i això requereix treballar amb diferents estratègies: la preventiva, la fonamental. I aquí hi ha un compromís que es va aprovar en el Govern on Bombers juga un paper molt important per definir quina és l'estratègia quant a la gestió forestal. El pla de gestió forestal que s'ha d'aprovar i, a més a més, aportarà mitjans econòmics per a la postemergència derivada dels incendis extrems, que els tindrem, i moltes vegades quedaran fora de capacitat d'extinció humana...

Això no vol dir que el departament no tingui els mitjans per extingir-los. Això vol dir que hem de fer una política preventiva de tractament i de fer el territori molt més resiliència, que és un dels àmbits en els quals el Govern de Catalunya centrarà la seva acció. De moment, un fons de contingència de més de 10 milions d'euros per ajudar el territori a recuperar-se de l'efecte devastador del canvi climàtic, que s'expressa de forma clara i contundent en els incendis extrems.

El president

La següent pregunta és sobre les inversions previstes per a l'ampliació de l'Hospital del Vendrell.

Pregunta al Govern sobre les inversions previstes per a l'ampliació de l'Hospital del Vendrell

310-00218/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Christian Soriano García.

Christian Soriano García

Gràcies, president. Consellera Pané, el Baix Penedès és, segons l'Institut d'Estadística de Catalunya, la comarca que més creixerà durant la propera dècada. Aquest creixement demogràfic serà clau per al futur del territori, sempre que aquest augment poblacional vagi acompanyat d'una adaptació dels serveis públics a aquesta nova realitat social i territorial.

Durant anys, el Baix Penedès ha concentrat el major índex d'atur de tot el país, mentre que també concentrava el menor índex d'inversió per part de les diferents administracions, una situació inassumible i insostenible, que, gràcies a l'esforç de la seva gent i també de les institucions, s'ha anat capgirant.

Parlem d'una comarca que alguns situen a terra de ningú, però que genera avui oportunitats per a tothom, oportunitats que s'han teixit des del treball de la seva gent i des del diàleg dels seus dirigents; en total, catorze alcaldes i alcaldesses de la comarca del Penedès, que van decidir un objectiu comú, que era alçar la veu per reivindicar allò que era just, més enllà de diferents colors i opinions polítiques diferents. Catorze alcaldes i alcaldesses, entre ells l'estimada i recordada alcaldessa Imma Costa, que van decidir que la millor manera de millorar la salut del seu territori era ampliar l'Hospital del Vendrell. Aquestes són unes obres demanades pel territori, per la societat civil, per les administracions, pels mateixos treballadors i treballadores de l'hospital, però també, i sobretot, pels baixpenedesencs i baixpenedesenques.

Es va reflectir així en mocions que van ser aprovades per unanimitat a tots els territoris i a tots els municipis de la comarca, i també a l'acord de pressupostos entre el Govern Aragonès i el Partit dels Socialistes de Catalunya. Aquest acord es va reflectir mitjançant un acord que la comarca celebra i el territori agraeix, que suposa invertir 45 milions d'euros en aquesta ampliació i que constitueix, tal com va dir el molt honorable president a la conferència «Catalunya lidera» al Penedès, un veritable projecte de país. Un projecte que comença a caminar i que evidencia que la col·

laboració entre administracions i el diàleg entre territoris esdevenen elements claus per al creixement i l'avenç del país.

Consellera Pané, quines són les inversions previstes per a l'ampliació de l'Hospital del Vendrell i com considera que aquestes impactaran en la millora de la salut dels baixpenedesencs i les penedesenques?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre té la paraula la senyora Olga Pané i Mena, consellera de Salut.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Moltes gràcies, senyor diputat, perquè això em permet explicar precisament l'esforç que s'està fent a la comarca per part del Govern, i especialment de l'Hospital del Vendrell, que per contextualitzar, efectivament, en els últims divuit anys ha crescut sostingudament un dos, tres per cent anual la seva població, i s'han rebenat una mica les costures d'un hospital que ja va néixer petit, amb la idea de créixer amb el temps. Addicionalment, hi ha l'allau de ciutadans que s'hi ubiquen a l'estiu, el qual encara pressiona més aquest centre. Així és que, tenint en compte totes les ampliacions de cartera de serveis que ha anat fent aquest hospital, ha arribat el moment de plantejar la seva ampliació estructural.

Aquesta ampliació, efectivament, com vostè ha dit, es calcula amb una inversió de 45 milions d'euros. Se n'ha hagut de reprogramar el finançament, perquè, efectivament, no havíem trobat el suport bancari necessari en això, i, per tant, això ho farà el Govern directament, tal com va anunciar el president a la jornada on vam explicar el projecte de «Catalunya lidera».

L'ampliació de l'hospital incorpora 13.124 metres quadrats més de nova construcció i en remodela 2.700, i significa un increment de cent setze llits d'hospitalització i d'atenció intermèdia, significa vint-i-set boxs més d'urgències, vint consultes externes més i quatre quiròfans més.

Les obres duraran fins al 2029. Aquesta és la previsió, i ja han començat els moviments de terra, que havien d'acabar al juny, però acabaran al setembre, eh? Tenim un petit retard amb tot això.

Hi hauran molèsties mentre hi han les obres, perquè quan es treballa al mateix temps que es remodela un hospital –l'hi dic per experiència pròpia– es formen uns embolics espectaculars. Però jo espero, de veritat, que el resultat serà de veritat immillorable i una gran millora per a tota la comarca i per a tots els ciutadans. Espero comprensió i col·laboració de tothom. I jo li asseguro que tindrà un resultat excel·lent.

El president

La següent pregunta és sobre la formació professional dual.

Pregunta al Govern sobre la formació professional dual

310-00229/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Gisela Navarro i Fuster.

Gisela Navarro Fuster

Bon dia a tothom. Per primera vegada a la història de Catalunya, els i les alumnes que opten per un grau de l'FP sabran durant aquests dies de juliol on començaran el curs vinent. Aquest canvi de manera directa els transmet que, per al sistema educatiu català i per a Catalunya, ells i elles són iguals que els que han decidit estudiar l'itinerari de batxillerat. Per primera vegada a Catalunya estem prestigiant un itinerari, perquè l'estem equiparant amb l'altre.

El Grup Socialistes i Units per Avançar trobem que no hi ha millor exemple de la importància que per a nosaltres té aquesta política educativa. Vostè, consellera Niubó, va prendre el compromís de la millora i el desplegament de la FP com un objectiu prioritari en l'acció de govern. El seu departament n'incorpora el nom, precisament per destacar la importància estratègica de l'FP al nostre país. Apostar per l'FP no només genera igualtat d'oportunitats, descoberta de vocacions i camins vitals exitosos; apostar per l'FP demostra que podem vincular el talent humà del nostre país a les estratègies econòmiques i d'empresa i fer que l'ocupació es consolidi i el model econòmic català impulsi la prosperitat realment compartida.

El desplegament de la llei de formació i qualificació professional amb els models duals crea un diàleg entre el món educatiu i el món de l'empresa. A més, genera corresponsabilitat, ja que diverses administracions participen en aquesta consolidació d'un ecosistema, i en especial en el món local, que sol esdevenir un interlocutor perfecte amb el món empresarial del territori.

Durant aquest curs, des del Departament d'Educació i Formació Professional s'han creat més de 7.800 places i s'estan impulsant nous sectors emergents. Sabem, a més, que alguns territoris han fet molt bé la feina i porten molt bon camí amb la dual intensiva.

Per això li preguntem: com valoren l'experiència les empreses que ja es troben dins d'aquest ecosistema? Quina valoració fa vostè, consellera, de la feina feta durant aquests nou mesos en matèria d'FP? I el que és més especialment important: quin retorn s'està trobant d'alumnes, docents i famílies quan vostè visita el territori?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre té la paraula la senyora Esther Niubó Cidoncha, consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Molt bon dia. Gràcies, president. Diputada, gràcies per la seva pregunta. Com vostè sap, la Llei 10/2015, de formació i qualificació professionals, ens ha permès i ens ha donat eines per seguir avançant amb una concepció pròpia de la formació professional, molt centrada i basada en una concertació estratègica entre el sistema educatiu, entre el món econòmic, amb els diferents agents econòmics i socials, i també, evidentment, l'Administració pública. I tot això, doncs, amb l'objectiu de seguir promovent el talent, i també una millora contínua de les competències professionals, donada, doncs, la importància que té la formació professional tant per a la competitivitat del país com també per a la promoció i la cohesió social.

I, efectivament, estem en un moment molt clau de la formació professional. Vostè ha mencionat algunes fites d'aquest Govern, però efectivament, doncs tenim un govern que potencia, impulsa i prestigia la formació professional com una via professionalitzadora que és alternativa o també complementària a la universitat. I en aquest sentit, certament, la dual és molt important. I voldria compartir també algunes dades.

És veritat que, si mirem el nombre d'alumnat, hem tingut un increment del sis per cent, aquest curs, d'alumnat que ha fet aquesta modalitat dual, i aquí, doncs, traduït això, són més de 102.000 alumnes. I a nivell, doncs, de creixement sostingut en els últims cinc anys hi ha hagut un increment del trenta-cinc per cent. Per tant, això és una qüestió molt important.

També si mirem el grau de satisfacció, doncs, tant a empreses com al mateix alumnat, es valora amb una satisfacció superior al noranta-u per cent. I si mirem, per exemple, la implantació territorial, tenim territoris com són el Vallès Occidental o Tarragona on la dual intensiva supera el vint-i-cinc per cent; és una molt bona notícia. I si ens fixem en famílies professionals, doncs, destaquen l'electricitat, la instal·lació i manteniment, la química, la fabricació mecànica o fins i tot, també, l'energia i aigua.

Una bona notícia: només el dos per cent d'alumnat de segon curs manifesta que té dificultats a l'hora de trobar feina. Per tant, vol dir, aquest percentatge tan petit, que la formació professional està arrelada en el territori.

I en aquest punt, doncs, evidentment, un dels principals reptes de la formació professional és aconseguir una major implicació de les empreses, especialment grans empreses, que puguin complementar la important participació de la petita i mitjana empresa i de la microempresa que ja té en aquests moments en la dual.

Per tant, jo volia aprofitar per fer una crida a aquelles empreses, el deu per cent d'empreses de Catalunya, que si aconseguim implicar-hi aquest deu per cent, aconseguirem també enfortir encara més un sistema com el de la formació professional dual, que ens permetrà, doncs, seguir reduint desigualtats, en apostar per una reducció de l'abandonament escolar prematur i per un ajust d'aquest desajust actual entre oferta i demanda de talent.

Moltíssimes gràcies.

El president

Abans de continuar amb les preguntes al Govern...

Pregunta al Govern sobre la connectivitat al món local (retirada)

310-00230/15

...els informo que el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar ha comunicat a la Mesa la retirada de la pregunta a respondre oralment en el Ple sobre la connectivitat del món local, corresponent al número 20 de la relació de les preguntes al Govern. És la que havíem de formular tot seguit.

Pregunta al Govern sobre el reconeixement internacional de Catalunya com a referent gastronòmic

310-00231/15

Passem a la pregunta número 21, que és sobre el reconeixement internacional de Catalunya com a referent gastronòmic. I la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Conchi Jiménez Cruz, que té la paraula.

Conchi Jiménez Cruz

Sí; gràcies, president. Conseller, voldríem destacar la importància de la gastronomia com un dels elements centrals de la identitat catalana. La cuina del nostre país va molt més enllà del fet de menjar bé. És tradició, és creativitat, és compromís amb el territori i amb la qualitat. Forma part de la nostra manera de viure i de relacionar-nos, de celebrar i, fins i tot, de reivindicar-nos com a poble.

Catalunya és terra de contrastos, i això també es reflecteix al plat. Tenim productes del mar i de muntanya, cuina rural i cuina d'avantguarda, receptes que han passat de generació en generació i innovacions que han marcat tendència arreu del món.

I tot això és possible gràcies a un ecosistema ampli format per pagesos, pescadors, ramaders, cuiners, elaboradors, restauradors, escoles d'hostaleria, petits productors, i també per tots aquells que, des del territori, donen valor i sentit al que fem.

A Catalunya tenim un patrimoni gastronòmic de primer nivell: des dels arrossos del Delta fins a la cuina de muntanya del Pirineu, passant pels mercats locals, els productes de quilòmetre zero, les estrelles Michelin o la tradició vinícola. Som una terra de sabors, de creativitat i d'innovació. I aquest patrimoni no només ens fa sentir orgullosos; també és un actiu econòmic de primer ordre. La gastronomia genera llocs de treball, activa el territori, fidelitza visitants i enforteix la nostra marca com a destinació turística i de qualitat.

Catalunya ha estat reconeguda com a Regió Mundial de Gastronomia 2025, un reconeixement internacional que ens obre una finestra única per projectar-nos al món. I recentment també s'ha presentat la iniciativa «Catalunya, la millor cuina del món».

Conseller, en un context de transformació del model turístic, de recerca de valor i d'aposta pel territori, ens podria explicar quin paper juga la gastronomia en l'estratègia turística del Govern de Catalunya i quines accions s'estan impulsant en el marc d'aquestes dues iniciatives per fer que la gastronomia catalana sigui un motor de desenvolupament, de projecció i de benestar?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre té la paraula el senyor Miquel Sàmper Rodríguez, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Gràcies, president. Gràcies, diputada. I gràcies de forma especial perquè em permet posar en valor el que ha de ser la nostra cuina i ens permet sentir-nos orgullosos d'aquest patrimoni cultural que tenim a Catalunya i que és la suma ni més ni menys que de la cultura, la tradició, l'arrelament, amb els nostres plats, amb els nostres productes, amb la pagesia i amb els mercats, i també la suma de la sostenibilitat i de la innovació amb tota la feina feta pels nostres cuiners, que han sabut sumar el que és la nostra tradició amb la nostra modernitat.

Efectivament, la cuina ha de tenir un paper clau en el que ha de ser la nova estratègia de turisme, una estratègia que, com saben vostès, es diu «Més Catalunya, millor turisme». És per això que, per exemple, hem fet la campanya de «Catalunya, la millor cuina del món», perquè és, efectivament, doncs, un sector estratègic per a aquest turisme, i no només per al turisme, sinó per a la nostra economia de forma general.

Per això avanço que, malgrat que aquest any, efectivament, som la regió mundial de la gastronomia, no es quedarà amb aquest any només, sinó que tant el Departament d'Agricultura com el Departament d'Empresa i Treball faran que això s'allargui. La nostra cuina és economia, i no és només una cosa d'un any, sinó que és un sistema de vida. I ho dic així de clar.

I ho farem amb vuitanta projectes que giren entorn de cinc eixos. Un primer, la innovació gastronòmica i alimentària, la cuina d'avantguarda, però també el producte de qualitat, la cuina de quilòmetre zero. Un segon, el turisme gastronòmic arrelat al territori; per exemple, fent itineraris que giren entorn de les nostres comarques. Un tercer, la promoció internacional de la nostra cuina, feina que està fent, per exemple, l'Agència Catalana de Turisme, i també Acció, perquè tinguem un pes més important a mercats estratègics com el Japó, Alemanya o França. Un quart, i molt rellevant, la formació professional i els estudis universitaris; tant amb la consellera Niubó com amb la consellera d'Universitats hem de tenir molt clar que, com li deia, la nostra cuina requereix una formació important perquè hi hagi, a més, el preceptiu relleu generacional. I un últim punt i transversal, la sostenibilitat, amb una atenció especial al malbaratament alimentari, i també a les dietes saludables que tots necessitem.

Moltíssimes gràcies.

El president

I, finalment, la darrera pregunta és sobre les condicions laborals i assistencials a l'Hospital Joan XXIII de Tarragona.

**Pregunta al Govern sobre les condicions laborals i assistencials
a l'Hospital Joan XXIII, de Tarragona**

310-00237/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari Comuns, la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez, que té la paraula.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Consellera, fa més d'un any que l'Hospital Universitari Joan XXIII, de Tarragona, arrossega una manca estructural de personal que fins i tot ha provocat el tancament de sis llits de la unitat de cures intensives, que ha posat en risc la salut dels pacients i ha sobrecarregat encara més la plantilla, que ja està exhausta. No és perquè no es necessitin aquests llits, sinó que es tanquen perquè no hi ha el personal necessari per atendre'ls.

Actualment, el personal sanitari del Joan XXIII ha de doblar torns, ha de treballar en dies festius, ha de renunciar a dies de permisos personals, ha de renunciar a reduccions de jornada per cura de fills, amb una pressió constant que afecta tots els sectors i totes les categories professionals i amb un desgast físic i emocional que, evidentment, acaba repercutint en la qualitat de l'atenció sanitària.

Consellera, davant d'aquesta situació, la resposta del departament ha arribat tard, no ha sigut suficient, començant per aquestes vuitanta persones que s'hi han d'incorporar al llarg d'aquest mes de juliol, que benvingudes siguin però que són contractes temporals i sense garantia de continuïtat; per tant, no són una solució estructural.

Consellera, tenim preguntes concretes que ens agradaria que respongués, perquè el personal de l'hospital i la ciutadania que va a l'hospital estan esperant la seva resposta. Quines mesures urgents i estructurals pensa adoptar el Departament de Salut per revertir aquest tancament de llits a la UCI? Com pensa, el seu departament, evitar la precarietat i la rotació de personal i garantir una contractació estable de llarga durada que permeti que totes les persones que treballen al Joan XXIII tinguin unes condicions de treball dignes? També li volíem preguntar si és veritat que la unitat de parts, una unitat flamant, nova, que vostè va inaugurar no fa gaire, està encara tancada per manca de personal, justament.

Gràcies.

El president

I per respondre té la paraula la senyora Olga Pané Mena, consellera de Salut.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Senyora diputada, com vostè, jo comparteixo la preocupació pel benestar dels professionals, perquè hi ha una relació directa entre el benestar dels professionals i atendre bé els ciutadans. Per tant, ens en preocupem i ens n'ocupem.

I efectivament, com vostè diu, la situació del Joan XXIII, que és similar a la dels altres hospitals de l'Institut Català de la Salut i de tots els altres hospitals de Catalunya, està abordant en aquests moments la incorporació de nous professionals. En concret, vuitanta nous professionals que s'hi incorporen ara. D'aquests, ja seixanta-vuit s'hi han incorporat i la resta s'hi van incorporant per cobrir, precisament, els períodes de vacances. Això permet reforçar la capacitat assistencial i restaurar els serveis que es consideren crítics, mantenir-los oberts.

Quant a la situació de l'Institut Català de la Salut, s'han estabilitzat les plantilles. Precisament Joan XXIII ha estabilitzat la meitat de la plantilla temporal que tenia. Això, efectivament, fa reduir el nombre de contractes temporals. Però és perquè hem incrementat el nombre de plantilla estable amb més de la meitat que hi havia. El conjunt de l'Institut Català de la Salut ha estabilitzat tretze mil contractes.

Per tant, la condició és, en principi, a millorar.

El president

Per repreguntar té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Consellera, de fet jo li anava a dir que el que està passant al Joan XXIII és un exemple més, i vostè m'ho confirma, que no només passa aquí, sinó que és una cosa que ens passa a molts centres hospitalaris de tot Catalunya. No tenir el personal amb les condicions de treball dignes i que puguin fer una atenció de qualitat, al final, també és un atac al dret a la salut.

Llavors, consellera, en el cas concret del Joan XXIII, més enllà d'aquestes incorporacions temporals, no pot ser que l'estabilització sigui una excusa perquè es tanqui la UCI i no es posi en marxa una unitat de parts, que no m'ha respost a cap d'aquestes dues preguntes.

Consellera, no garantir això és posar en risc la salut a Tarragona, i cuidar qui ens cuida no hauria de ser un eslògan; és una necessitat urgent.

El president

Per respondre té la paraula la consellera de Salut.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Moltes gràcies. Miri, l'hi diré amb paraules d'altres, no amb paraules meves, eh? L'Observatori d'Infermeria de Cuidados de Asturias, que és l'únic que té un observatori de les situacions dels professionals de la salut, diu textualment a l'última memòria: «Els serveis públics» –i ho tradueixo del castellà al català– «que més cuiden les infermeres són Catalunya i Ingesa» –Ingesa és Ceuta i Melilla. Onze punts per sobre de dotze. Catalunya és la comunitat que millor retribueix les guàrdies laborals: comparant dos guàrdies al mes en dies laborals i un festiu, l'ingrés anual que rep un professional és de 25.918 addicionals en el seu salari. La jornada laboral és la millor, perquè el grup 1, que són els professionals, són 1.642 hores anuals, i del grups 2 al 7, 1.559...

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Divideixi-ho per les setmanes... *(El president retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments.)*

El president

Abans de continuar amb l'ordre del dia, i atesa la sol·licitud formulada pel Govern, els proposo, d'acord amb allò que estableix l'article 83.3 del Reglament, l'alteració de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària de tal manera que sigui retirat de l'ordre del dia el punt número 3, relatiu al debat i votació sobre la validació del Decret llei 12/2025, de 3 de juny, per augmentar la resiliència del subministrament elèctric a Catalunya.

Decret llei 12/2025, de 3 de juny, per augmentar la resiliència del subministrament elèctric a Catalunya (posposat)

203-00018/15

Atès que tots els grups parlamentaris ja n'han estat informats prèviament, es pot aprovar per assentiment, aquesta alteració? *(Pausa.)* Pregunto: es pot...? Si no, l'hauríem de sotmetre a votació. Es pot aprovar per assentiment? *(Pausa.)* Hi ha cap grup que demani una votació? *(Pausa.)* La Candidatura d'Unitat Popular demana votació per alterar l'ordre del dia.

Per tant, cridem a votació.

(*Jeannine Abella i Chica demana per parlar.*) Sí; el Grup Parlamentari de Junts, senyora Abella...

Jeannine Abella i Chica

Sí, president. No sé si hi hauria l'oportunitat de que tinguem una breu intervenció per posicionar-nos sobre el sentit de vot.

El president

Sí, hi hauria la possibilitat dels diversos grups de posicionar-se davant d'aquesta petició del Govern. No sé si el Govern vol intervenir per explicar per què ha presentat aquesta sol·licitud... Sí? (*Pausa.*)

Doncs ho farem de manera endreçada. Primer intervindrà el Govern per explicar-ho, i té la paraula, en primera instància, la consellera de Territori, Habitatge, Transició Ecològica i portaveu del Govern, la senyora Paneque.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí; gràcies, president, per l'oportunitat d'explicar, efectivament, que en les últimes hores han sorgit alguns elements que requereixen un major consens, i ens ha semblat, doncs, prudent tenir aquest diàleg i, per tant, retirar aquest punt de l'ordre del dia, per poder explorar aquestes vies d'un major consens.

El president

Moltes gràcies. Ara els demanaria que els grups parlamentaris que volguessin intervenir en fessin la petició. Em consta que hi ha dos grups parlamentaris (*veus de fons*)..., tres. Si tots els grups parlamentaris volen intervenir, si els sembla, seguiríem l'ordre de gran a petit i clouria el Grup Socialistes. Donaríem un temps de dos minuts.

I en primera instància, per fer una intervenció des de l'escó, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Jeannine Abella i Chica.

Jeannine Abella i Chica

Gràcies, president. Evidentment, acceptem aquesta alteració de l'ordre del dia i, com no pot ser d'una altra manera, celebrem aquesta decisió. Entenem que és per responsabilitat i que és justament el que el nostre grup parlamentari va fer arribar per carta al senyor Illa fa unes setmanes. Proposàvem tres coses molt concretes: sobretot, poder escoltar a tothom, no només una part, s'havia de fer aquest decret comptant amb el món local i amb la pagesia, i evidentment que des del nostre grup parlamentari, apostem per la transició energètica, però sempre feta amb el consens de tothom.

Per tant, reiterant el compromís de la carta que li vam enviar al president Illa, compti amb nosaltres per a acabar de reajustar aquestes coses que feien impossible la ratificació d'aquest decret.

Gràcies.

El president

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Bé; gràcies, president. Nosaltres volem agrair al Govern que retiri aquest decret de l'ordre del dia. Per tant, votarem favorablement l'alteració d'aquest ordre del dia, entre altres coses, perquè nosaltres hem intentat fins al darrer moment arribar a un acord; malauradament, no ha estat possible. Crec que partíem d'una base que era l'aprovació per part del Govern d'un decret que ja tenia un element que per nosaltres era un element que ens alertava, que és l'interès públic superior. I, per tant, això també no només alertava Esquerra Republicana, alertava el sector agrari del país, aler-

tava també el món local del país, els ajuntaments, i, per tant, des d'aquest punt de vista, creiem que no era un bon inici.

Hem intentat arribar a un acord per tal de, amb una tramitació posterior com a projecte de llei, poder esmenar algunes parts d'aquest decret, però, malauradament, no hi havia la seguretat jurídica suficient com per poder-ho impulsar, atenent a que el decret continuava vigent.

Per tant, agraïm la retirada del Govern. Esquerra Republicana..., ja saben la nostra posició; la nostra posició és: renovables sí i renovables amb consens territorial, amb consens dels sectors afectats i, per tant, unes renovables que siguin una política clara de tot un país.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president. Lo que hoy retiramos en este Pleno tiene unas consecuencias graves y perjudiciales para Cataluña, y esto solo tiene un responsable: el responsable es el Gobierno; el Gobierno, porque ha actuado tarde y mal.

Hoy lo que pasa, lo que está pasando en este Pleno es la consecuencia de la inestabilidad política que provoca el Gobierno de Salvador Illa, y es el ejemplo de la inestabilidad y de la fragilidad y debilidad parlamentaria del Gobierno del Partido Socialista. Hoy el Gobierno ha actuado mal en perjuicio de Cataluña, y es lo que hace cada día, y hoy tenemos el mayor ejemplo.

Gracias.

El president

Per part del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, intervé la diputada senyora Mònica Lora i Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Una vegada més podem evidenciar el Govern dèbil que ens trobem per part del Govern de la Generalitat. I és que nosaltres ho tenim molt clar, no?: que s'hagi de fer alguna cosa, i en aquest cas, doncs, en matèria energètica, no justifica fer-la malament. I aquest decret llei, doncs, és una mostra més del desgavell permanent al que ens tenen sotmesos al conjunt de la societat catalana. Perquè, a més, recorrien, doncs, a aquest decret llei sense justificar-ne la necessitat urgent, utilitzant com a excusa l'apagada del passat 28 d'abril per modificar d'urgència la llei d'urbanisme i tot el marc energètic.

Nosaltres ho direm clar: aquest no és el camí; de fet, el que avui ens proposaven no és el camí per solucionar, precisament, doncs, la política energètica. I ho tenim clar, no?: nosaltres, des de VOX, no estem en contra de reforçar la seguretat i l'estabilitat energètiques del nostre sistema elèctric. Queda també evidenciat, doncs, que aquest decret ignorava una cosa que considerem que és primordial, no?: que per impulsar qualsevol política energètica no es pot fer no tenint en compte la resta d'Espanya. I és que necessitem una política energètica conjunta i comuna a tota Espanya, perquè la realitat, doncs, és la que és, no?: que depenem de la xarxa estatal, de les interconnexions i d'una planificació conjunta.

I el que sí que li pregaria al president de la Generalitat, Salvador Illa, que, si us plau, Catalunya no pot seguir amb aquesta deriva suïcida en matèria energètica, Catalunya no pot seguir legislant d'esquena a una política energètica comuna a tota Espanya, que ens pugui encaminar cap a la sobirania energètica espanyola.

Gràcies.

El president

Per part del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. Bé, els Comuns lamentem profundament que hi hagi grups parlamentaris d'aquesta cambra que bloquegin la possibilitat de tenir un debat parlamentari per millorar i introduir aquelles qüestions que precisament es reivindiquen dintre de la possibilitat de tramitar-ho com a llei.

Nosaltres, els Comuns, teníem un acord amb el Govern en aquest sentit per millorar les qüestions de transparència, per millorar la lluita contra l'especulació en la transmissió de les instal·lacions, per millorar algunes qüestions que hi tenen també a veure, com ara el desenvolupament del pla, major participació del món local, major retorn social de les instal·lacions, i era una oportunitat, hi insisteixo, per això, introduir-ho a través del tràmit parlamentari i del debat.

Un cop més, a Catalunya, que ja està a la cua de les renovables a Espanya, que està a la cua d'Europa, continuem tenint una pròrroga, doncs, de les polítiques energètiques de les últimes dècades amb què ens han portat a la situació a la que estem, en aquesta cua.

I, per tant, el que demanaríem és que el Govern tirés endavant de nou un nou decret o un nou projecte per tramitar això, perquè és una urgència estratègica del nostre país.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Sí, gràcies. Bé, quan es governa en minoria, com és el cas, i es va governant a cop de decret, com ha passat amb aquest, i no es té una majoria per poder-ho tirar endavant, entenem que igualment s'ha de fer el debat i s'ha de votar i no pas retirar el punt.

Si el Govern és tan valent d'aprovar decrets sense tenir una majoria, doncs que els posi aquí debat i que els votin tots els partits, i si cau, que caigui, perquè el que no podem fer veure és ara retirant això que aquí no ha passat res. I el que aquí passa és que no hi ha una majoria que doni suport a aquest decret que ha presentat el Govern.

Avui, nosaltres ho acabem de saber ara mateix, que retiren aquest decret. Ningú no ens ha informat. Moltes persones i entitats del territori venen avui aquí, de fet, per posicionar-se en contra d'aquest decret, siguin ajuntaments, siguin entitats ecologistes, conservacionistes d'arreu del país.

De fet, celebraran que aquest decret no s'aprovi, però més celebrarien que es faci aquest debat amb els arguments sobre la taula i que finalment votem i que caigui, i que també es vegi aquesta minoria parlamentària i que avui aprenguin una lliçó important: que no es pot governar d'esquena al territori, d'esquena als ajuntaments, d'esquena a les entitats i també d'esquena a la resta de grups parlamentaris.

Nosaltres entenem que primer s'ha de fer la planificació territorial de les renovables a Catalunya abans de portar aquí qualsevol decret fet amb presses i a correccuita com és aquest 12/2025 que han fet vostès.

Per tant, fins que no tinguem la planificació de les renovables a Catalunya, nosaltres no donarem cap suport que el que faci és..., passi per sobre d'aquesta planificació. Per tant, nosaltres votarem que no es retiri aquest punt, perquè volem que caigui aquest decret.

El president

Per tant, senyor diputat, entenc que el Grup Parlamentari de la CUP demana que se sotmeti a votació la modificació de l'ordre del dia. Molt bé.

I, en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Bé, era previsible aquesta reculada de darrera hora, perquè som davant un decret llei que el que intentava era aprovar..., a correu, sense debat, sense consens i sota l'excusa de l'emergència climàtica, beneficiant, a més a més, les grans corporacions, no tenint en compte els interessos de la pagesia i no tenint en compte, evidentment, tampoc l'autonomia dels municipis catalans.

A una invasió de la sobirania municipal que atempta contra els interessos del camp català i que donava, en aquest cas, via lliure a les grans corporacions perquè avancessin cap a la concentració del poder energètic, sense valorar-ne les conseqüències a nivell ambiental, a nivell econòmic ni a nivell social per a les zones rurals.

Un intent més de governar a pagès asseguts al despatx de Barcelona que, evidentment, Aliança Catalana no aprovaria. Un decret llei que obria la porta a que empreses privades arribessin a expropiar propietats per enriquir-se, atemptant així contra la suficiència alimentària tan necessària per al nostre estat català.

Sense vergonya ni recança, pretenien fer pagar a la pagesia bitllo-bitllo l'apagada del 28 d'abril, i, evidentment, això no és just ni de rebut. Per tant, celebrem que els hi hagin tremolat les cames a darrera instància.

El president

Atesa la petició de... Ah, sí, perdoni. En nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Andrea Zapata Alfonso.

Andrea Zapata Alfonso

Gràcies, president. Doncs, com ja ha explicat el Govern, no hi ha hagut consens, i, per tant, creiem que no té cap sentit mantenir aquesta votació, i per això hem demanat la retirada.

Sí que volia, doncs, agrair la voluntat d'aquest Govern per poder arribar a acords i per les converses que s'han mantingut, i remarcar, doncs, que el PSC seguirà apostant per les energies renovables i la transició energètica com ho ha fet sempre.

No crec que hi pugui haver cap dubte del treball que s'està fent per agilitzar les renovables des d'aquest Govern, i seguirem treballant per arribar a acords que ajudin a revertir el canvi climàtic i a avançar cap a la transició ecològica.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Atesa la petició de votació, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Procedim, doncs, a la votació. S'entén que els vots afirmatius són favorables a fer aquesta modificació de l'ordre del dia i els vots negatius, contraris.

Comença la votació.

La proposta de modificació de l'ordre del dia ha estat aprovada per 104 vots a favor, 29 vots en contra i cap abstenció.

Proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació sobre l'activitat de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència

252-00014/15

Passem tot seguit al cinquè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació sobre l'activitat de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència. (*Remor de veus.*) Aquesta proposta ha estat presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i pel Grup Parlamentari Comuns.

Així doncs... Silenci, si us plau. Així doncs, a continuació intervindran en primer lloc els tres grups proposants per un temps màxim de cinc minuts cadascun. I té la paraula, en primer terme i en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Mónica Ríos García.

Mónica Ríos García

Bé, bon dia a tothom. Gràcies, president. Consellera, consellers. Avui debatem la proposta de resolució de creació de la comissió d'investigació sobre la Direcció General d'Infància i Adolescència, una proposta presentada conjuntament pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i el Grup Parlamentari de Comuns. I estic convençuda que obtindrà el suport majoritari i coincidirem en la idoneïtat i la necessitat de la creació d'aquesta comissió per part de la immensa majoria de grups d'aquesta cambra per crear aquest espai d'anàlisi i investigació sobre l'activitat de la Direcció General de la Infància i l'Adolescència des del rigor, amb total transparència, analitzant aquesta gestió des del 2011 fins enguany per veure l'evolució d'aquesta direcció en un marc de referència temporal que ens pugui donar visió i indicadors de com hem arribat fins aquí i poder corregir errors del passat i analitzar les incidències detectades. En definitiva, arribar al fons de la qüestió. I molt important, sense perdre de vista el principal objectiu: la millora del sistema de prevenció i protecció a la infància i l'adolescència a Catalunya.

Fa molts anys que des del tercer sector, des de professionals, de famílies, dels mateixos partits polítics reclamaven la urgència de revisar el model d'atenció a la infància, de la necessitat d'una transformació profunda d'aquesta direcció i del treball d'aquesta comissió també n'extraurem recomanacions i millores que aniran en aquesta direcció. No obstant, vull posar en valor el que ha fet fins ara el Govern socialista, en concret la consellera Martínez Bravo i el seu departament.

Des de que es va constituir el Govern, des del minut zero ha abordat amb determinació i celeritat totes les problemàtiques sobrevingudes que s'han anat trobant. Problemàtiques que venen de lluny, que portaven enquistades molts i molts anys. Algunes d'elles, relacionades amb la infància. Per exemple, a l'octubre de 2024, entomant la situació dels pagaments indeguts de prestacions socials, com la renda garantida de ciutadania. Què va fer el Govern? (*L'oradora estossega.*) Perdó. Estudiar-ho i plantejar solucions amb la ferma voluntat de resoldre aquesta situació, plantejant una bateria de mesures que la consellera va explicar a la Comissió de Drets Socials i Inclusió. Però no ens quedem aquí.

Ara també estarem treballant en la proposta del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar en la modificació de la renda garantida en ponència, on també plantejem a nivell legislatiu diferents mecanismes de control amb la gestió de dades interoperables, actuant de manera proactiva des de les administracions per tal d'evitar al màxim possible aquests pagaments indeguts.

El novembre de 2024 el Govern va impulsar l'estratègia per augmentar el nombre de famílies acollidores i garantir que cap menor de sis anys estigui en un centre residencial. I hem aconseguit incrementar aquest número en un deu per cent.

I naturalment amb el tema que ens ocupa, el funcionament de la DGAIA. El maig de 2025, la consellera va explicar extensament i amb detall el pla de refundació d'aquesta direcció, ara DGPPIA, creant una nova estructura enfocada en la prevenció com a eix central, amb més mecanismes de control, una aposta valenta i ambiciosa, un pas molt esperat i reclamat, com he explicat.

També arran del cas de la menor fa un mes, el departament ha creat una comissió mixta formada per Mossos d'Esquadra i la DGPPIA per prevenir casos d'abús de depredadors sexuals, protegint així els menors en risc. Un espai de treball que permetrà desplegar un pla integrat en l'àmbit digital, també aprofitant les eines que ens proporciona la intel·ligència artificial.

Com veuen, el Govern no s'amaga davant de les dificultats; al contrari, dona la cara i planteja solucions. I continuarem així, des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, treballant incansablement per millorar els serveis públics, un dels principals objectius del Govern, i amb una especial mirada als que afecten..., atenen els infants i adolescents a Catalunya. I estem convençuts que aquesta comissió d'investigació ens ajudarà en aquest objectiu: assolir uns serveis preventius, d'acompanyament i de protecció de la infància i adolescència d'excel·lència. En definitiva, allà on trobem problemes, els socialistes plantegem solucions.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Ara és el torn parlamentari del Grup d'Esquerra Republicana i té la paraula el diputat Joan Ignasi Elena i Garcia.

Joan Ignasi Elena Garcia

Gràcies, vicepresidenta. Consellera Mónica Martínez Bravo, consellers, diputades i diputats, la DGAIA té una funció que és essencial, que és molt i molt important, que és la protecció dels infants més vulnerables, i té el deure de fer bé les coses perquè fa una feina molt rellevant, fa una feina molt delicada, fa una feina molt molt sensible. De fet, substitueix..., es posa, subroga, diguem-ne..., substitueix les famílies, no?, en aquelles criatures, en aquells menors que per diferents circumstàncies no els poden atendre o no en tenen i no tenen un entorn que els pugui protegir. I també té una funció de suport, i en alguna mesura, doncs, fa aquesta funció parental.

La DGAIA pren decisions molt difícils –avui, DGPPIA–, decisions sobre la vida de les persones, i persones especialment vulnerables. Aquesta institució, a més, ha viscut una situació de molta tensió i de moltes dificultats, algunes d'institucionals –el 155. Una etapa dura per a tota l'Administració, i per a aquesta en particular, doncs, molt i molt especialment, que va ser la pandèmia. I també –a ningú se li escapa– l'increment, durant els anys 16, 17, 18, de l'arribada de molts menors no acompanyats, passant de cinc-centes persones anualment ateses a més de tres mil. Això, evidentment, va tensionar el sistema. I, tanmateix, ha fet una feina de protecció, d'acompanyament. Ha atès les persones i alhora s'ha fet un esforç també per donar esperança. Al final, és la missió: donar futur a les persones, als menors atesos. En aquest sentit, jo voldria agrair en nom del meu grup a tots els professionals de la DGAIA –avui, DGPPIA– la feina que han fet, per la tensió que han viscut, l'esforç que han fet, tant els treballadors públics com les entitats del sector.

Hi ha hagut un informe de la sindicatura que ha expressat dubtes sobre alguns aspectes de la gestió, i, davant d'això, transparència; davant d'això, anàlisi; davant d'això, canvis, els que siguin necessaris. I, d'aquí, la comissió d'investigació, per corregir, per millorar, per explicar, en definitiva, per millorar l'atenció als menors; per reforçar i millorar el servei d'atenció i acompanyament, en la línia del que s'ha estat fent en aquests darrers anys. Reorganitzar la gestió, com en l'acord del Govern de reorganització del departament, que neix del pla de millora que el conseller Campuzano, doncs, va aprovar i va tirar endavant, de reforçar la gestió, de treure-li pes de gestió a la direcció general i centrar tots els seus esforços en la prevenció i en l'atenció als menors. En noves orientacions també. I en aquest sentit, doncs, el Bar-

nahus com un mètode d'atenció integral als menors, també des de milers de perspectives que són imprescindibles per atendre bé aquests joves. Centrar-se en l'atenció, centrar-se en la prevenció. Per tant, en aquest sentit, la comissió d'investigació té aquesta vocació d'anàlisi del que s'ha fet, d'anàlisi del que s'ha de millorar i, sobretot, de quins són els elements de millora que es poden aportar per atendre més i millor els menors no acompanyats.

En aquest sentit, s'han presentat algunes esmenes per part d'algun grup, que han estat en bona mesura acceptades i que crec que enriqueixen, concreten i especifiquen més quins han de ser els elements d'anàlisi de la gestió i de perspectives de futur d'aquesta direcció general. Em sembla que és amb aquest capteniment amb el que s'ha d'abordar aquesta qüestió, intentant centrar-nos –i que ens informi en tota la nostra actuació en aquesta comissió d'investigació– en allò que és més important, que és l'atenció als menors no acompanyats, els menors que, malauradament, l'Administració s'ha de fer càrrec de la gestió de les seves vides perquè, pel seu context personal, doncs, no la poden gestionar per ells mateixos. I aquesta és la vocació d'aquesta comissió, aquesta és la vocació del Grup d'Esquerra Republicana, i amb aquesta voluntat treballarem.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari dels Comuns, té la paraula tot seguit la diputada Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia, diputades, diputats, conselleres. L'antiga DGAIA havia de ser un refugi que protegís els infants i adolescents vulnerables de Catalunya. La seva missió era clara i imprescindible: assegurar el benestar físic, també l'emocional, d'aquests menors i garantir els seus drets. Malgrat això, totes sabem que molts d'ells han estat víctimes d'un engranatge que, en lloc de tenir-ne cura, els ha revictimitzat o fins i tot expulsat. La crisi és tan profunda que fins i tot les professionals que hi treballen denuncien la falta d'eines i suport per fer la seva tasca amb dignitat i eficàcia. I, davant d'aquesta situació, només hi ha una sortida: cal construir un sistema nou, valent, compromès amb els infants i adolescents, amb diàleg i de la mà amb les professionals. Aquestes són precisament les recomanacions de l'informe de la Sindicatura de Greuges de gener del 24, i cap aquí hem d'anar.

Segurament, la majoria de vostès tenen fills, nebots, nets o fillols. I pensin per un moment: si estiguessin en desemparament, segur que tindrien molt clar com ens agradaria que fossin cuidats i acompanyats, i tenim molt clar que voldríem que gaudissin de les mateixes oportunitats que altres nens i nenes que han tingut més sort. Per què, aleshores, hem permès que la situació arribi al punt actual?

Aquest debat obeeix a una situació que fa esgarriar. D'una banda, han transcendit casos greus de pederàstia i abusos sexuals. També es parla d'irregularitats en els contractes i la gestió de recursos, senyal d'un sistema ineficax i opac. O més recentment hem conegut que les acollides d'emergència excedien dels sis mesos que marca la normativa, i en un quaranta per cent dels casos duren més de divuit i de vegades fins i tot més de dos anys. I no oblidem els pagaments indeguts de prestacions d'extutelats, amb reclamacions generalitzades de fins a 42.000 euros a joves que lluiten per sortir endavant. Algunes d'aquestes qüestions estan fins i tot als jutjats o en mans del Síndic de Greuges, a part de les actuacions en curs de l'Oficina Antifrau. Ens amoïna la gestió? És clar, perquè cal que aquesta gestió ajudi a protegir els menors i els seus drets, i la subcontractació de les prestacions econòmiques, per exemple, els ha posat en risc.

Però aquests problemes de gestió tenen a veure, també, amb les retallades del pressupost d'infància durant els anys que la proposta planteja investigar. Convé recordar que entre 2011 i 2014, durant la presidència d'Artur Mas, la inversió en po-

lítiques d'infància va marcar mínims històrics. No sempre hem actuat i actuem en interès del menor; només cal escoltar algunes de les intervencions que s'han produït en plens anteriors. És quelcom que ens hem de replantejar si volem viure en una societat justa. D'aquí la nostra proposta de comissió d'investigació.

Els Comuns ens neguem a utilitzar aquests menors per treure'n rèdit polític, tal com estan fent tot sovint la dreta i l'extrema dreta. En aquesta qüestió, només ens pot moure l'interès superior del menor. I tenim clar que cal actuar, però, com? En primer lloc, esclarint els fets i les persones responsables, arribant fins al final, perquè mai més una nena o un nen hagin de tornar a passar per aquesta situació. Però, per Comuns, tan important o més que repartir culpes és analitzar i estudiar els canvis al sistema de protecció, les eines necessàries per reforçar-lo i els recursos necessaris.

Els reptes d'aquesta comissió són molts. En destacaré quatre. En primer lloc, la consideració de tornar a fórmules de gestió directa de serveis públics, alguns elements molt delicats. En segon lloc, és imprescindible millorar condicions laborals i salarials d'educadores, perquè els hi confiïm infants i adolescents, però no els reconeixem prou ni socialment ni econòmicament ni laboralment. Com a tercer punt, un element clau a futur: garantir la transparència i el finançament necessaris, sobretot per desplegar el model de serveis d'intervenció socioeducativa als municipis i reforçar recursos humans, materials i professionals per a la prestació de serveis bàsics a través d'EAIAs. I, per últim, garanties jurídiques i acompanyament per a menors i famílies amb control judicial, en tal desempament, perquè acompanyar aquests pares i mares protegeix més i millor aquests infants.

Estem d'acord en que cal impulsar un nou model de protecció a la infància amb prou recursos, adaptat a les necessitats dels menors, en treballar perquè aquests infants visquin en un entorn el més semblant a una llar, que afavoreixi l'atenció personalitzada i models d'acollida en entorn familiar per garantir la seva eficàcia.

I acabo, vicepresidenta. No podem fer res de tot això si no sabem què ha fallat. No volem més paraules, volem fets. I la comissió d'investigació ha de servir també per a això, per no repetir errors i proposar solucions reals. I en aquest objectiu, Comuns estem plenament compromeses. No deixem passar aquesta oportunitat.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. A continuació intervindrà el Grup Parlamentari de Junts per defensar les esmenes presentades per un temps de cinc minuts. I té la paraula la diputada Ennatu Domingo i Soler.

Ennatu Domingo i Soler

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia, consellers; bon dia, diputats. Vull fer una pregunta després d'aquestes tres intervencions abans de continuar. Què sabem sobre les possibles irregularitats en la contractació pública i l'adjudicació del servei d'acolliment per part de la DGAIA del 2016 al 2020? No en sabem res, almenys no sabem res que no sabéssim a l'inici de la crisi en el Servei d'Atenció a la Infància i l'Adolescència. Gràcies a Junts, la consellera de Drets Socials, Mónica Martínez Bravo, els ex alts càrrecs del departament i de la DGAIA han comparegut al Parlament a retre comptes, malgrat que les compareixences han arribat tard. Els càrrecs no han respost a les nostres preguntes; s'ha parlat de tot menys de les possibles irregularitats en la gestió dels recursos públics per part de la DGAIA. La responsabilitat de tots aquests càrrecs era donar respostes i explicacions als ciutadans.

En canvi, només tenim titulars d'una consellera de Drets Socials que admet pagaments indeguts però que nega irregularitats en la direcció. Mares migrants que reclamen els seus fills a la DGAIA, investigacions en curs per part de l'Oficina Antifrau i diversos informes del Síndic de Greuges i la Sindicatura de Comptes sobre irregularitats i deficiències a la DGAIA. Tenim un anunci de reforma, sí, però no tenim respostes. Tenim un canvi de nom i una reestructuració de la direcció gene-

ral després d'una reforma desenvolupada a correcció, sense consens parlamentari i d'esquena al sector i al món local. Un canvi d'aquesta magnitud que sense pressupostos pot quedar en una simple promesa.

Amb dues propostes de creació d'una comissió d'investigació sobre la taula –la de Junts i la del tripartit–, des de Junts vam demanar responsabilitat i rigor per tal d'aprovar una comissió d'investigació amb el màxim consens parlamentari possible i que tingui credibilitat. I avui hem arribat a un acord. Hem presentat dues esmenes a la proposta de resolució del PSC i Esquerra Republicana i Comuns, i agraïm, per tant, que hagin acceptat les nostres esmenes, en especial aquella que amplia el pla de treball de la comissió d'investigació i que demana que també s'analitzin la política de rendes a menors, les línies i modalitats de contractació i concertació, el sistema de gestió de subvencions, la planificació dels processos d'assignació dels recursos, costos i gestió econòmica, ús dels mecanismes d'urgència, també que s'analitzin eventuais casos de males pràctiques i també controls interns, protocols d'actuació, elaboració de recomanacions i millores del sistema de protecció de la infància. Si no investiguem tots aquests àmbits, què estariem investigant? No volem una comissió d'investigació de postureig; volem una comissió d'investigació de la veritat i no d'amagar les vergonyes. (*Aplaudiments.*) Amb les nostres esmenes, ens assegurem que aquesta comissió d'investigació permeti que els responsables retin comptes, però sobretot que es puguin desenvolupar solucions per garantir els drets i el benestar dels infants.

Per tant, per aquest acord i per avançar en consens fins al fons de la qüestió, nosaltres donarem suport a la proposta de resolució del PSC, d'Esquerra i Comuns.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I tot seguit, per fixar la seva posició, els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes poden intervenir.

I en primer terme, per fer-ho, té la paraula en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya la diputada senyora Montserrat Berenguer Messeguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Bon dia. Gràcies, president Rull. Consellers, diputats, diputades, els escàndols de la DGAIA no paren, més i més. La Sindicatura de Comptes fa sortir a la llum, fruit d'un treball rigorós de contrastació, presumptes irregularitats, i un segon informe claríssim: presumptes adjudicacions sense justificació; contractes d'emergència reiterats que vulneren la normativa; falta de control sobre fons públics; possiblement, una xarxa clientelar d'entitats del tercer sector que operen amb opacitat injustificable. Tots plegats demanen comissions d'investigació: PSC, Comuns, Esquerra, Junts... Tots han governat, però cap d'ells vol assumir cap responsabilitat, ves per on.

Aquesta és la tònica que s'ha anat seguint a la Comissió de Drets Socials i Inclusió pel que fa a la DGAIA. Han anat compareixent diferents ex: exsecretaris, exdirectors, titulars d'entitats, de fundacions, del tercer sector sota sospita. I què fan? No saben, no responen a cap pregunta que formulem. Han vingut amb el seu llibre estudiat, presumint de bones habilitats oratòries, comunicatives; menystenint el treball de la Sindicatura de Comptes i, fins i tot, amb un tarannà un tant «xulesc». I en aquest punt estem.

Què fan grups polítics com PSC, Esquerra, també els Comuns per allí? Doncs posar-se de perfil, passar de puntetes i anar trampejant la situació. I el PSC? No entenem aquesta posició. Potser li dicten des de Madrid, potser no volen incomodar els seus socis, dels quals depèn la investidura. Quina investidura més cara, eh?

Llavors, ens volen fer creure que servirà d'alguna cosa aquesta comissió d'investigació que ens proposen? De debò pensen que podem ser tan ingenus? Mireu, sí que els diem que, un cop engegada aquesta comissió d'investigació, sí que farem un pla de treball, sí que farem propostes, serioses, però sobretot ètiques –ètiques.

Ara han de justificar vostès que fan una política exemplar, fins i tot quan les presumptes irregularitats greus s'han fet sota els seus mandats. Són tots molt bons. Hi ha una comissió d'investigació, però això obeeix a una pura lògica política i de col·lació. No queda bé ser còmplices d'una presumpta malversació d'adjudicacions irregulars, de contractes, i més quan es fa a costa dels més vulnerables, de la infància en risc i desamparada.

Volen fer una neteja de cara, una neteja d'imatge, i la proposta d'una comissió d'investigació pot semblar que ho aconsegueixen, però res més lluny de la realitat. El document originari que ens han presentat PSC - Units per Avançar, Comuns i Esquerra respon més a un guió d'un treball del primer cicle d'educació primària, de justificació de fer algun gest o alguna cosa, que no pas una comissió d'investigació que vol emprendre un treball seriós, d'anàlisi, de reflexió, de depurar responsabilitats, d'assolir millores de debò; cap metodologia, adjectius amplis, genèrics, demagògics. Junts –veurem ara com procedim– ho ha arreglat una mica.

Defineixen un objectiu més que tímid, àmbits d'actuacions clarament insuficients. Assenyalen que la comissió tractarà sobre el tensionament del sistema de protecció a la infància. Si tensió n'hi ha molta, això ja ho sabem. Però, escolti, siguem clars: pagaments indeguts, sistemes de control ineficaços, auditories públiques incompletes, inspeccions inexistents, possibles enriquiments personals, mercantilització deliberada de la infància, duplicació de serveis facturats sense prestació real, presumptes places fantasma en centres de protecció de menors, places fantasma... Escolteu, una vulneració greu i flagrant de contractació pública. Això no respon a cap interès comú ni a l'ètica. Una comissió que vostès presenten..., i tampoc posen en entredit aquest abús d'externalització que s'ha fet de la infància. Per a què escriure? per a què parlar-ne, d'això, no?, si molts de vostès són amics.

Acaben dient que estudiaran reforçar les eines que necessita el sistema de protecció a la infància. Estudiar? Encara més han d'estudiar, si al sistema de protecció a la infància li manca recursos? Escolti, no estudiïn tant i més acció, eh?, més acció, perquè les proves són més que objectives i evidents a aquestes alçades.

Des del Partit Popular els hi diem ben clar: no serem comparses ni coartada de cap irregularitat ni mala praxi. No participarem de cap farsa ni de comissió d'investigació que siguin simples aparences. No callarem davant la negligència, la conveniència ni la corrupció moral d'un sistema (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) més que podria que ha fallat estrepitosament a la infància més vulnerable –vaig acabant, president.

Treballarem amb contundència i deixarem treballar també altres institucions públiques com és la justícia i des del poder judicial, si s'escau i correspon.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Per fixar la posició del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula la diputada senyora Maria Elisa García Fuster.

Maria Elisa García Fuster

Gracias, señor presidente. Hoy, socialistas, Esquerra y comunes nos traen una propuesta modo «y tú más», estilo patio de colegio. El objetivo, crear una comisión de investigación para esclarecer los pufos de la DGAIA en los que, según la Sindicatura de Cuentas y Antifraude, socialistas y Esquerra están hasta el cuello. No obstante, los señalados presentan una propuesta ampliando el foco de los presuntos responsables. «Y Junts también», señalan socialistas y Esquerra, en medio de una rabieta más propia de un niño al que han pillado robando una galleta de la despensa.

Bien, lo grave de todo esto no son los juegos entre Junts, Esquerra y socialistas. Ah, y comunes, que siempre van a rebufa de los socialistas, no; lo más grave es que ninguno de ustedes tiene el más mínimo interés de levantar ninguna alfombra, llevar a la fiscalía a los responsables de los chanchullos o posibles malversaciones

y reclamar lo que parece que han robado sus amigos con carnet de partido. Por supuesto, con la colaboración necesaria de todos ustedes como responsables políticos.

Una comisión de investigación para no esclarecer nada, porque a ninguno de los tres partidos les interesa, y por la que, encima, van a tener que pagar los catalanes un plus en sobresueldos parlamentarios de 55.000 euros, que es lo que cuesta anualmente una comisión de investigación.

La DGAIA ha sido un saco sin fondo donde los distintos equipos de dirección han facilitado a muchos de sus amigos meter la mano, según los informes: contratos de emergencias a empresas de afines para tutelar menores; empresas inmobiliarias constituidas con capital público, realquilando pisos a la Generalitat para MENAs y exMENAS, triplicando el precio de mercado, o sociedades que gestionaban las prestaciones y que cobraran por los extutelados que no cumplían los requisitos a sabiendas. En fin, todo un entramado de corrupción señalado por extrabajadores, la Sindicatura de Cuentas y Antifraude, en el que están implicados todos ustedes desde hace décadas.

Esto que proponen es un lavado de cara tras meses de actuaciones donde socialistas, Esquerra y Junts han escenificado su sorpresa y su decepción con lágrimas de cocodrilo y golpes en el pecho, lamentando el despilfarro, la posible malversación y solidarizándose con la niña prostituida a la que han seguido, lamentablemente, otras cuantas, como ya pasó en los gobiernos socialistas y de comunes de Valencia y Baleares. Lo que pretenden es enterrar este caso entre comparecencias inútiles hasta que la ciudadanía olvide que llevan décadas robándoles cantidades ingentes de sus impuestos. (*Aplaudiments.*)

Miren, es la fiscalía la que debe investigar y señalar a los responsables, si los hay. Y es la fiscalía a quien ha recurrido VOX. Nosotros sí queremos señalar a los culpables y que devuelvan los millones y millones de euros que se han embolsado, según los diferentes informes de la Sindicatura de Cuentas.

Lo lamentable es que, mientras los afines a Esquerra, a Junts y a socialistas se lucraban y se siguen lucrando, miles de familias españolas han sido abandonadas, familias catalanas para las que nunca había dinero, a las que sistemáticamente se les han negado las ayudas, o un lugar donde vivir, o un cheque comedor para que sus hijos pudiesen, al menos, hacer dos comidas al día.

Y lo lamentable es que la Sindicatura de Cuentas, en su último informe, señala que el presunto saqueo de la DGAIA ha continuado al menos hasta diciembre de 2024, bajo el mandato de la socialista Mónica Martínez Bravo. ¿Nos sorprende? En absoluto. De tal partido, tal consejera; de tales socialistas en el Congreso, estos socialistas en Cataluña. PSC o PSC. Tanto monta, monta tanto.

Lo que sí que nos sorprende, señora consejera socialista, es que tenga la poca vergüenza de seguir ahí sentada, atornillada a su puesto de alto cargo en vez de dimitir. Está claro que asumir la responsabilidad de su mala gestión no se lo enseñaron en su máster americano, ni eso ni levantar la mano y señalar la corrupción que rodea tanto a su departamento como al partido al que pertenece, como han hecho algunos trabajadores de la DGAIA pese a saber que perderían su puesto de trabajo.

Muchas gracias.

El president

Per tal de posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Sí. Bon dia a tothom. Consellera, president, diputats, volia començar amb dues premisses. La primera és que nosaltres considerem que la DGAIA és una direcció general imprescindible, que la tasca de protecció a l'infant o l'adolescent que fan és molt necessària. Com els acollim, com els cuidem, quina cura tenim d'aquests nens i d'aquests infants, d'aquests adolescents, quan les seves famílies no poden fer-se'n

càrrec, ens defineix com a societat. I, per tant, creiem que ha de funcionar gestionant els recursos amb eficàcia, amb eficiència, amb un servei públic robust, i que també..., on es pugui treballar amb amor. Perquè estem parlant d'infants, i això és important, també.

La segona premissa és que nosaltres sí que creiem en les comissions d'investigació com una eina útil per esbrinar el que ha passat. O sigui que amb això..., estem d'acord que es faci d'aquesta manera. Però quan parlen d'aquesta comissió d'investigació sempre ens parlen de mirar endavant i de fer propostes. Per la CUP això és necessari, però no és suficient. Nosaltres ho anem repetint contínuament: amb el tema de la DGAIA cal fer net; cal analitzar les deficiències, sí, per no repetir-les, per no cometre els mateixos errors, però també per aprendre, depurar responsabilitats. O, si no, la societat no confiarà mai en un sistema sobre el que sempre sobrevolarà aquest dubte de la corrupció.

Amb aquesta comissió, amb aquesta proposta de comissió d'investigació millorada amb les propostes de Junts..., nosaltres hi votarem a favor, hi participarem i ho farem d'una forma honesta. Però sí que és cert que desconfiem d'una comissió liderada per Junts i per Esquerra. Els mateixos que han dirigit la DGAIA els últims vint anys dubtem que siguin capaços de fer allò que nosaltres considerem imprescindible, i fer-ho dintre d'aquest marc democràtic, amb transparència, amb llums i taquígrafs.

També parlem de compareixences de persones i entitats expertes en la qüestió. Quines? Les mateixes que ja està investigant Antifrau?

Sobre el pla de treball, volíem fer algunes consideracions. Els primers punts són l'anàlisi del tensionament del sistema de protecció del menor, la realització de contractes d'emergència i l'anàlisi del cobrament de prestacions i mecanismes de control, que són, precisament, els dos primers punts..., els dos informes que ja ha fet la Sindicatura de Comptes. Si ja tenim aquests informes i tenim les al·legacions que va elaborar el Govern, què és el que es pretén posar en aquests dos punts?

Nosaltres creiem que es busca un cert desprestigi de la sindicatura, i nosaltres a això no hi contribuïrem. Sí que és cert que els continguts són molt durs, reflecteixen una DGAIA que no funciona, i... Però és el que hi ha. Ho hem d'assumir. Si volem, podem fer clubs de lectura a banda i ens tornem a llegir els informes, però creiem que no hem de perdre temps en reelaborar-los i, sobretot, en desprestigar un organisme necessari com la Sindicatura de Comptes, un organisme fiscalitzador extern que exerceix les funcions amb plena autonomia organitzativa, funcional, pressupostària. I, per tant, anem a veure què és lo que volen fer amb això.

En el pla de treball parlen també de l'anàlisi dels eventuals casos de males pràctiques. Home, molt molt prudents, no?, parlar d'«eventuals casos de males pràctiques», quan tenen dues investigacions obertes a Antifrau sobre les dues prestacions existents cap als joves extutelats, una que deu estar gairebé a punt d'acabar sobre les prestacions econòmiques, amb Resilis, Plataforma Educativa i la Fundació Mercè Fontanilles implicades, i una segona per irregularitats en la gestió dels serveis de residències i pisos als joves vinculats a programes d'inserció laboral, al PIL, aquestes places fantasma? I parlen d'«eventuals casos de males pràctiques»? Nosaltres parlàriem d'«enriquiment il·lícit d'entitats privades». Ara, que en aquest punt l'utilitzem per abordar la situació professional i de protecció dels denunciants d'irregularitats? Doncs perfecte; perquè aquests monopolis de les fundacions a nivell territorial condicionen absolutament les denúncies i les queixes dels professionals.

Per anar acabant, nosaltres creiem que –bé, no creiem, és evident– que les fundacions o empreses que funcionen com veritables empreses, no fan la feina de protecció i, a més a més, ho fan a costa dels treballadors. Les persones que estan al dia a dia de l'atenció als menors, els treballadors de peu ens diuen que la situació és insostenible, que, per treure benefici, aquestes empreses fundacions vulnereu drets dels menors.

Podem fer comissions d'investigació, però la CUP creiem que s'ha de fer una auditoria general pública independent sobre les vint entitats del sector que acumulen la major despesa amb aquesta prestació del servei, però que tinguin conseqüències, que retornin el que han cobrat de més, que se sancionin els incompliments perquè, si l'incompliment no té conseqüències, això no és una col·laboració publicoprivada, el que estem fent és bízum a aquestes entitats.

Parlem sempre del reconeixement als treballadors. La CUP demanem sous equiparables amb els sous públics i internalització. Quan els treballadors del sector demanen millores socials, no només ho fan pel seu salari: les seves condicions repercuten directament en la qualitat del servei i, si no hi ha equiparació salarial ja, és consentir precarietat, consentir persones treballant que no superen el llindar de la pobresa.

I ja acabo. Si part de la solució no és la gestió pública de la protecció de la infància, continuarem tenint, dins, els mateixos que ens han portat a la situació actual, el conglomerat d'empreses, fundacions, monopolis, com estan posant en evidència els informes de control de la Sindicatura de Comptes i el que està treballant Antifrau. Sense la gestió pública, no acabarem mai amb aquesta mercantilització de la infància i l'adolescència.

Gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

La DGAIA és una de les institucions més fosques, opaques i perilloses del nostre sistema de benestar. Ho afirmem sense indulgències ni correccions polítiques, des de la llibertat que ens ofereix el ser una de les poques formacions que no se n'ha beneficiat. Tots els que han ostentat el poder en aquest país –i això inclou Junts per Catalunya– han fet mans i mànigues per amagar la pèssima i criminal gestió d'aquest organisme que, a l'hora de la veritat, ha servit per lucrar polítics i amics de polítics d'una manera descarada i vergonyosa.

Durant dècades s'han presentat com a bones persones, com a garants i defensors del «volem acollir». Doncs resulta que no era bondat el que amuntegaven, sinó interessos i xarxes clientelars; uns interessos que han passat per damunt dels drets dels menors, com ho demostren els casos de violacions i prostitució sota tutela. Fundacions, entitats i associacions farcides d'amics, simpatitzants i excàrrecs de les seves formacions polítiques han fumut la mà a la caixa amb impunitat i desvergonyiment, convertint el que hauria de ser una estructura administrativa de protecció a la infància en un instrument d'abús i de poder.

Avui la DGAIA pot intervenir una família, retirar-li la custòdia d'un menor, ingressar-lo en un centre contra..., sense control judicial efectiu ni supervisió independent. Ens consten casos de nens medicats sense motivacions mèdiques clares, grups d'adolescents estrangers instal·lats en pisos sense tutor i una mà de polítics ineptes i irresponsables que acliquen els ulls davant els contractes irregulars i la desaparició de milions d'euros.

La retirada de custòdia sense garanties que s'ha destapat els darrers anys, els casos de separació injustificada de fills i pares en base a interpretacions subjectives i ideològiques de treballadores socials, no centrades en criteris neutrals i objectius, obliga a investigar, a depurar responsabilitats i a corregir desviacions. Això sense parlar dels centres que acullen menors estrangers il·legals no acompanyats, sense cap projecte pedagògic, sense control, a on es toleren actituds delictives que generen por i inseguretat. Han convertit el nostre país en una reserva moral per a la immigració descontrolada i invasiva, mentre abandonaven la canalla catalana a la seva sort.

Les entitats gestores afins a les seves formacions polítiques o organitzacions ideològiques vinculades a l'esquerra i a l'extrema esquerra, es lucren tutelant menors estrangers que han entrat de manera irregular, sense que ningú passi comptes ni fiscalitzi absolutament res: corrupció institucional. Abans es venien per un plat de llençols, ara es venen per un plat de contractes. I mentrestant, els catalans llevant-nos a les sis del matí per pagar la festa.

Que la DGAIA superés el seu pressupost amb 87 milions d'euros l'any 2017 no és un error comptable; que es prorroguessin 112 contractes sense signar cap document no és una incidència. Dos mil milions d'euros adjudicats indegudament no són una anècdota. És corrupció, és opacitat, és malversació, és un descontrol inacceptable, i algú hauria de pagar. Espolsin-se les jaquetes, que s'han esquitxat de DGAIA.

El president

A continuació, per indicar quin text es posa a votació i les esmenes que s'accepten, intervindrà un representant dels tres grups proposants per un temps de dos minuts. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Mónica Ríos García.

Mónica Ríos García

Bé, gràcies. Bé, en primer lloc, vull agrair la presentació d'esmenes per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. És cert que la primera esmena no li hem acceptat, perquè ens treien l'àmbit temporal que marcàvem des de 2011 i, per tant, pensàvem que això genera dubtes i inconcreció amb l'estudi que volem fer des d'aquesta comissió. No obstant, l'esmena 2 sí que l'acceptem, perquè creiem que concreta i millora el text, i, a més, hem fet una transacció afegint la paraula «concertació» en les modalitats de contractació, ja que és una de les modalitats que s'utilitza molt en aquest àmbit.

I sí que voldria contestar algunes qüestions que s'han plantejat. Bé, de Junts, la diputada Domingo deia que fèiem canvis a correu, amb la DGPPIA, sense consens. Miri, sap el que no farem? No fer res com han fet vostès durant tants anys que han governat. *(Aplaudiments.)* Això segur que no ho farem. També parlava de l'informe de la Sindicatura de Comptes, que és del 2016 al 2020, amb governs de Torra i Puigdemont. Per tant, no amagarem cap vergonya, tampoc les seves –tampoc les seves.

Després, al PP, senyora Berenguer, bé, veig que vostè ja ha fet les conclusions de la comissió sense que es celebri. Em sap greu que no es prengui seriosament la creació d'aquesta comissió.

A VOX, actualitzi's. Vostès que viuen en el món de les xarxes, s'haurien d'actualitzar perquè la consellera ja va explicar que s'han recaptat una gran part dels 167 milions d'euros que vostès parlen de malversació, quan no és cap malversació.

I a Aliança, només dir-li que si els preocupa molt aquest tema, espero que a aquesta comissió sí que hi assisteixin, perquè lo de treballar ho porten una mica justet.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa.)

Acabat el debat, procedirem a la votació.

Comença, doncs, la votació.

La proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació sobre l'activitat de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència ha estat aprovada per unanimitat.

Tot seguit, d'acord amb la sol·licitud formulada pel Govern, i atès que els grups parlamentaris ja n'han estat informats, els proposo que la interpellació sobre les polítiques LGBTI que ha desenvolupat el Departament d'Igualtat i Feminisme, corres-

ponent al punt 13 de l'ordre del dia, i la interpellació sobre les polítiques educatives, corresponent al punt 11 de l'ordre del dia, siguin substanciades a continuació. Així doncs, aquesta tarda es debatran els punts 9, 10, 12 i 14. Totes aquestes modificacions han estat recollides en la nova previsió horària que els ha estat tramesa.

Interpellació al Govern sobre les polítiques LGBTI que ha desenvolupat el Departament d'Igualtat i Feminisme

300-00166/15

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les polítiques LGTBI que ha desenvolupat el Departament d'Igualtat i Feminisme. És presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar i, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Elena Díaz Torrevejano.

Elena Díaz Torrevejano

Bé, molt bon dia. Molt bon dia diputats, diputades. Bon dia consellera, consellera Menor. Com ja sap vostè, el dia 28 de juny commemorem el dia de l'alliberament LGBTI en record a les revoltes produïdes a Nova York a l'any 1969. Aquests actes són considerats l'inici del moviment contemporani pels drets de les persones LGBTI d'arreu del món i nosaltres ens sentim plenament orgullosos i orgulloses de celebrar i de reivindicar aquesta data que tant ha significat pels drets i llibertats del collectiu LGBTI.

A més, aquest any commemorem dues dècades des de l'aprovació del matrimoni igualitari a Espanya. Fa vint anys el nostre país esdevenia el tercer al món en legalitzar-ho i el primer a reconèixer el dret d'adopció per a les parelles del mateix sexe. Aquests han estat un dels avenços legislatius i socials més importants a favor dels drets LGBTI. Un avenç que ha permès la celebració de més de 75.000 matrimonis a Espanya, amb més de deu mil a Catalunya, una fita històrica que ens va situar a l'avantguarda internacional en la defensa de la llibertat i la igualtat.

Catalunya ha estat sempre un referent en la defensa dels drets LGBTI. De fet, la primera manifestació de l'Orgull celebrada a tot l'Estat es va celebrar aquí, a Barcelona, l'any 1977, un gest valent i pioner que va marcar l'inici d'una lluita col·lectiva després d'anys de dictadura franquista. També ho va ser l'aprovació de la Llei 11/2014, una norma que va situar Catalunya al capdavant en el reconeixement i garantia dels drets de les persones LGBTI, una llei impulsada pels moviments socials i aprovada amb un ampli consens parlamentari.

Ara, amb més de deu anys d'aplicació i davant dels nous reptes que tenim per davant com a societat, les forces progressistes tornem a posar-nos d'acord per revisar-la, millorar-la i fer-la créixer, perquè no n'hi ha prou amb reconèixer drets sobre el paper; cal garantir que es compleixin a la vida real. I, sobretot, cal anar més enllà: no només protegir les persones, sinó transformar les estructures socials, polítiques i culturals que encara avui sostenen l'LGTBI-fòbia.

Aquest és un moment per mirar enrere amb orgull, però també amb memòria. Orgull per haver estat valents i valentes: davant l'odi i la por vam decidir reconèixer la dignitat de totes les persones, estimessin com estimessin, vam posar fi a l'exclusió institucionalitzada i vam obrir el camí per a una Catalunya més justa, diversa i igualitària. Donem les gràcies a qui es va situar al costat correcte de la història i va demostrar que la política serveix per canviar vides, corregir desigualtats i construir societats més dignes.

També és moment de fer memòria, perquè per a moltes persones els drets van arribar tard, i per a algunes, per a moltes, aquestes no van tenir temps de veure aquests canvis. El seu patiment, la seva soledat i el rebuig que van patir no poden ni han de ser oblidats mai. Honrem la seva lluita i la seva resistència.

I en aquesta lluita la cultura ha estat un pilar fonamental. L'art, el pensament i la creació han estat sempre refugi, forma de resistència i font d'esperança. Quan les lleis les criminalitzaven i part de la societat els girava l'esquena, l'expressió cultural les protegia i els donava visibilitat. Des del Nova York dels anys seixanta fins a les places de São Paulo o els carrers de Berlín, la creació cultural ha estat una eina de lluita global, i també ho ha estat a casa nostra. Per això valorem molt positivament el lema d'aquest any, que dignifica la cultura com a motor de canvi per al col·lectiu LGBTI.

Ens cal més que mai construir espais de memòria activa, conservar els coneixements compartits i garantir polítiques públiques valentes per preservar les pràctiques i els llegats del moviment. Resulta imprescindible reivindicar una cultura popular, feminista, interseccional i LGBTI inclusiva; sense la presència de totes les veus, la cultura no és completa ni veritablement popular.

No obstant, encara ens queda molt per fer, davant de tots els reptes que tenim per endavant. Encara avui, tot i la lluita de les darreres dècades, la situació no ens pot fer estar amb els braços plegats, consellera; i li donaré algunes dades. Una de cada quatre persones del col·lectiu d'entre divuit i vint-i-quatre anys pateix discriminació a Espanya. Un trenta per cent de les persones LGBTI encara no es visibilitzen completament per la por al rebuig o a la discriminació. Les famílies LGBTI a Espanya tenen una renda mitjana anual d'un vint per cent menys que la resta de la població en general. Un 8,5 per cent de les persones del col·lectiu ha viscut discriminació a la feina en l'últim any. I una de cada deu dones lesbianes deixa la seva feina per la seva orientació sexual. Tot això són altres formes de discriminació que condicionen la vida de les persones del col·lectiu, i, com li deia, això només han sigut alguns exemples dels que podríem enumerar avui. Una realitat que encara s'accentua més si aquestes persones o són dones o estan afectades per eixos d'interseccionalitat, com pot ser el seu origen o viure una situació de vulnerabilitat.

I amb el que hem aconseguit fins ara no podem relaxar-nos, com li deia. Cap dret conquerit està garantit per sempre, i el que s'ha guanyat en la lluita pot perdre's amb el silenci. Ho veiem clarament amb el que ha passat fa poques setmanes a Hongria, on el Govern de Viktor Orbán ha prohibit per primera vegada la marxa de l'Orgull a Budapest, un fet gravíssim que ens recorda que els drets conquerits poden ser reversibles, però que ens fa sentir plenament orgullosos i orgulloses de la resposta ciutadana vers aquesta prohibició. Per això cal reforçar el nostre compromís amb la llibertat, amb la igualtat i amb la dignitat també a casa nostra, però també a la resta del món.

I no cal anar tan lluny. A Espanya, diverses comunitats autònomes governades pel Partit Popular, amb el suport de l'extrema dreta de VOX, estan promovent una regressió normativa, alineades amb aquestes posicions internacionals d'ultradreta que posen en perill els drets de les persones LGBTI. Per exemple, el que està passant a la Comunitat Valenciana, amb l'escapçament de la llei trans i l'obertura de la porta a teràpies de conversió; és absolutament inadmissible, el que s'està fent. I fa pocs dies escoltàvem amb molta indignació les declaracions de Clara Toscano, regidora de VOX a Madrid, que feia algunes afirmacions com que el lobby LGTBI vol propagar la homosexualitat i la transsexualitat entre adults i infants i que, segons ella, l'adoctrinament LGTBI és una corrupció de menors que condueix a la pederàstia. Bé, aquestes declaracions, a més de ser falses, són molt perilloses; legitimen l'odi, i l'odi, moltes vegades, massa vegades, porta a la violència.

En els darrers anys, les denúncies per motius d'LGTBI-fòbia han crescut de manera alarmant, i tot apunta a que aquest augment està també relacionat amb la persistència i la reactivació de discursos d'odi com el que esmentava fa un moment. Malgrat dècades de lluita, doncs aquests discursos no han desaparegut; més al contrari, no?, aquests discursos han trobat nous altaveus i espais de legitimitat, especialment en l'àmbit polític i mediàtic. Ens trobem, doncs, davant un procés preocupant

de normalització del rebuig i la discriminació, alimentat per missatges que banalitzen l'odi, legitimen la violència simbòlica i contribueixen a crear un clima cada vegada més propici per a la violència física.

Per tot això és imprescindible continuar dia a dia en la nostra lluita. I en aquest sentit, doncs, reconeixem algunes accions que ha portat a terme el seu departament, com per exemple la creació del Consell Assessor de Drets Humans per combatre precisament aquests discursos d'odi o la campanya «Més drets, menys odi».

Ser una mateixa, estimar a qui estimis i, en definitiva, existir no hauria de fer por mai a ningú. I tampoc hauria de fer por a ningú que cada vegada més persones s'identifiquin obertament com a LGTBI, plenament orgullosos i orgullosos, que es mostrin tal com són, *tal com són*, sense disfresses, sense silencis imposats, perquè la visibilitat no és una provocació; és una expressió de llibertat, és la vivència de la pròpia identitat amb normalitat i dignitat, i ha de ser part del que som com a societat diversa i democràtica. L'Orgull no és una imposició ni una consigna; és una afirmació profunda de dignitat, d'una vida viscuda sense vergonya, sense culpa i sense permís, és la condició indispensable perquè tothom pugui viure amb plenitud, amb respecte i amb llibertat real.

Necessitem construir una societat on cap persona sigui qüestionada per ser qui és i tothom pugui créixer lliure, estimant-se a si mateix, sense por, sense vergonya, sabent que, sigui qui sigui i com sigui, podrà viure sense violència. Perquè una societat que no protegeix la diversitat, que no escolta totes les veus i que no garanteix la llibertat d'existir no pot dir-se ni justa, ni democràtica, ni humana.

I en aquest context, consellera, avui la interpel·lem per conèixer les polítiques LGTBI que està portant a terme el Departament d'Igualtat i Feminisme que vostè encapçala. Crec que és el moment adequat, és el moment d'avançar en aquests drets, i avui, doncs, amb molt d'interès escoltarem tot el que el seu departament està portant a terme en aquesta matèria.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre té la paraula l'honorable senyora Eva Menor Cantador, consellera d'Igualtat i Feminisme.

La consellera d'Igualtat i Feminisme (Eva Menor Cantador)

Bé; moltes gràcies, president. Molt bona tarda a tothom. Moltíssimes gràcies, diputada Díaz, per la seva interpellació, perquè a més coincideix amb el tancament de la commemoració de l'Orgull 2025, amb la manifestació del Pride a Barcelona d'aquest cap de setmana, i jo crec que és important poder fer balanç i explicar les polítiques que fem des del nostre departament per al col·lectiu LGTBI.

Començo amb la campanya, que també vostè n'ha fet menció, per commemorar el Dia de l'Alliberament LGTBI, una campanya que va girar al voltant de la cultura, amb una doble finalitat. Per una banda, reivindicar el paper del col·lectiu LGTBI a la cultura, perquè segurament la cultura, la catalana, però també la cultura a nivell internacional, no s'entendria sense les aportacions del col·lectiu; és més, probablement seria una mica més grisa sense les aportacions, però molt sovint invisibilitzades. I segon, per reconèixer el paper que ha tingut la cultura com un espai de refugi per al col·lectiu en temps més foscos, quan les lleis el perseguia i la societat el discriminava, però també, sens dubte, reconèixer el seu paper de transformació social, perquè sens dubte la cultura ha estat, és i serà vehicle fonamental per fer del món un espai més inclusiu, obert, tolerant i just per a tothom.

L'Orgull, com bé ha dit vostè, no només és una emoció ni una celebració: és una declaració col·lectiva de resistència, de memòria i de dignitat per reivindicar els drets conquerits, per celebrar cada pas assolit, però sense oblidar que encara tenim molt camí a recórrer quant a la garantia dels drets de les persones del col·lectiu, perquè, com bé ha dit vostè amb dades, la discriminació per motius d'orientació sexual,

identitat o expressió de gènere és la segona causa de discriminació segons l'enquesta de discriminacions que van publicar a final d'any.

I el compromís del nostre Govern en aquest sentit és ferm: tolerància zero amb la discriminació i la LGTBI-fòbia i treballar perquè les persones del col·lectiu LGBTI+ puguin viure amb seguretat, ser i estimar amb llibertat i construir el seu projecte vital sense por i amb total dignitat. I ho fem amb polítiques públiques que despleguen drets, que combaten discriminacions i que acompanyen i protegeixen les persones. I això és el que fa precisament la xarxa SAI LGBTI, que assisteix, oferint-los serveis psicològics i jurídics i de suport, totes les persones del col·lectiu, també les persones del seu entorn, amb l'objectiu de que siguin escoltades, segures i acompanyades en tot moment. Actualment disposem, com ja saben, de cent catorze punts, repartits per tot el país, i estem treballant per seguir desplegant aquesta xarxa. De fet, acabem de signar un conveni amb l'Ajuntament de Vilanova del Vallès per obrir un nou punt, i estem a punt també de tancar un acord amb l'Ajuntament de Barcelona precisament perquè se sumi a aquesta xarxa.

I no només volem seguir desplegant la xarxa perquè arribi a tot el territori i garantir l'equitat territorial, sinó que també volem que sigui un instrument al més eficaç i eficient possible. I en aquest sentit també estem avaluant l'acord marc, que és la nostra eina de cooperació local amb els ajuntaments i amb els consells comarcals, ho estem fent amb un *focus group*, estem fent enquestes en què preguntem precisament als ajuntaments i als consells comarcals amb els que col·laborem en aquesta xarxa què necessiten perquè que el proper acord marc..., el nou acord, perdó, fins al 2029 sigui més eficaç, eficient i, sobretot, que presti el millor servei a la població. I la necessitat també de treballar no només per garantir l'equitat territorial, sinó treballar amb perspectiva territorial, perquè no són les mateixes necessitats les que té una persona del col·lectiu en un entorn urbà d'una gran ciutat que les que té una persona del col·lectiu en un entorn rural, en un municipi petit. Malauradament, encara el sexili és una realitat que condiciona la vida de moltes persones, que els obliga a abandonar casa seva.

També estem analitzant les dades de la xarxa per saber quines són les incidències, consultes, denúncies i necessitats de les persones ateses; dades per transformar, dades per actuar de manera efectiva, transversal i en xarxa. Estem treballant per disposar d'una radiografia de la LGTBI-fòbia, una radiografia que incorporarà per primera vegada aquestes dades recollides per la nostra xarxa SAI i que farem pública en les properes setmanes.

El que sí que li puc avançar, i vostè també ha fet una pinzellada de les dades, és que la LGTBI-fòbia no para de créixer..., les denúncies –perdó– per LGTBI-fòbia no paren de créixer. I això té una doble lectura. Per una banda, té una lectura positiva, i és que el que ens diu és que la nostra xarxa funciona, està consolidada i cada cop fa que les persones del col·lectiu que tinguin qualsevol tipus de problema s'adrecin als nostres serveis. Però també ens alerten, no?, d'un creixement de l'LGTBI-fòbia molt probablement pels discursos que legitimen l'odi i l'assetjament cap al col·lectiu, com el que vostè ha assenyalat en la seva intervenció.

També constatem que existeix una preocupant infradenúncia per la por, també, que vostè manifestava, especialment entre les dones lesbianes i les persones trans, que fa de la xarxa SAI i de l'Oficina d'Igualtat de Tracte un servei clau de proximitat i atenció, que generi un acompanyament imprescindible i necessari per denunciar-ho, i també per recuperar-se.

Com he dit moltes vegades, en l'àmbit de la meua política pública, la transversalitat i incorporar la perspectiva a tots els serveis és imprescindible; també la perspectiva LGBTI. I en aquest sentit estem treballant amb el Departament de Drets Socials i amb el Departament d'Esports, hem publicat una guia per incorporar precisament aquesta perspectiva LGBTI més al lleure educatiu i a l'esportiu, per tal de que siguin espais veritablement inclusius, segurs i respectuosos.

Però també estem treballant al Departament de Drets Socials per incorporar aquesta perspectiva també a les polítiques de gent gran. Perquè un dels nostres eixos prioritaris, com ja saben, i que està en el pla d'acció, és precisament posar les persones grans del col·lectiu al centre. Primer, per reivindicar el seu dret a ser com vulguin ser i a poder viure la seva identitat en totes les etapes de la vida. I estem també analitzant, amb una diagnosi que esperem tenir-la per al setembre, les seves necessitats, per fer un pla d'accions específic per al col·lectiu de la gent gran del col·lectiu LGBTI, perquè no es vegin obligades a tornar a l'armari a mesura que van perdent autonomia.

Però també volem que sigui un reconeixement per les aportacions de les persones grans al col·lectiu. També estem treballant en una guia amb les residències perquè les residències de la gent gran siguin espais segurs i incorporin aquesta perspectiva. Però, com deia, el que volem també és reconèixer el paper de les persones que ens han precedit. Amb vostè ho hem comentat, no?, avui som aquí gràcies a les persones que van posar el seu cos davant la policia a les manifestacions de l'any 1977. Som aquí per les campanyes del moviment durant els anys vuitanta i noranta per promoure l'educació sexual i per tota la lluita per aconseguir lleis igualitàries com la del matrimoni igualitari, que ara fa vint anys.

I volem fer realitat el memorial LGBTI com un espai de preservació, visibilització i difusió de la lluita del col·lectiu. Recordar el passat ens ajuda, sens dubte, a entendre el present i construir el futur. El memorial serà un espai pioner a Europa i que també ens servirà per ser peça clau per al que també vostè ha mencionat, situar a Catalunya com un referent en la lluita LGBTI, igual que ho és la candidatura de Barcelona World Pride 2030 que vam presentar a Washington el mes de juny.

La garantia dels drets no arriba per si sola, arriba de la reivindicació col·lectiva, arriba de l'acord polític i social, arriba del treball colze a colze de totes les institucions i de la societat civil. Per primera vegada, l'ajuntament, la Generalitat, la diputació i el Gobierno de España unim aliances, ens hem alineat per situar els drets del col·lectiu LGTBI+ al centre de l'agenda global i perquè la seva defensa i promoció esdevinguin una marca de país.

Com deia Pedro Zerolo, els drets es conquisten, es gaudeixen i es defensen per viure en un model de societat on càpiga tothom. Per les persones que van alçar la veu en moments molt difícils, per les que van perdre la vida per reivindicar el seu dret a ser qui són, per les que van construir una societat veritablement democràtica i defensora dels drets humans.

Per tots ells i elles seguirem treballant per una Catalunya on totes les persones, siguin com siguin, vinguin d'on vinguin, visquin on visquin i estimin qui estimin, tinguin els mateixos drets i oportunitats de viure una vida digna, una vida plena. I ho farem amb tot l'orgull.

Moltes gràcies.

El president

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les polítiques educatives.

Interpellació al Govern sobre les polítiques educatives

300-00169/15

És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Irene Aragonès Gràcia.

Irene Aragonès Gràcia

Gràcies, president. Conselleres... Consellera Niubó, avancem feina de la tarda ara al matí. Bé, amb aquesta interpellació que Esquerra Republicana li fem avui, volem

fer balanç d'aquest primer any seu al capdavant del Departament d'Educació i Formació Professional.

Un departament que sabem que no és senzill, no és fàcil de liderar. Però precisament per la seva importància estratègica de construir un país cohesionat i amb futur, creiem que és fonamental revisar-ne el rumb actual.

La política educativa a Catalunya pensem, veiem que viu actualment un moment crític. L'orientació transformadora que havia situat l'educació com a eix vertebrador de país, amb vocació comunitària, inclusiva i arrelada al territori està sent substituïda per una gestió excessivament administrativa, burocràtica, recentralitzadora i reactiva, i que respon més aviat a un estalvi immediat i a un càlcul polític que no pas a una visió educativa i ambiciosa de llarg recorregut.

Pensem que hi ha una manca de valentia per afrontar debats de fons. El departament sembla evitar qualsevol decisió que pugui generar controvèrsia política o mediàtica. I li'n dic alguns exemples. Cap resposta clara per fer front a la possible sentència del Tribunal Constitucional en contra del model d'escola catalana; la negociació opaca de normatives com pot ser el decret de plantilles, i l'abandonament gairebé total de la xarxa de suport a la complexitat, una estructura essencial per garantir l'equitat.

I aquesta actitud no només mostra immobilisme, sinó una gestió basada en evitar conflictes –conflictes amb collectius influents– en lloc de prioritzar polítiques d'equitat i cohesió que requereixen coratge i també requereixen tenir projecte de país.

També ens preocupa el seguiment acrític de les polítiques estatals. Ho hem vist amb la gestió de la modificació del currículum de batxillerat, amb la fusió de les matèries de ciències, que, en lloc de liderar una proposta pròpia que respecti el model singular de Catalunya, deixem l'alumnat orfe d'aprenentatge científic.

Per altra banda, també deixem perdre l'oportunitat amb l'Agència d'Avaluació i Prospectiva perquè esdevingui un espai real de reflexió, d'avaluació i d'innovació pedagògica, senzillament perquè fa por compartir dades. Al febrer vam aprovar una moció d'Esquerra Republicana per reactivar-la. Ho ha fet, però ho ha fet tímida. En cap cas com una eina amb una mirada rigorosa i a llarg termini i, a més, sense participació ni consens dels grups parlamentaris en la designació dels membres del consell assessor, tal com li vam demanar. Per tant, aquesta manca de transparència resta legitimitat a l'agència i evidencia un temor a l'avaluació independent.

Ara les polítiques educatives passen de construir un projecte de país amb visió de futur a gestionar la inèrcia sota criteris economicistes i a curt termini, suposen un retrocés, es desmunta part del model construït amb la participació de la comunitat educativa, un model de compromís amb l'equitat, el territori i l'acompanyament educatiu allà on més es necessita.

I no ho observem només naltros, és una preocupació que compartim amb molts sectors de la comunitat educativa, entre equips directius, professionals de l'àmbit i també de famílies.

Hem passat d'un enfocament clarament transformador i inclusiu, que apostava per millorar el sistema des de la proximitat, l'accessibilitat i l'equitat a un model de gestió centrat en la contenció i en la mera administració burocràtica del dia a dia, mancat de projecte i de rumb. I això especialment és greu. És greu en un departament que ha de ser capaç de liderar canvis i han de ser canvis molt profunds i han de donar resposta a una realitat educativa que cada vegada, dia a dia, és més complexa.

Li he posat alguns exemples, consellera, però n'hi ha d'altres, com és la decisió de no renovar el programa temporal de complexitat educativa. Un programa que va néixer amb la voluntat de donar suport als centres, complexitat amb recursos humans, tècniques d'integració social, educadores socials, que treballen des de la prevenció, la inclusió i l'acompanyament professional.

Un programa, a més a més, reconegut, valorat pels centres i que ara s'ignora. De fet, havia de continuar, com a mínim, fins al 2027, però tenim la notícia que aquest programa s'acaba aquest mateix juliol sense previsió de renovació. Per tant, li preguntem per què no es dona continuïtat a una eina que funciona i que respon a una necessitat que és estructural. Quin pla alternatiu tenen per cobrir aquestes funcions als centres?

Un altre tema que també ens preocupa és el dels docents dels programes de formació i inserció. Hi ha tutors que imparteixen els mòduls de formació general fa molts i molts cursos, amb una llarga trajectòria professional, i veuen com per al curs vinent, malgrat advertir de la situació, no podran demanar la seva continuïtat. Deixem perdre referents, deixem perdre expertesa, talent i vocació professional cap a uns programes que són imprescindibles no només per evitar l'abandonament escolar, sinó també per garantir la continuïtat educativa de milers de joves. Li preguntem per què el departament ha deixat de protegir aquesta figura.

Una altra decisió que ens inquieta és la gestió de les aules d'acollida. Estem veient com se'n tanquen, com s'assignen amb criteris molt restrictius i com es deixa de banda una realitat que cada cop és més present als nostres centres, l'arribada d'alumnat nouvingut amb necessitats d'inclusió lingüística i educativa immediata.

Aquesta reducció de recursos s'està vivint als centres com una reculada. I no és una qüestió tècnica, és un missatge, es tracta d'una despriorització amb dimensions fonamentals. I això s'afegeix a la reducció de recursos en altres àmbits. Parlo del pla de millora d'oportunitats educatives o de la continuïtat de l'hora de lectura diària, una mesura amb impacte contrastat en la millora de competències.

També volem abordar el futur dels plans educatius d'entorn. Sabem que hi ha voluntat d'ampliar-los, però si aquesta voluntat i aquesta ampliació a nivell de territori no ve acompanyada d'una dotació econòmica, no serveix de res. I cal incrementar els tècnics LICS i els municipis necessiten tenir aquesta previsió, han de saber amb quins recursos poden comptar.

I el compromís amb una educació inclusiva també passa per aquí. Tenim aprovat el decret el 2024, el decret del lleure educatiu. Té previst desplegar-lo? Un altre àmbit que també ens preocupa és aquesta manca de disposició al debat obert, al debat transparent, a un debat valent. El cas del decret de plantilles n'és un exemple. Sabem també que no és un debat fàcil, ho reconeixem, però ajornar-lo indefinidament no és cap solució. L'hi preguntem, s'està negociant? Hi ha negociació oberta amb els sindicats? Hi ha una proposta sobre la taula o simplement s'ha optat per no obrir cap carpeta que pugui generar soroll, com en altres temes que estem constatant?

Per tant, això no és una qüestió de caràcter, sinó de model. Fer política vol dir assumir contradiccions i parlar clar. I no podem tenir un departament que defuig sistemàticament dels grans debats. Em refereixo també al concurs de trasllats, per com ha anat tot plegat, no? Vostè afirma que els successius concursos de trasllats aportaran estabilitat al sistema. Quina estabilitat –li preguntem– pot garantir si hi ha un concurs de trasllats massius que ha estat dissolent qualsevol equip consolidat i que, a més a més, posa en perill projectes educatius de qualitat?

Un altre exemple és el pla digital. Evidentment, tots estem preocupats per l'ús que fem de la tecnologia, però n'hi ha dues, de postures. Hi ha la postura de prohibir i eliminar la tecnologia de les aules, centrada, per tant, en els temps i les edats. O una altra postura, la de regular i educar per afrontar els possibles riscos, centrada en els usos. Vostè ha fugit del debat i directament ha preferit prohibir. Els experts ens demanen que cal superar el debat de les hores i parlar dels usos, perquè no és el mateix apostar *online* que programar un robot. El debat s'ha enfangat tant i de tal manera que culpem les aules de coses que no hi passen, consellera. Per exemple, es parla del problema real de les xarxes socials. Doncs bé, si fos així, l'escola no dona cap mòbil ni tampoc crea cap compte de TikTok. I vostè, en lloc d'apostar per

aquesta reflexió pedagògica, ha triat el populisme i deixa sense recursos i cap mena de formació digital l'alumnat més vulnerable.

Esperem que no ens tregui l'excusa dels pressupostos perquè no és una qüestió únicament de recursos, sinó una qüestió també de voluntat política i de lideratge. S'han fet retallades sense justificació real i això evidencia una problemàtica de prioritats.

Se m'ha acabat el temps i jo li volia explicar, li volia demanar..., la volia seguir interpellant per altres coses. Acabo, president. La interpellació va dirigida, es veu, a un canvi de model, per tant, em deixo altres aspectes i espero també que a la moció que tindrem ho podrem seguir debatent.

El president

Gràcies, senyora diputada. I per respondre té la paraula l'honorable senyora Esther Niubó Cidoncha, consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Bé, molt bon dia. Gràcies, diputada. President... Gràcies per la interpellació, perquè arriba, doncs, en un moment important en què acabem de fer el tancament del primer curs escolar des del meu nomenament, en tot cas com a consellera, i on també s'està preparant intensament el següent curs.

I sí que, si m'ho permet, voldria començar fent un agraïment al conjunt de la comunitat educativa pel seu compromís, per l'esforç durant tot un curs que segurament no ha estat exempt..., tots deuen ser iguals, molt intens, molt exigent. I, per tant, també agrair els que continuen treballant en aquest moment per preparar efectivament el mes de setembre i tot el curs. Per tant, vull agrair al conjunt del col·lectiu de docents, mestres, professorat, equips directius, personal d'atenció i reforç, personal d'administració i serveis i al conjunt de professionals vinculats al sistema, sense oblidar els professionals que treballen tant a serveis centrals com als serveis territorials, que tenen també una dedicació i un compromís extraordinaris. Però, en tot cas, tots ells han fet possible, doncs, el sosteniment d'aquest servei d'educació de Catalunya, que és cabdal per acompanyar aquest aprenentatge, aquest desenvolupament de tants infants i joves.

I fet aquest agraïment, doncs, és efectivament un bon moment per fer un balanç d'aquest primer curs. Vostè ha fet la seva valoració legítima, i, per tant, si em permet, també voldria fer la del Govern.

Saben que treballem amb un horitzó clar on volem portar l'educació a Catalunya, un horitzó amb una educació de qualitat, més equitativa, més inclusiva, i penso que això estic convençuda que ho compartim. I, des del primer dia, aquest Govern ha actuat amb determinació al voltant de l'objectiu de recuperar el prestigi i la confiança del sistema educatiu i també de millorar els resultats d'un servei que és essencial per al progrés del país, i també, evidentment, per al conjunt dels ciutadans, alineant el conjunt de polítiques educatives en aquest sentit.

I aquesta millora, aquest aprofundiment dels aprenentatges, també dels resultats acadèmics, ha estat i seguirà sent la principal prioritat d'aquest departament. Penso que no puc ser més clara, perquè no ens podem resignar davant d'uns resultats que poden i que han de millorar, especialment en àmbits com la comprensió lectora, les matemàtiques o les ciències. I estem convençuts que aquesta millora és possible, i en això estem.

Aquest primer curs, doncs, el Govern ha adoptat una llarga llista de mesures per avançar de manera sostinguda en aquesta millora, primer donant continuïtat a actuacions que s'havien iniciat durant l'anterior legislatura, sobretot arran de les conclusions del grup d'impuls de millora educativa, i que entenem que ens poden fer avançar.

Parlo, per exemple, del programa de millora de la competència lectora; n'he parlat en altres ocasions. Parlo del reforç de les aules d'acollida, i aquí, diputada, no pot

fer el comentari que ha fet, perquè aquí, precisament, hem fet un increment molt important. El proper curs sortirem amb dues-centes aules d'acollida estables i arribarem a més de mil consolidades al proper any, o, per exemple, els tallers d'usos lingüístics per continuar promovent el català en els centres. I aquestes són mesures que no només continuem, sinó que ampliem i que reforcem.

I, a banda, tenim noves mesures fruit del marc per a la millora de la llengua i de les matemàtiques, que vam aprovar el mes de maig, en què es preveu, per exemple, la reactivació de l'Agència d'Avaluació i Prospectiva –vostè n'ha parlat–, que està treballant en una anàlisi en profunditat dels resultats d'avaluació dels últims anys que ens permeti afinar molt més totes les polítiques i mesures del departament.

Aquí m'ha sorprès, doncs, el comentari que feia. Sap perfectament que en el consell rector, que prové d'uns estatuts que es van fer, no?, en el moment de creació d'aquesta agència, preveu la incorporació de representants de les entitats municipalistes. I estic convençuda que coneix la senyora Alba Pijuan, que és alcaldessa de la seva formació, que en forma part.

Però, en tot cas, també hem avançat en el desplegament de les orientacions curriculars que s'han començat a publicar. Orientacions que defineixen, destil·len aquests sabers essencials que hem de poder garantir en el marc del currículum. Per ara tenim matemàtiques i llengua, i a la tardor, doncs, disposarem també de les concrecions en matèries científiques.

O l'impuls de programes de reforç en matèries claus com són les matemàtiques. Hem parlat del Florence, del programa de suport intensiu de matemàtiques, el PCMat. N'hi ha diversos, i, evidentment, la formació i acompanyament al professorat, sigui la inicial, sigui la permanent, que tampoc em voldria reiterar.

Hem estat capaços d'acordar amb l'OCDE que ens aportarà, doncs, aquest coneixement expert des d'una perspectiva en aquest àmbit internacional comparada de les experiències que ens poden fer servei, perquè són referents per abordar reptes del nostre sistema.

I també hem estat clars i valents. Vostè, doncs, potser no ho comparteix en la racionalització de la digitalització als centres educatius, amb la prohibició, efectivament, de l'ús dels mòbils en el conjunt de l'etapa obligatòria, perquè digitalitzar no és simplement anar incorporant tecnologia, és també fer-ho amb criteri pedagògic i al servei d'aquest aprenentatge.

I, per tant, com deia, això és el que hem fet, perquè som capaços d'assegurar les competències digitals. Tenim altra tecnologia que posem a l'abast i seguirem posant a l'abast dels centres, però, en aquest cas, els mòbils no ens aporten re afegit. I, per tant, doncs, aquesta era la voluntat.

I també en el desplegament de zones de governança educativa. Vostè, m'ha semblat en algun moment que parlava de centralització o recentralització. És tot el contrari. El proper curs començarem amb el desplegament de les zones de governança educativa, les zones educatives que establia la llei d'educació de Catalunya, per avançar, precisament, cap a una governança molt més propera al territori i eficaç. Parlem de cogovernança educativa.

I alhora, doncs, treballem també per enfortir l'educació en valors, la memòria democràtica, impulsant aquest pensament crític, la convivència, el compromís cívic de l'alumnat, perquè l'escola, doncs, també ha de ser un espai de construcció de ciutadania responsable. I, efectivament, tenim coneixement i realitat del nostre entorn que ens fan que no només estiguem preocupats, sinó també ocupats en aquesta qüestió.

I, evidentment, també continuarem treballant per promoure tant el coneixement com l'ús del català en el marc del sistema educatiu com una llengua de cohesió, una llengua d'oportunitats per a tothom, amb el compromís ferm de garantir el seu ple domini al conjunt de l'alumnat.

Però, en tot cas, el balanç va molt més enllà. Hem treballat moltes altres actuacions que tenen una estreta relació amb aquest objectiu. De fet, un dels àmbits prioritaris que vostè també mencionava és el professorat, perquè si volem millorar resultats, necessitem docents i equips directius, doncs, que treballin amb les condicions adequades, amb estabilitat i suport per fer la seva feina amb garanties.

I també he de dir que hem donat compliment a un acord que va signar el Govern anterior, però que no va dotar. Per tant, hem donat compliment a aquest acord signat amb els sindicats l'any 24 i hem incorporat també els compromisos relatius al curs 25-26. I penso que això és una qüestió important a posar sobre la taula.

Hem fet passos fermes amb l'estabilització. Vostè parlava, doncs, de la dificultat, no?, o la importància, per dir-ho al revés, la importància de l'estabilitat dels claustres. Ho compartim totalment, i per això, doncs, hem plantejat un procés d'adjudicació de places més eficient, més just, que, evidentment, ens ajudarà a facilitar la planificació dels centres. Feia dècades que no hi havia concursos de trasllats d'aquesta manera, i això sí que ens permetrà millorar aquesta estabilitat de les plantilles d'uns claustres i d'uns centres que la necessiten.

Efectivament, en el curt termini, això pot provocar, doncs, mobilitat aquest proper curs, de la mateixa manera que l'hem tingut aquest curs passat. Però en un termini de tres o quatre anys, pretenem..., i aquest és l'objectiu, de dotar de molta més estabilitat les plantilles del conjunt dels centres.

Igualment, estem treballant en un sistema d'adjudicació de substitucions de manera molt més àgil a través d'una app que ens permetrà, doncs, cobrir amb més rapidesa aquestes baixes laborals als centres i garantir la continuïtat de l'activitat educativa, doncs, en unes millors condicions.

I, sobretot –i aquest em penso que és molt important–, tot i el context complex de pròrroga pressupostària, hem estat capaços de dotar el sistema educatiu el proper curs amb més de 1.650 noves dotacions, entre personal docent, personal d'atenció educativa i personal d'administració i serveis, de les quals, més de 550 es destinaran, precisament, a donar suport a l'escola inclusiva, aquest alumnat amb necessitats específiques de suport educatiu. Ens sembla que aquesta aposta, aquest esforç no és poca cosa i que és fruit del compromís de tot un govern amb l'educació.

Ha mencionat diverses qüestions. Voldria amb aquests pocs minuts que em queden parlar d'equitat. Li deia, eh?, que en matèria d'inclusió el compromís és absolut, i prova d'això, doncs, són aquestes dotacions extraordinàries. Però a més a més, posem també noves eines per facilitar la detecció i l'abordatge de les dificultats d'aprenentatge per posar-les a disposició dels centres. I a partir del proper curs també iniciarem proves orientades a identificar dificultats en el llenguatge a l'inici de l'escolarització obligatòria. Per exemple, detectar la dislèxia, recollir indicadors clau sobre les necessitats a cinquè i a segon d'ESO... I tot plegat, per facilitar una resposta, una intervenció més precoç i ajustada a les necessitats específiques de l'alumnat.

Realment tinc moltes més qüestions que jo també hauria de deixar, en tot cas, per al torn de rèplica, però sí que..., dir-li que estic convençuda que compartim un mateix objectiu, que és assolir un sistema educatiu que contribueixi a la competitivitat del país, a la cohesió social, a la promoció dels valors democràtics, a la igualtat d'oportunitats i a la convivència en una societat diversa. I confio, doncs, que en línies generals ens puguem entendre a continuar treballant perquè cap d'aquests àmbits tan rellevants deixi d'avançar. I, per tant, ens refermem en una política educativa que té una línia molt clara, que és millorar la qualitat del servei d'educació per acostar-lo a l'excel·lència, que no serà real si la mesura o la millora no arriba a tots els centres. I, per tant, és aquí on seguirem treballant amb tothom qui vulgui sumar-hi esforços perquè l'educació continuï sent el motor de canvi que el nostre país mereix i necessita.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera. Per fer la rèplica té la paraula ara la diputada Irene Aragonès Gràcia.

Irene Aragonès Gràcia

Gràcies, vicepresidenta. Consellera, vull reprendre la rèplica amb alguns temes que m'havien quedat pendents abans perquè m'he quedat curta de temps.

Sobre la formació professional, que no n'havia parlat, no? L'estructura de qualificació professional pensem que cal sacsejar-la i que vagi acompanyada d'un acord sòlid sobre els criteris generals de la planificació i sobre els criteris específics en els àmbits educatiu i laboral. Cal establir compromisos fermes en matèria d'informació, orientació formativa i desenvolupament professional al llarg de la vida. I l'FP –estem en la mateixa línia– ha de ser una palanca estratègica i no n'hi ha prou amb afegir la paraula en el nom del departament, sinó que cal garantir itineraris formatius i laborals d'èxit per a l'alumnat, però que alhora augmentin aquesta competitivitat i la sostenibilitat de les empreses i del conjunt del teixit productiu. I, per tant, per aconseguir-ho cal flexibilitzar, cal ser un sistema integrador, orientat a l'excel·lència i connectat sobretot amb els reptes globals. Per tant, l'oferta formativa ha de ser dissenyada partint de sectors productius i presents i que mirin cap al futur.

Més coses. Ha anomenat, que m'ha cridat l'atenció, l'app de les baixes laborals. L'altre dia, en compareixença a la comissió, el director general no ens va poder aclarir per què se suspenia el pla de substitucions urgents. I jo en aquell moment vaig estar a punt de dir: «A veure si trauran l'app que Esquerra Republicana va deixar dins del calaix ja amb tot el tràmit fet a la funció pública». I resulta que vostè avui ens ha donat la notícia. Doncs ho celebro. Celebro que les bones eines que s'hagin deixat preparades de l'anterior Govern siguin útils i el Govern actual les apliqui.

Les aules d'acollida. Estan imposant –hi insisteixo– criteris molt restrictius. També celebro que agafin alguna de les propostes del grup d'impuls de millores educatives, perquè hi havia una feina ingent d'experts que hi van dedicar temps, hi van dedicar talent, hi van dedicar expertesa i que, per tant, això ha de traduir-se amb una aplicació directa.

Però –però– en aquells temes que vostè no vol soroll, aquells temes que no vol obrir un debat no els ha anomenat. No ha fet referència en absolut al decret de planilles. Jo, la part important de la meua interpellació l'he basat en la xarxa d'atenció a la complexitat. Perquè consellera, la igualtat real passa per aquestes polítiques compensatòries i, per tant, li demanem molts més recursos on hi ha més dificultats. I molts més recursos on hi ha complexitat i on hi ha més risc d'exclusió social. I, per tant, això significa desplegar mesures com les aules d'acollida, el reforç educatiu, la coeducació, els equips d'atenció a la diversitat i un llarg etcètera.

Tampoc m'ha contestat sobre la situació d'aquests tutors dels programes de formació i inserció que no han pogut demanar la continuïtat. Tenim un cas flagrant, el cas de la Maite. Vint-i-set anys amb un pla de transició al treball, amb un programa de formació i inserció. L'any que ve la Maite es jubila i no ho podrà fer en el lloc en que ha abocat tota la seva expertesa. Vam advertir que passaria això. Vam demanar una moratòria, vam oferir possibilitats de que això es regulés i ha deixat... Doncs bé, tota la seva professió i no ha pogut tenir continuïtat en aquests programes. Per tant, li demanem: hi som a temps? Nosaltres pensem que sí. Som a temps de poder salvar aquest professorat que sabem que estan amb col·lectius vulnerables i difícils i que aconseguixen tant evitar l'abandonament escolar com la continuïtat educativa?

I poca cosa més, d'acord? Pensem que és necessari tenir aquesta mirada llarga en educació i no pas una política de contenció, com és la que estem veient. Que no ha de ser una gestió ni a la carta, ni un servei a la carta ni que cedeixi tampoc davant de pressions i prioritzï l'estalvi per sobre els drets educatius. I, per tant, pensem que no es pot renunciar a liderar una política educativa pròpia ni caure en la inèrcia d'una

gestió purament tècnica. I és (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) per això que li demanem –acabo, president– una política educativa valenta, estructurada, amb horitzó de país, que situï l'educació com a eina de transformació social i garanteixi el dret a l'aprenentatge de tot l'alumnat, vingui d'on vingui i visqui on visqui.

Gràcies, consellera.

El president

Gràcies, diputada. I per fer la rèplica té la paraula la consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Moltes gràcies, president. Diputada, li vull agrair el to. Jo penso sincerament que estem molt més d'acord del que vostè *a priori* planteja en les grans línies. Jo també, si li sembla, recuperaré alguna qüestió per poder-li donar resposta. Ha parlat vostè de la formació professional. Realment, estem satisfets del que hem aconseguit, aquests només onze mesos, en aquesta matèria: hem consolidat una oferta pública molt més àmplia, amb un increment de places històric, més de 7.500 places públiques que tindrem al proper curs. Com sap, hem estat modificant tant el procés de preinscripció i d'assignació de places perquè el dia 31 de juliol tothom tingui confirmada la seva plaça i el seu lloc en aquest àmbit formatiu i, a més a més, amb una oferta, doncs, molt més connectada a les vocacions del jovent i la gent no tan jove que opta per la formació professional i també a les necessitats del territori i del teixit productiu, en sectors estratègics que són clau per al desenvolupament del país. Podríem parlar del sanitari, de la mobilitat sostenible, de la mateixa gastronomia; i, per tant, no només hem crescut en places; hem crescut també en recursos destinats a l'orientació acadèmica i professional i vostè també n'ha parlat.

I un altre aspecte que realment, doncs, em satisfà molt –i que espero que quan el culminem encara ho serà més i serà compartit– és el pas que hem fet cap a un nou marc per als centres de noves oportunitats educatives. També desitjo que es pugui facilitar, gràcies a un decret llei que espero que tinguem oportunitat de debatre la setmana que ve i desitjo que pugui ser convalidat i que és fruit d'un acord polític, perquè serà un pas que ens permetrà passar d'un model de subvencions inestable per a aquests centres que fan una feina tan important per combatre l'abandonament escolar prematur a un règim de finançament molt més estable que donarà seguretat i sostenibilitat a uns centres que fan una tasca imprescindible per connectar i reconnectar trajectòries educatives i formatives.

Vostè parlava de donar més recursos a aquells entorns on hi ha més complexitat, i no puc estar-hi més d'acord; de fet, n'hem parlat sovint. Precisament per això s'està fent una revisió de la catalogació de la complexitat dels centres educatius, també per revisar exactament, doncs, un alumnat amb necessitats específiques de suport educatiu; això què implica, què vol dir, i si ho hem o no de revisar. Estem convençuts que sí. I afirmava que aquest programa de complexitat el suspendríem. En cap cas. Però vostè ha de saber millor que ningú que això es tracta d'un programa temporal, que venia d'uns fons socials europeus que s'han de renovar cada tres anys i, per tant, estem treballant en la nova fórmula per donar continuïtat a aquest projecte, tot i que hagi de ser una mica diferent per donar respostes a aquelles situacions de major complexitat.

I voldria fer un apunt –vostè no ho comentava, però em consta que és una prioritat també per al seu partit–, que, estretament lligat a la idea d'igualtat d'oportunitats per a tothom, hi ha un altre àmbit on el Govern i el seu grup van afortunadament de la mà, i també l'hi vull agrair, que és l'educació infantil de primer cicle. I aquí s'han fet passos importants, avançant en el compromís de garantir-ne l'accés, perquè si es convalida el decret llei –del qual parlarem, segur, la setmana que ve– haurem contribuït a millorar el finançament de les places d'escola bressol de zero a tres anys, passant

dels 1.600 als 1.800 euros, que en el seu origen, fa dotze o quinze anys s'havien garantit, per assegurar precisament el sosteniment d'un servei essencial per a la igualtat d'oportunitats educatives, per a la conciliació també de les famílies i especialment de les dones, i, sobretot, per dotar de més seguretat jurídica el sistema de zero a tres, estem treballant novament conjuntament amb vostès, fruit d'aquest acord polític, en una llei d'aquesta etapa educativa que ens ha de donar estabilitat, que ens ha de permetre millorar, entre d'altres coses, les condicions laborals de les treballadores; i, per tant, esperem fer-ho prou ràpid, però sobretot, doncs, fer-ho molt bé.

I vostè també, doncs, ha comentat diferents qüestions relatives al professorat. Abans li parlava d'aquest sistema molt més àgil de substitucions, perquè hem de dir que el grup estable de substitucions que el Govern anterior havia iniciat realment pensem que no ha complert els objectius pel qual s'havia creat. Ni substitucions de baixes de difícil cobertura, que era un dels objectius principals. Tampoc ha estat un grup estable, perquè pensi que ha doblat la taxa de baixes respecte a altre personal docent; i, a més a més, un percentatge molt alt de les persones integrants d'aquest grup només han estat en un únic centre. I, per tant, ens semblava que la millor decisió era anar a un model molt més ajustat a les necessitats del servei educatiu i, per tant, donar una resposta àgil a aquestes baixes.

Però, en tot cas, jo el que voldria acabar dient és que no parlo de compromisos; són fets, són actuacions aprovades, desplegades en només onze mesos; que, com li deia abans, estic convençuda que compartim en gran mesura, doncs, les línies estratègiques importants del departament i la voluntat és, com deia, seguir avançant en aquestes línies i seguir sumant aportacions i contribucions, que estic convençuda que el seu grup podrà fer.

Moltíssimes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

Projecte de llei de l'estatut de municipis rurals

200-00001/15

El quart punt de l'ordre del dia és el debat i votació del dictamen de la Comissió d'Afers Institucionals sobre el projecte de llei de l'estatut dels municipis rurals.

Abans d'iniciar el debat permetin-me, en nom de la cambra i de la Mesa, saludar les persones que ens acompanyen en aquest debat. Molt honorable president Pere Aragonès, honorable vicepresident Oriol Junqueras, presidents de les diputacions, presidenta de l'ACM, president de la Federació de Municipis de Catalunya, presidents de consells comarcals i alcaldes i alcaldesses electes, per a nosaltres és un autèntic privilegi que siguin aquí en aquesta cambra, directament a l'hemicicle o seguint aquest debat a l'auditori; un privilegi extraordinari. I gràcies per la seva vocació de servei.

En primer lloc, d'acord amb l'article 123.1 del Reglament... I també el secretari de Governos Locals –que sempre me'l deixo (*el president riu*)– i Relacions amb l'Aran –allà.

En primer lloc, d'acord amb l'article 123.1 del Reglament, té la paraula per presentar els treballs a la comissió la diputada Marta Vilalta i Torres, que en fou designada relatora, per un temps de cinc minuts.

Marta Vilalta i Torres

Moltes gràcies, president. Molt bon dia a tothom. Comencem el debat per a l'aprovació definitiva de l'estatut dels municipis rurals, una llei volguda, una llei esperada per al nostre país.

Intervinc en aquest primer torn com a ponent relatora d'aquesta llei per explicar justament els treballs efectuats durant la ponència i també el contingut de la llei. Permeteu-me, però, abans començar per donar la benvinguda a totes les persones que veniu en representació d'aquests municipis locals, especialment els alcaldes i les alcaldesses: sigueu benvinguts al Parlament de Catalunya, aquesta és la vostra llei. (*Aplaudiments.*)

Permeteu-me també fer uns agraïments, perquè aquesta és una llei feta a moltes mans, que s'ha basat en el diàleg, que s'ha basat en el consens i en la construcció de complicitats. Gràcies, per tant, a les entitats municipalistes: Associació de Micropobles de Catalunya, Associació Catalana de Municipis, Federació de Municipis de Catalunya, també a Eines de Repoblament Rural i a les entitats promotores de l'agenda rural. Tots i totes heu treballat incansablement i intensament des de la perseverança, la convicció i la voluntat per fer això possible.

Gràcies també, i de forma molt especial, als governs de la Generalitat de Catalunya que ho han fet possible: el Govern del president Pere Aragonès i la vicepresidenta Laura Vilagrà, que van creure-hi i que van elaborar una llei útil i robusta, i el Govern actual, del president Illa i del conseller Dalmau, que han recollit la feina i han aprovat de nou aquest avantprojecte de llei, i de forma molt especial també, gràcies als companys diputats i diputades ponents de la llei, que hem sabut posar entre tots i totes l'interès col·lectiu al davant de tot i millorar la llei en el tràmit parlamentari.

Finalment, un agraïment als serveis jurídics i lingüístics i administratius de la cambra, de la ponència, sense els quals això tampoc hauria tirat endavant. Per tant, gràcies al Miquel, al Ramon, al Joan i a la Cristina.

Si fem una mica de cronologia, es comença a parlar de l'estatut de micropobles, en aquell moment, ja fa uns quants anys, el 2020, quan l'Associació de Micropobles fa una proposta base d'un estatut propi. Aquella iniciativa la recull el Govern republicà, s'hi posa a treballar i l'aprova a l'abril del 2024, després de mesos de treball i complicitats amb les entitats municipalistes. Malauradament, aquell projecte va decaure per l'avançament electoral. És el Govern actual qui aprova el nou projecte el 15 d'octubre del 2024. I és a partir d'aquest moment que la feina ens arriba aquí al Parlament de Catalunya.

Els treballs en aquesta cambra han partit de les premisses següents: de mantenir el consens, de ser el màxim de fidels a aquell text aprovat i treballar amb la màxima celeritat possible i creiem que ho hem aconseguit bastant.

Recordem que vam fer el debat a la totalitat el 27 de novembre de 2024 i, un cop passat aquest debat a la totalitat, vam constituir la ponència. A partir d'aquí, els dies 10 i 17 de febrer vam substanciar les compareixences de les quatre entitats expertes.

Durant el tràmit es van presentar un total de 125 esmenes. I això que vam dir que pràcticament no en presentaríem; doncs imaginem-nos. El debat d'aquestes esmenes el vam fer en tres sessions, el 15, el 19 de maig i el 19 de juny, en les quals van participar els grups del PSC, de Junts, d'Esquerra Republicana, dels Comuns i de la CUP.

Els resultats del treball de l'informe que vam votar el dijous passat a la Comissió d'Afers Institucionals són, doncs, aquest dictamen que avui debatrem i aprovarem en aquest Ple. D'aquestes 125 esmenes se n'han acceptat catorze, més quatre esmenes tècniques i se n'han transaccionat vint-i-sis.

En relació amb el contingut d'aquesta llei, aquesta llei pretén contribuir a millorar les condicions de vida de la ciutadania que viu als municipis rurals i vol ser una eina eficaç, una eina normativa que pugui garantir l'arrelament, el repoblament i la igualtat d'oportunitats, així com l'equilibri territorial. La llei de l'estatut dels municipis rurals consta de seixanta-vuit articles distribuïts en set títols, sis disposicions addicionals, dues disposicions transitòries, una de derogatòria i dues disposicions finals. S'estructura en un títol preliminar que conté les disposicions de caràcter general. De fet, és on es defineix el concepte de municipi rural, seguint les propostes

de l'OCDE, que considera diversos aspectes, no només el de la població, i també es distingeix aquí els municipis rurals d'especial atenció.

El títol primer fa referència a les competències i les relacions interadministratives; el segon, crea i regula el mecanisme rural de garantia; el títol tercer tracta sobre el reforç de finançament dels municipis rurals amb un fons específic i també una línia específica d'inversions; el títol quart inclou mesures per a la millora dels serveis dels municipis rurals en els àmbits d'ordenació territorial, urbanisme, patrimoni, habitatge, seguretat pública (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), però també en relació amb l'escolarització, amb les polítiques de joventut, amb l'accés als serveis de salut pública, així com per afavorir l'emprenedoria, l'economia social i el treball autònom.

Tenen una gran rellevància les propostes d'aquest títol de simplificació administrativa i d'administració digital per alleugerir la càrrega burocràtica a les administracions dels municipis rurals, que sovint no tenen la capacitat per a afrontar tots els deures administratius que els són atribuïts.

Acabo, president. El títol cinquè fa referència a mesures tributàries relatives als municipis rurals i s'hi regulen les bonificacions en matèria d'habitatge.

I, finalment, el títol sisè regula l'aplicació de l'autonomia local dels municipis rurals.

Parlem, doncs, d'una llei completa, integral, treballada, consensuada i pionera. La primera llei ordinària que s'aprovarà aquesta legislatura. Si m'ho permeten, una llei històrica, que marcarà un abans i un després al nostre país. Ha sigut un orgull i un privilegi poder-ne ser la ponent relatora i aportar el granet de sorra per fer un país millor.

Moltíssimes gràcies i enhorabona.

(Aplaudiments.)

El president

Tot seguit, obrirem un torn d'intervencions dels grups parlamentaris que han reservat esmenes per ser defensades en el Ple per un temps màxim de set minuts, tal com es va fixar per acord de la Junta de Portaveus.

Té la paraula, en primera instància, en nom del Grup Parlamentari de Junts, la diputada senyora Anna Feliu i Moragues.

Anna Feliu i Moragues

Gràcies, president. Il·lustríssims alcaldes i alcaldesses, siguin molt benvinguts avui en un dia tan especial aquí al Parlament.

Diputats, diputades, avui és un dia molt important, avui aquest Parlament fa justícia per a una part del país sovint massa oblidada: la Catalunya rural. I ho fem amb un instrument jurídic llargament reivindicat: l'estatut dels municipis rurals; una eina que hauria d'haver arribat fa temps, però que finalment avui podrem aprovar. I això no hauria estat possible sense la feina tenaç i incansable de les entitats municipalistes. Ho hem de dir clar: avui som aquí gràcies a elles, gràcies a la seva perseverança, a la seva capacitat d'aplegar consensos i a la seva tossuderia per fer visible allò que sovint s'ha volgut ignorar.

Aquest estatut neix d'una realitat incontestable: la Catalunya rural existeix, viu, treballa i resisteix, i no pot continuar sent tractada com una realitat aliena ni com un apèndix secundari del país. El setanta per cent del territori català està format per municipis de menys de dos mil habitants. És desproporcionat i totalment revelador que aquest municipis només rebin el cinc per cent dels recursos públics.

I, mirin, aquest país sense el món rural no s'aguanta; sense els alcaldes i les alcaldesses que, amb pocs mitjans, sostenim serveis essencials; sense les famílies que decideixen quedar-se i fer-hi la vida, amb dificultats, sí, però amb orgull; sense la gent que cuida els boscos, que gestiona els recursos naturals, que manté viva la

cultura, l'agricultura, la cohesió territorial; sense ells, sense tots nosaltres no hi ha país.

Per això, avui no només aprovem una llei, avui reconeixem un deute històric. Des de Junts per Catalunya, hi hem cregut des del primer moment i hi hem treballat amb rigor i, sobretot, també amb passió. I hem defensat un text que reconegui de manera específica les singularitats del món rural i, sobretot, també la necessitat d'un tracte diferenciat i just. L'estatut recull, per exemple, que caldrà desplegar una normativa pròpia en matèria urbanística per adaptar-la a la realitat dels nostres municipis, tenint present que les lleis no poden ser sempre pensades des de les ciutats ni poden ser les mateixes per qui té cent mil habitants o per qui tan sols en té cent. Un estatut que reconeix el dret a un finançament adequat i que estableix que caldrà garantir els serveis bàsics i essencials, com la salut o com l'educació, l'accessibilitat digital, sempre amb criteris d'equitat.

Però malgrat aquestes millores, que des de Junts considerem que estan molt bé, encara creiem que podríem anar més enllà. Per això vam presentar una sèrie d'esmenes de la mà també de les entitats municipalistes. I, en aquest sentit, sí que lamentem que ni Esquerra Republicana ni el Partit dels Socialistes ni els Comuns hagin volgut aprovar unes esmenes que va demanar l'Associació Catalana de Municipis amb l'argument que són qüestions pròpies d'una futura llei de finançament local, però ens sembla una excusa poc sòlida, sobretot perquè aquest estatut també ja incorpora referències clares al finançament, com fa, per exemple, l'article 17.2, que parla explícitament de mesures de discriminació positiva per garantir la suficiència financera dels municipis rurals.

Per coherència, doncs, hem decidit mantenir aquestes esmenes fins al debat final, perquè el que proposen és de sentit comú i és de justícia territorial. Què proposem? Doncs proposem, per exemple, que quan un ajuntament assumeix serveis que no li són de competència pròpia, que això sol passar, ja sigui perquè alguna administració superior li ho encarrega sense dotació econòmica o bé perquè ningú més ho fa i la gent d'aquell municipi necessita aquests serveis, tingui, aquest municipi, dret al rescabament econòmic.

També proposem que els consells comarcals de comarques rurals rebin un quinze per cent més del fons català de cooperació local. Per què? Perquè puguin desplegar serveis mancomunats amb més força i puguin ajudar els municipis en matèries que no poden assumir sols. I també plantegem que la Generalitat assumeixi el noranta per cent del finançament dels serveis socials bàsics en aquestes àrees rurals, perquè el dret a l'atenció social hi ha de ser i sobretot aquí, que és allà on hi ha més població envellida. Aquestes esmenes no les mantenim perquè sí; les mantenim, perquè esperem la seva reconsideració i esperem que hi votin a favor, perquè no volem que aquest estatut sigui només una declaració de bones intencions, sinó que el que volem és que sigui realment una eina útil, transformadora i real.

Perquè, com tots vostès saben, senyors diputats, alcaldes i alcaldesses, sense finançament costa molt remar i aplicar les polítiques que realment fan falta. I en aquest sentit, també lamentem, doncs, que, per exemple, passin coses com que a Madrid el Partit Socialista faci bandera de promoure un decret per al finançament local, però que quan les entitats municipalistes demanen que s'incorporin les modificacions per tal que s'ampliï el sostre de despesa o que se'ns permeti d'utilitzar els propis romanents de tresoreria dels ajuntaments, que de fet és un clam generalitzat, aleshores s'hi neguin. I això realment no ho entén ningú.

Tanmateix, no voldria acabar sense posar en valor i agrair les aportacions i la predisposició dels diversos grups parlamentaris. I està clar que quan els grans consensos són possibles hi guanya el país. Ara bé, com he dit, aquesta llei només tindrà sentit si es desplega i s'aplica de veritat. No n'hi ha prou amb aprovar-la avui. Ara cal que el Govern faci la seva feina, que defensi aquesta llei en el seu dia a dia i que la tradueixi en accions, recursos i compromisos reals.

No pot ser només una declaració d'intencions. Ha de ser realment una eina transformadora que marqui un abans i un després, que es noti en la vida dels pobles, que arribi a cada ajuntament, a cada alcalde i alcaldessa que lluita cada dia, amb pocs recursos i amb molt de coratge per mantenir viu el seu poble. Alcaldes, alcaldesses, que aquest estatut sigui la veu dels vostres pobles i l'alè que empenyi el país des de les arrels fins al futur.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyora diputada. Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular, té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president del Parlament. Consellers i conselleres, diputats, diputades i especialment alcaldes i alcaldesses. Avui és un dia històric per a Catalunya, un dia en què aquest Parlament, després de dècades de reivindicacions, comença a fer justícia amb una part essencial de Catalunya, el món rural. Durant anys, els municipis rurals han estat tractats com a excepcions dins del sistema, quan en realitat són l'arrel de la nostra identitat, el territori on s'han preservat llengües, tradicions, sabers, maneres de viure i de conèixer que ens defineixen històricament i socialment.

Són pobles petits els que sostenen el mosaic de la nostra diversitat territorial, cultural i econòmica, i són també els més castigats per la inacció política, per la manca d'inversió i per la centralització de serveis i recursos. Aquest estatut dels municipis rurals no és només una llei, és una eina de reparació, de reconeixement i de futur. I celebro profundament que finalment haguem aconseguit articular un marc legal propi, que entengui, respecti i protegeixi les especificitats dels municipis rurals catalans.

Recordo que en aquesta mateixa cambra, fa més d'un any, vaig advertir que si no posaven fil a l'agulla amb valentia legislativa, molts pobles acabarien buidant-se de gent, de serveis i també de futur. I no parlava d'un escenari de ciència-ficció. Parlava de pobles on ja no hi ha escola, on l'ambulatori obre dues hores a la setmana, on el transport públic és testimonial i on els joves han de marxar perquè no poden viure-hi dignament. Aquesta era la realitat. Aquesta és encara en part la realitat, però amb aquesta llei comencem a transformar-la.

Aquest estatut suposa un abans i un després per diversos motius que vull destacar. Primer, constitueix un reconeixement institucional i jurídic. Per primera vegada es defineix jurídicament què és un municipi rural i s'estableix un règim específic d'organització, gestió i finançament. Això vol dir que deixaran d'aplicar-se criteris pensats per a ciutats mitjanes o grans i es començarà a legislar amb criteris que pertanyin a la realitat rural: extensió territorial gran, baixa densitat de població, dispersió de nuclis, envelliment demogràfic, entre d'altres.

Segon, obre la porta a un finançament just i adequat. No es pot demanar als petits ajuntaments que prestin serveis de la mateixa forma que un municipi de cinquanta mil habitants si només tenen un o dos treballadors. Aquest estatut obre la porta a un nou model de finançament que permetrà reforçar l'autonomia municipal amb transferències condicionades i finalistes que garanteixin el manteniment de serveis bàsics.

Tres, fixa com a prioritat la millora dels serveis públics essencials. Es contempla la creació de consorcis comarcals per compartir serveis i personal tècnic entre municipis petits, fet que permetrà reforçar la gestió municipal sense perdre sobirania. També es promou l'arribada efectiva de la fibra òptica, la cobertura mòbil, el transport a demanda i la sanitat de proximitat, elements absolutament imprescindibles per garantir una vida digna al món rural.

Quart, crea una nova governança territorial. Aquest estatut reforça la veu del món rural dins les institucions catalanes. Es crea un consell dels municipis rurals, que haurà de ser consultat en totes aquelles normatives que afectin el territori. I això no és cap concessió, sinó una mesura de justícia democràtica, perquè qui millor coneix els problemes del territori són aquells que hi viuen i aquells que governen des de la proximitat.

Cinquè, fomenta el reequilibri territorial i el repoblament rural. L'estatut aposta per polítiques actives de repoblament, incentivant l'habitatge assequible, l'activitat econòmica arrelada i una fiscalitat pròpia. La ruralitat no ha de ser un llast, sinó una oportunitat. I aquest marc legal ens ajuda a convertir les paraules en accions.

Diputats, diputades i especialment alcaldes i alcaldesses, no voldria desaprofitar l'ocasió per destacar que aquesta llei és fruit del consens. I ho vull dir alt i clar. L'hem construïda entre moltes mans, moltes veus i moltes realitats, des de les entitats municipalistes fins aquells petits alcaldes que dia rere dia han picat pedra amb una tenacitat admirable i que aquesta llei no seria possible sense el seu treball persistent, la seva paciència i el seu amor pel seu poble.

Vull destacar també i agrair la feina de la ponent relatora, la diputada Marta Vilalta, i la feina feta per tots els integrants de la ponència. L'estatut és el marc, però caldrà desplegar-lo amb dotació pressupostària, amb voluntat política i, sobretot, amb compromís. No podem deixar que aquesta llei quedi en un calaix ni en una foto per penjar a les xarxes socials. La seva eficàcia es mesurarà en escoles que es reobren, en consultoris que funcionen, en autobusos que arriben i en famílies que tornen al seu poble.

I permeteu-me acabar amb una idea que he defensat des del primer dia en aquesta cambra. La Catalunya real no és només aquella que surt als titulars. És també, i sobretot, la que manté viva la terra des del silenci, la proximitat i des de la persistència. Avui, amb aquest estatut els diem a tots vostès: no els hem oblidat. Estem amb vosaltres i farem que quedar-se en un poble no sigui un acte de resistència, sinó una opció de futur.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyor diputat. I per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alberto Tarradas Paneque.

Alberto Tarradas Paneque

Bé, moltes gràcies. Benvinguts, alcaldes, regidors i amics que avui ens acompanyen al Parlament de Catalunya. Fa uns mesos vam debatre per primer cop aquesta llei i molts la veritat que la miràvem amb molta esperança; esperança que per fi s'alçaria una veu clara i ferma en defensa d'aquells pobles que durant tantes dècades han estat a l'oblit de les administracions públiques i també d'aquest Parlament; esperança que aquesta vegada no es quedaria tot en paraules boniques, amb fotos de campanya o amb discursos buits; esperança, que ara sí que sí, el món rural passaria de ser un decorat a ser una realitat en el Parlament de Catalunya.

Però avui, després de mesos de tramitació, ens trobem davant d'un text que ha quedat desdibuixat, ha quedat controlat per l'aritmètica política i ha quedat esterilitzat pel sectarisme d'alguns. Una llei que encara conserva el bon propòsit, però que ha acabat subordinada als interessos de partit més que no pas als interessos del territori. I com sempre, quan els despatxos, quan les seus dels partits polítics s'imposen al sentit comú, qui paguen els plats bruts acaben sent els de sempre, els veïns, les famílies que volen arrelar, els alcaldes que lluiteu sols o els joves que molts cops hem de marxar.

Des de VOX, no hem vingut aquí a fer d'espectadors, per això vam presentar una bateria d'esmenes que no busquen alterar l'essència mateixa del text, sinó do-

nar-li eficàcia, donar-li concreció, polir totes aquestes estelles ideològiques i, escoltin, d'aquí uns anys o uns mesos, quan tornem a reunir-nos en aquest Parlament per debatre com s'ha desplegat aquesta llei i quin impacte ha tingut, jo crec que tots vos-
tès se'n recordaran d'allò que no vam aprovar aquí.

En primer lloc, amb aquestes esmenes que els comento, el que volem és eliminar la imposició ideològica de la perspectiva de gènere quant a l'accés a les subvencions. No pas perquè no defensem la igualtat entre homes i dones, que, en fi, jo crec que ja és evident, sinó perquè aquests criteris el que acaben fent és crear encara més escletxa, més distància, més discriminació entre homes i dones.

Nosaltres, en canvi, doncs, si hem d'aportar algun tipus de perspectiva, la perspectiva que aportem és la perspectiva de família (*aplaudiments*), perquè són les famílies i no els gèneres, perquè són les famílies i no són els gèneres els que sostenen la vida en els pobles. Són les famílies les que mantenen oberts l'escola, la botiga, la parròquia, el taller, el camp. Són les famílies i no el gènere, senyors diputats, sinònim de vida. És la família el sinònim de futur per als nostres pobles.

A les nostres esmenes defensem també criteris transparents i objectius quant a la distribució del fons específic, sense opacitats, sense favoritisme, i deixant-ho molt clar: cada euro públic ha d'estar completament justificat i cada municipi i cada alcalde han de saber exactament què és lo que li correspon, quan i com.

També vam presentar una esmena per garantir la presència del català i de l'espanyol com a llengües oficials, amb totes les condicions, a tot el territori. Però, un cop més, el sectarisme lingüístic d'alguns ha tornat a imposar-se, n'han volgut excloure la meitat dels catalans i han convertit la llengua en un instrument de divisió, fins i tot en el món rural, on no ho havia sigut mai. I el més trist és que abans de que aparegués aquest separatisme uniformador, el català, l'espanyol, convivien amb total naturalitat; i diré més: el català era més viu i més divers que mai. Les variants pròpies de cada zona, com el català salat, propi de la costa gironina, formaven part de la riquesa del nostre territori –tot això, clar, abans de Pompeu Fabra, no? Però avui el separatisme ha trencat aquest equilibri i ha imposat un model únic i un model ideologitzat. Nosaltres defensem precisament aquesta llibertat natural, aquesta llibertat lingüística i el respecte a totes les formes, a totes les expressions que són pròpies del nostre poble, perquè aquesta és la verdadera identitat, i la identitat catalana s'expressa en diferents llengües.

Volem millorar també la política de l'habitatge. El text parla de lloguer assequible, però no estableix mesures reals per tal de fer-ho efectiu. Hem proposat que aquesta borsa d'habitatge funcioni des del primer dia i que ho faci, també, regint-se per criteris de prioritat nacional, és a dir, primer per als de casa (*aplaudiments*), i que ofereixi opcions reals no només per als de casa, sinó especialment per als joves que volen quedar-se en els pobles i que volen formar allà la seva família i el seu projecte vital.

Hem proposat deduccions fiscals específiques per a les famílies nombroses que es traslladin als municipis rurals, i no només per a les monoparentals, que ja contemplava el text i que ens sembla bé, però nosaltres hem volgut ser més ambiciosos i hem volgut incloure-hi també les famílies nombroses, perquè si volem repoblar-los el que cal és posar les coses fàcils a tots aquells que van a fer-hi arrels.

Hem proposat també reduir els impostos per a la compra i la transmissió d'immobles als municipis rurals, perquè, com pretenen que la gent compri, ja no només als pobles rurals, sinó a qualsevol indret de Catalunya, si vostès, senyors del Govern, els hi claven un deu per cent per cada operació?

Hem demanat també bonificar al màxim les transmissions patrimonials i actuar amb valentia fiscal; però no en benefici seu, per al seu Govern, perquè aquesta valentia ja sabem que la tenen per demanar pactes fiscals estranys, però la valentia l'han de tenir per als veïns, per a les famílies, per als veïns especialment del món rural. (*Aplaudiments.*)

En fi, he relatat una mica les esmenes que hem presentat. I què els sembla? Són esmenes feixistes? Son esmenes nazis? Què són, exactament, aquestes esmenes, senyors diputats? Aquesta, els dic que és l'última oportunitat que tenim en aquest Parlament per escoltar i per aprovar esmenes que donen sentit i que milloren el text. Com han pogut sentir, alcaldes, amics que avui ens acompanyen, des de VOX hem volgut ser útils, hem volgut ser realistes i hem volgut concretar i abaixar les qüestions al terreny, però els polítics de sempre –esquerres, separatistes–, doncs, han preferit blindar-se dins del seu sectarisme i demostrar, un cop més, que el seu odi a VOX és més gran que el seu amor a Catalunya. Podrien haver buscat consens, podrien haver escoltat, però ells han preferit la imposició; podrien haver fet una llei exemplar, però ells han preferit fer una llei d'acord amb els seus partits.

Com els dic, nosaltres hem aprovat les esmenes que consideràvem que milloraven el text, vinguessin d'on vinguessin; és que fins i tot hem aprovat una esmena de la CUP! Però ara, pensem que ara no toca ideologia; ara és el moment del servei públic, ara el que toca és servir el món rural de Catalunya. I ho tinguin tots molt clar, que nosaltres hi serem sempre, perquè la pàtria comença als nostres pobles.

Moltes gràcies.

El president

Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra... –(*veus de fons*), sí (*el president riu, rialles*)–, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell. (*Remor de veus.*) Anava molt directe, vostè, senyor Mijoler, eh?

Dani Cornellà Detrell

Bon dia a tothom. Gràcies, president. Conselleres, consellers, diputats i diputades... Benvinguts i benvingudes, regidors i regidores, alcaldesses i alcaldes i autoritats diverses. Bé, avui culminarem el que ja vam començar fa molt de temps. I, la veritat, estem molt i molt contents, perquè aquesta llei que avui s'aprovarà aquí és una llei que ve dels municipis (*remor de veus*), que ve del setanta...

El president

Silenci, si us plau, silenci. El diputat ha de poder ser escoltat.

Dani Cornellà Detrell

D'acord; continuem, doncs. Una llei que ve del setanta per cent del territori, una llei que ve de baix cap a dalt, que ve avalada per moltíssima feina de moltíssimes persones, de moltíssimes entitats a qui també hem de donar les gràcies, com els Micropobles, Eines de Repoblament Rural, les entitats municipalistes, i també, entre altres, a Unió de Pagesos. Una llei que sens dubte és molt important per a Catalunya, perquè canvia les dinàmiques de dècades i dècades de dos tipus de polítiques en aquest país: la política de les zones on viu la majoria de la població i les no polítiques d'on viu la minoria de la població però que ocupa la majoria de Catalunya. Per tant, aquesta llei és una esmena a com ha funcionat el país durant aquestes darreres dècades.

Però tots sabem que no n'hi ha prou, perquè s'ha d'aprovar i després s'ha de desplegar. I aquí el que demanem i hem de ser tots i totes molt exigents és amb que es desplegui, amb fer un control al Govern perquè la desplegui i posi el pressupost necessari, perquè no quedi, com per desgràcia passa amb moltes altres lleis, aprovada però en un calaix i no es desplegui.

També volia donar les gràcies a la relatora, la Marta, perquè realment ho ha fet molt fàcil, i a la resta de ponents dels diferents partits que hi han participat, és a dir, de..., no tots, uns quants. Ens hem entès bé... Amb el PSC, com sempre, no ens hem entès en tot, però, bé, això és una dinàmica normal. Però, tot i això, sí que hem arribat a una llei que avui compartim i aprovarem aquí.

I, clar, igual que felicito, doncs, i dono les gràcies per tota aquesta feina que s'ha fet, penso que també hem de posar sobre la taula que aquí hi ha gent que ha sortit fa poc, abans que jo, que no n'ha participat, d'aquesta llei, que parla de que hi són sempre, però jo no els he vist a cap reunió. (*Aplaudiments.*) Deuen ser sempre al TikTok i parlant del món rural, però, defensar-lo, vostès no el defensen, perquè ho hem vist. Perquè han presentat moltes esmenes? I tant! PP, VOX, han presentat moltes esmenes, però cap de vostès s'ha dignat a venir a cap ponència a defensar-les. I, per tant això ens demostra que no els importen els municipis rurals; el que els importa és fer el seu TikTok i dir les seves mentides de sempre. Però, bé, no passa re. De fet, la seva no participació segurament ha ajudat a millorar el clima de treball i de participació i que sortís una llei més bona. Per tant, tampoc no els hi criticaré.

Però sí que també volia afegir un tercer partit, que dissimula però que hi és; bé, hi és aquí, però que tampoc no ha participat en re, ni presentant esmenes, eh, diputada Orriols? Vostè s'atreveix a venir aquí i comparar el Parlament de Catalunya amb la cova d'Alí Babà i els quaranta lladres, i jo, si vol, li dic que ja he detectat els dos primers lladres (*alguns aplaudiments*), ja els tinc detectats: els que venen aquí a cobrar però no a treballar, i a parlar del món rural però a no fer res pel món rural. Perquè s'assemblen molt, PP, VOX i Aliança Catalana; han fet el mateix: parlar del món rural però no treballar pel món rural. Però, això sí, cobrar i no fer res, que d'això en saben molt.

Bé, seguint amb tot això, nosaltres estem, com els he dit, molt contents. Hem presentat onze esmenes. Algunes, com saben, les hem incorporat arran de que ens les han fet arribar entitats municipalistes o fins i tot Unió de Pagesos. Estem contents, perquè ens havíem deixat, entre totes les persones que hi han participat, el tema del català, el tema de l'occità –l'aranès en el territori concret–; per tant, era necessari afegir-ho, i sort en tenim de les entitats, que sempre esteu a l'aguait i vigilant per millorar aquesta llei. Era un tema important, i realment, doncs, us donem les gràcies, perquè era necessari que es parlés de l'ús del català i de les eines adients per garantir que als pobles rurals tothom pugui accedir a la nostra llengua.

També hem presentat altres esmenes de mobilitat –moltes s'han incorporat–, perquè enteníem que quedava bastant coix, es parlava d'una manera molt poc clara. I amb les esmenes transaccionades que s'hi han incorporat pensem que es fa un pas endavant en tot el que és la mobilitat al món rural, perquè és totalment necessària, aquesta connexió, aquesta connexió que ha de ser real, entre els diferents municipis, però també entre aquests municipis rurals i les grans ciutats. Per tant, aquestes esmenes transaccionades pensem que també són importants, perquè clarament milloren el text. Després haurem de veure i fer aquest seguiment de la voluntat que s'hi posi el pressupost necessari perquè aquestes puguin tirar endavant.

I també vam presentar una esmena, que s'ha acceptat, perquè pensàvem que no només és important en el repoblament rural que hi vagin les persones, les famílies..., o monoparentals que tenen fills i filles, sinó que també hi vagin els joves, els joves de divuit a trenta-cinc anys, i aquests ens els havíem deixat. I nosaltres el que vam proposar és que també se'ls hi incorporés i se'ls aplicués la bonificació de la part de la quota autonòmica de l'impost sobre la renda. Perquè entenem que el repoblament no només han de ser famílies amb fills, sinó que també ha de ser, doncs, tota la gent jove que vulgui anar a viure als nostres municipis, perquè els hi necessitem –els hi necessitem.

I aquesta llei, per finalitzar, posa en valor els municipis rurals i posa en valor uns municipis que durant molts anys han estat sacrificats, una part important d'ells han estat sacrificats, perquè és la part silenciosa del país, la part que mai no es queixava, la part que mai no deia re ni rebia el que era just que rebessin (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), sigués amb serveis o amb pressupostos –i acabo, president. I, per tant, aquests territoris de sacrifici, amb aquesta llei podem dir prou, que no els volem sacrificar més, però, per desgràcia, avui en-

cara està passant; i ho saben vostès, representants i «representantes» dels municipis rurals, que encara avui el món rural es sacrifica massa fàcilment. I avui hem posat les bases perquè això no passi més, i nosaltres estarem aquí al seu costat perquè això no passi més. Perquè el món rural és Catalunya, i Catalunya és el món rural.

Moltes gràcies a tots i a totes.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyor diputat. Ara és el torn dels grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes, per tal de fixar llur posició. I en primer terme, per fer-ho, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la diputada senyora Marta Vilalta i Torres.

Marta Vilalta i Torres

Molt bon dia de nou. Una salutació novament a totes les persones que us heu aplegat avui al Parlament de Catalunya, en aquesta cambra, la seu de la sobirania del poble català. Torno a intervenir, ara com a representant del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, amb un honor immens, per reiterar que avui és un dia emocionant –ho parlàvem just abans d'entrar amb molts de vosaltres–, avui és un dia feliç i avui, sí, és un dia històric, d'aquells en què pren més sentit que mai la feina que fem en aquest Parlament. Aprovarem en qüestió de minuts l'estatut de municipis rurals, una llei, com deia, històrica, una llei que també és única i que és pionera, que suposarà, sens dubte, un abans i un després al nostre país, en la mesura que fa justícia, perquè reconeix aquells que massa vegades han estat o s'han sentit oblidats i menystinguts. Com deia aquell, ja el tenim aquí.

Vull començar reiterant de nou també alguns dels agraïments. Gràcies a les entitats i organitzacions, que n'heu estat l'ànima i l'esperit, d'aquest estatut. Abans ja he esmentat el president Aragonès i la consellera Vilagrà, que en van ser també el motor i l'energia des del Govern. Voldria fer extensiu l'agraïment a tot l'equip de governs locals, i especialment a l'exsecretari David Rodríguez, així com a tot l'equip de gent republicana que hi ha treballat en els últims anys, des del grup parlamentari, poso en valor l'Alba Camps i la Montse Fornells, que avui també ens acompanya, l'Albert Güell, des de l'equip tècnic, i a tot l'equip de municipals de la nostra organització.

La realitat del país és clara: Catalunya té una situació de desequilibri territorial i que, a més a més, s'ha anat agreujant amb el pas del temps. Dels 947 municipis que té Catalunya, 608 són considerats rurals segons aquest estatut que aprovarem. Dit d'una altra manera, més de sis de cada deu dels municipis de Catalunya són rurals, però només apleguen entre el quatre i el 4,5 per cent de població, una població que està, a més a més, envellida, i uns territoris amb dèficits d'infraestructures, de mobilitat, de connexió i de serveis bàsics.

Aquesta realitat ens ensenya que no es pot tractar a tothom igual, no podem tractar tots els ajuntaments i tots els municipis com si fossin iguals, perquè Gisclareny no té les mateixes necessitats que Badalona o de la mateixa manera que Girona no és el mateix que Riner, que el Poal o que Torregrossa.

L'estatut, doncs, reconeix aquest desequilibri i aquesta desigualtat, reconeix aquestes necessitats específiques que tenen aquests municipis rurals i hi aporta mesures tangibles per aconseguir l'equilibri territorial i per a garantir igualtat d'oportunitats a cada racó de país. I, per tant, com dèiem, fem justícia. Es tracta d'acabar amb els greuges i les discriminacions, d'acabar amb lleis absurdes que s'havien d'aplicar i que tothom, visqui on visqui, sigui ciutadà de primera.

Diem que l'estatut suposarà un abans i un després al nostre país perquè inclou mesures com el reforç del finançament dels municipis rurals, més participació també del món rural en la presa de decisions. Inclou simplificació administrativa per alleugerir la càrrega burocràtica dels municipis rurals. També es crea el mecanisme rural

de garantia, una eina que ens obliga a tots nosaltres a incorporar la perspectiva rural i adaptar les polítiques públiques a les realitats de les zones rurals. S'ha acabat, per tant, allò de la uniformitat legislativa; ens posarem a partir d'ara les ulleres de la ruralitat.

Hi ha també mesures tributàries i bonificacions amb deduccions en l'IRPF, es crea la borsa d'habitatge rural i el foment també de la rehabilitació d'habitatges buits, i ajudes a l'emprenedoria o als autònoms, i accions en defensa dels serveis públics bàsics, com en l'àmbit de la salut, l'educació, la joventut, la seguretat, mobilitat o l'energia, per citar-ne només algunes.

Parlem, doncs, d'una llei en què els protagonistes són els municipis, específicament els municipis rurals, però el protagonista n'és el municipalisme. Perquè els municipis són l'ànima, són el batec, són la primera comunitat, són cohesió, són, en definitiva, casa.

Al llarg del tràmit parlamentari hem millorat alguna qüestió que quedava pendent, com ara la inclusió dels municipis de menys de dos mil habitants situats en comarques no rurals i que no complien tots els criteris que estableix la llei. I ara els incloem com a beneficiaris de les mesures d'aquest estatut, i era molt rellevant fer-ho per no excloure a ningú.

També incorporem la difusió i la promoció de la llengua catalana a l'apartat de les finalitats de la llei. I també concretem el càlcul del fons específic, de manera que hi ha una acció positiva, una acció discriminatòria, per als municipis rurals d'especial atenció que encara tenen més agreujades aquestes problemàtiques que citàvem. Així mateix, hem incorporat també millores tècniques i jurídiques, i més concreció en mesures de desplegament de fibra òptica, de mobilitat o de fiscalitat.

Per cert, totes aquestes esmenes que hem negociat, i ho deien abans, ha sigut fruit dels acords entre els diferents diputats i diputades i grups parlamentaris que hem participat en els treballs de la ponència. Perquè cal dir que avui alguns surten en aquest faristol a omplir-se la boca de defensa del món rural, però no han vingut, no han participat o no han presentat cap esmena durant els treballs de la ponència. Els avenços, els drets, s'aconsegueixen lluitant-los arreu, no amb proclames buides i molt menys amb populisme.

Així mateix, hi ha hagut unes quantes esmenes vives que, al nostre entendre, no són objecte d'aquesta llei, com per exemple les de Junts per Catalunya. Compartim el sentit i el text i l'orientació de les esmenes i del que s'hi demana, com per exemple la millora del finançament encara més, la millora del finançament dels consells comarcals o també dels serveis socials bàsics, però l'estatut dels municipis rurals que avui aprovem no pot solucionar *tots* els reptes, totes les mancances del món local català. Per això caldrà una nova llei de governs locals, una nova llei de finançament local, entre d'altres.

Era important mantenir l'esperit de la llei, no desvirtuar-la, i per això no votarem aquestes esmenes, com no votarem cap de les esmenes de VOX, evidentment les votarem en contra, perquè les idees d'extrema dreta, enlloc, i al món rural, encara menys.

I ara què? Doncs avui aprovarem, com deia abans, la primera llei ordinària d'aquesta legislatura. Però avui no acaba res, al contrari, avui tot comença. La llei estableix deures, compromisos, calendari i concrecions. I per això des d'Esquerra Republicana serem absolutament ambiciosos i exigents en el seu desplegament i en la seva implementació, com sé que també ho sereu tots els municipis aquí presents. I seguirem també amb el compromís per desplegar altres eines per l'equilibri territorial, com pot ser la pròpia agenda rural de Catalunya, l'estratègia del Pirineu o les noves lleis que hauran de venir d'alta muntanya o de territori.

Acabo ja per dir que des d'Esquerra Republicana, des del primer moment ens vam creure aquesta llei. Vam contribuir a plantar la llavor, la vam regar, la vam cuidar, i avui en aquest Parlament, en aquest país, en collim els fruits: un estatut amb

segell republicà que entronca amb la idea de terra d'oportunitats i de la Catalunya sencera; una eina que ara ja és de país, ara ja és de tot el món i de tots els municipis rurals.

Del debat d'avui voldria fer valdre el consens que ha impregnat tot el procés; que és una llei que neix del món local i que va per al món local, i una feina feta des d'aquest Parlament que, com deia, és útil.

Deia el president Macià en el discurs d'inauguració del Parlament de Catalunya, aquí mateix, el 6 de desembre del 1932, «que ens porti on el cor ens diu que vol anar Catalunya». Ja sabem que volem anar molt enllà, tan enllà com sigui possible. Avui, en tot cas, fem un gran pas, canviem el present per guanyar el futur, un futur més just, un futur que també s'escriu en rural.

Moltíssimes gràcies. I enhorabona a tots de nou.

(Aplaudiments.)

El president

Ara sí, per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Moltes gràcies, president. Consellers, conselleres, president Aragonès i, sobretot, regidores, regidors, alcaldes i alcaldesses que avui ens acompanyeu, Catalunya és un país de gent que sap cuidar la terra, de veïns i veïnes que fan política amb l'exemple i que amb poc soroll han mantingut viu el fil invisible que uneix generacions i territoris. Avui aquest fil es fa llei. Avui fem un gest de justícia i reconeixement cap a centenars de pobles i milers de comunitats que durant dècades han sostingut Catalunya, lluny del focus, sovint amb poc suport i massa solitud institucional. Avui, per primer cop, la protecció i impuls del món rural deixa de ser una assignatura pendent o una nota de color en l'agenda política i passa a ser protagonista amb una llei pròpia, fruit d'un procés de treball col·lectiu rigorós i valent.

Vull començar expressant el nostre agraïment profund a totes les persones i equips que han fet possible aquesta fita: als membres de la ponència, començant per la relatora, la Marta Vilalta; als equips tècnics del Parlament, a l'assessora lingüística, jurídica, a la gestora parlamentària; a totes les entitats municipalistes i de base –Associació de Micropobles, Eines de Repoblament Rural, Federació de Municipis de Catalunya, Associació Catalana de Municipis–, i a totes aquelles altres que han contribuït a aportar la veu real del territori fins aquí, fins al Parlament. Sense el seu esforç, i en molts casos, deixeu-m'ho dir, tossuderia, aquesta llei no existiria.

Recordo que vam començar amb un acord de presentar aquesta llei sense cap esmena; després en va ser una que va acabar sent-ne tres, amb les de micropobles i eines de repoblament, i hem acabat amb gairebé 126. Déu n'hi do, la feina.

Celebrem avui una llei que neix d'una diagnosi honesta, d'un consens transversal i d'una voluntat clara de transformar el model territorial i de governança de Catalunya. I he de dir que personalment ha estat un honor per mi, com a exalcalde i ex-president també de la Federació de Municipis de Catalunya, haver estat ponent i haver participat d'aquesta llei; una llei que, tal com diu el seu article primer, estableix un estatut específic per als municipis rurals per aconseguir l'equilibri territorial i la igualtat material de llurs habitants, garantir la prestació de serveis en condicions d'igualtat, afavorir l'arrelament i evitar el despoblament. No és una declaració d'intencions, és una eina concreta per fer realitat els drets, les oportunitats i la vida digna als pobles.

Catalunya pateix un desequilibri territorial persistent que posa en risc la cohesió i el futur del país. Aquesta realitat fa urgent un canvi de model i la llei de l'estatut dels municipis rurals neix precisament per trencar motlles, reconeix i protegeix la singularitat dels pobles, fixa objectius clars i s'emmiralla en fonaments europeus i de justícia territorial.

La llei s'articula a partir de principis rectors com l'equitat, el finançament suficient, la simplicitat normativa i la participació efectiva, donant eines reals per compensar desigualtats i garantir drets. Entre les mesures més transformadores destaquem el mecanisme rural de garantia, el finançament específic, la millora de serveis i el suport a l'habitatge, la digitalització i l'emprenedoria.

Però també aquesta llei integra sostenibilitat, la lluita contra el canvi climàtic i la sobirania alimentària com a eixos de país, enfortint el paper estratègic i imprescindible del món rural.

Tot plegat es fonamenta en una nova governança local, més participativa i més cooperativa, on la conciliació i el diàleg entre administracions són claus per avançar.

Sabem que la llei no resoldrà tots els problemes, però també sabem que sense aquest marc, sense aquesta llei, la desigualtat territorial esdevindria irreversible. Ara tenim una eina; el repte, la feina i la fiscalització vindran després. Aquesta llei només tindrà èxit si les institucions, tots i totes plegats, hi posem recursos, però també si la societat hi reconeix un deure i un horitzó col·lectiu.

Durant anys, les polítiques públiques han aplicat una mirada urbana que ha tractat el món rural com una excepció subsidiària i no com el que realment és: un espai fonamental per la sobirania alimentària, la biodiversitat, la gestió de l'aigua i dels boscos, la cultura popular i la memòria viva del nostre país. Els comuns hem defensat sempre que sense pobles vius no hi ha país ni futur sostenible.

La llei, s'ha dit, neix d'una demanda històrica –històrica– i d'un procés participatiu potent, alineada amb l'agenda rural de Catalunya i amb la carta europea de l'autonomia local. És, en paraules d'alcaldes i alcaldesses, i ja s'ha dit, una llei feta des de baix, amb l'esforç de molts i moltes, superant desconfiances i demostrant que el món rural és capaç d'autoorganitzar-se, de dialogar i de marcar camí a la política del país. Per primer cop, la igualtat d'oportunitats no serà només formal, sinó material. I com diu l'article 5, la llei reconeix el dret a l'habitatge rural i a la bona administració sense importar el codi postal.

Com em deia fa poc l'alcalde d'Aiguamúrcia, l'Òscar Sendra, «els pobles no volem ser reserves ni parcs temàtics, volem ser espais vius, productius, innovadors i acollidors per tothom que vulgui fer-hi arrels; la força i el valor de la gent del nostre país».

No podem oblidar que sovint aquests petits pobles, amb menys de mil euros bruts al mes per càrrecs electes i sense tècnics, són els que sostenen la vida, la cultura i la cohesió social del país. L'alcaldessa de Bot, la Núria Mulet, ens deia: «Vivim la llei amb cautela, però també amb esperança. Per fi, allò que hem reclamat durant anys, que el món rural deixi de ser una excepció i passi a ser clau de país, es converteix en una eina real. Som pobles petits, però el nostre paper és imprescindible per al futur de Catalunya.»

O com sempre ens recorda l'alcalde de Riner i president de l'Associació de Micropobles, en Joan Solà: «Sense pobles vius no hi ha país. No volem ser museus ni paisatges buits, sinó comunitats que decideixen el seu futur, que arrossegueu talent i que mantenen la memòria col·lectiva.»

Aquests testimonis són la millor garantia que la llei serà defensada, implementada i fiscalitzada des del territori. Quan una alcaldessa de poble petit parla d'esperança i de cautela, parla també de la responsabilitat de tot el país, perquè el món rural no demana privilegis, sinó el dret a existir, el dret a decidir, a imaginar i a tenir futur. Aquesta llei diu no us deixarem sols, no us deixarem enrere.

És el que li toca fer al Govern ara, una llei que consolidi les bases institucionals pròpies del règim local segons l'Estatut, una llei (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) de governs locals –i acabo, president– que garanteixi la competència exclusiva de Catalunya i assegurant la seva autonomia.

I acabo. Mireu, no hi ha futur possible sense aliances entre el món rural i el món urbà, sense ponts que uneixin no només infraestructures, sinó projectes de vida, oportunitats i drets.

Gràcies a totes les persones, entitats i equips que, amb poc reconeixement i menys recursos, han mantingut vius els municipis rurals a Catalunya. Avui el Ple del Parlament reconeix el deute històric amb els pobles del país i amb la seva gent.

Salut i bon treball.

(Aplaudiments.)

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

L'he vist molt neguitós, senyor Cornellà. Tant nerviosisme no es deu deure a la darrera enquesta del CEO, que pronostica que perden un diputat i que Aliança Catalana en guanya nou? Perquè si és això el que el trasbalsa, prengui cadira, eh?, que d'aquí als propers comicis encara en caurà algun altre i serem aquí per repescar-lo.

I llavors sí que podrem assistir a totes les comissions, encara que en convoquin quatre a la mateixa hora, com fan ara. Els que potser tindran treballs per assistir a totes seran, precisament, vostès; no pateixi, que el temps i l'electorat català posaran a tothom al seu lloc.

I passant –ara sí– al projecte de llei dels municipis rurals, considerem que aquesta llei és una oportunitat per corregir desigualtats històriques i per dotar d'altaveus els petits municipis, massa sovint oblidats i abandonats pels poders centrals, però no ens podem estar de posar al cim de la taula les grans mancances, greuges històrics i necessitats urgents d'aquestes viles, que no gaudeixen ni de les infraestructures ni dels serveis essencials que qualsevol estat hauria de garantir als ciutadans a ple segle XXI.

Això condueix aquestes zones al despoblament i a l'abandonament sistèmic. Les viles rurals del país no són només un paisatge per estampar en postals o per gravar amb el dron, són la llar de milers de famílies catalanes que volen i mereixen viure amb dignitat, igualtat d'oportunitats i seguretat, quelcom que ara mateix no tenen: xarxa viària deficient amb carreteres malmeses, plenes de revolts, poc segures, transport públic escàs o inexistent; bretxa digital que dificulta l'emprenedoria, l'educació i, fins i tot, la comunicació més bàsica; consultoris mèdics que només obren unes hores a la setmana o que ni tan sols existeixen; manca de rehabilitació i, consegüentment, d'habitatge.

L'Administració catalana, que mai s'havia preocupat de dotar convenientment de serveis i drets els residents d'aquestes àrees, ha arribat a finançar ara plans pilots per repoblar-les amb immigrants. Es veu que per a aquests sempre n'hi ha, de recursos. En comptes de garantir que el jovent del país no se n'hagi d'anar i continuï arrelat al seu territori, subvencionem a qui ha entrat de forma irregular, promovent una substitució cultural i demogràfica que desnacionalitza el nostre país i l'aboca a nous marcs morals i ètics absolutament imprevisibles.

L'estatut dels municipis rurals podria ser una bona eina per revitalitzar aquestes territoris. Pot fer-los atractius i pròspers per al jovent del país, per a les futures generacions de catalans i, per tant, pot contribuir a revertir aquesta tendència negativa. És hora d'abandonar la visió folklòrica i provinciana que durant molts anys s'ha tingut del país i apostar fermament per la igualtat real d'oportunitats. Perquè els municipis rurals no són per fer *selfies* el cap de setmana, són per viure-hi; per viure-hi bé i tot l'any. El país és molt més que l'àrea metropolitana barcelonina, avui el Parlament ho reconeix i ho posa per escrit. Ja era hora.

Visca Catalunya lliure!

El president

I finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Ivana Martínez Valverde.

Ivana Martínez Valverde

Gràcies, president. Consellers, conselleres, diputats, diputades, alcaldesses, alcaldes, president Aragonès, autoritats... Avui, com ja s'ha repetit diverses vegades, fem un pas important per al futur del nostre país; un pas que neix de la realitat de la nostra terra, de la realitat de pobles com Perafort, amb 1.308 habitants; Vilada-sens, amb 212 habitants; Senterada, amb 158 habitants, o Òrrius, amb 805 habitants. Aquests només són un petit exemple dels municipis de Catalunya que viuran a partir d'avui una millora en el seu dia a dia gràcies a aquest estatut de municipis rurals.

Parlem d'un total de 396.250 persones, gairebé 400.000 catalans i catalanes que viuen repartits en més de 31.700 quilòmetres quadrats de superfície. El setanta per cent dels municipis de Catalunya tenen menys de dos mil habitants i molts d'ells no arriben a cinc-cents. Aquesta és la realitat; una realitat que clamava per un marc jurídic específic que garantís equitat i serveis per a tots i totes. Perquè si realment volem cohesió social i territorial, hem de començar per reconèixer que no és el mateix governar una ciutat de cent mil habitants que un poble de tres-cents, però que els drets i les oportunitats, aquests sí, han de ser els mateixos visquis on visquis.

Avui, per a tota aquesta gent és un dia gran, per a tots els catalans i catalanes avui és un dia gran; un dia on la política demostra que serveix per millorar vides, que es pot arribar a consensos, a acords, a solucions, pensem ideològicament el que pensem, perquè el treball que culmina avui és fruit d'hores de negociació, de debat i d'escolta activa a la sala de màquines d'aquest Parlament. Avui estem aquí per celebrar els èxits col·lectius i aparcar diferències, sense oblidar, també, que els problemes del món rural no són d'aquest últim any, des de l'agost de l'any passat.

Permeteu-me també posar en valor que aquest és el primer projecte de llei que votem del Govern. Però per entendre el present cal respectar el passat. Per això vull agrair la feina feta pel Govern d'Esquerra Republicana, que va deixar un text enllestit inicial que ens ha permès arribar on som avui; un projecte de llei que, a la vegada, responia a un acord d'investidura, que ha estat millorat, enriquit i consensuat amb les entitats dels territoris i tots els grups.

Jo aquí tenia apuntat que tots els grups no, però com els meus companys ja ho han dit, només li volia dir a la senyora del Grup Mixt diverses coses, que si li coincideixen les comissions és casualitat que no ens hàgim vist en cap; però, a banda, jo crec dos coses: una, que vostè no s'ha llegit l'estatut que avui aprovarem, i l'altra que es poden presentar esmenes encara..., com va fer el Grup de VOX, que no va vindre cap comissió ni a cap ponència, perquè es pot treballar a les nits, això ho fem molts i moltes.

Però deixant això a banda, perquè jo crec que no val la pena, vull agrair sincerament la tasca d'Eines de Repoblament Rural, de l'Associació de Micropobles de Catalunya, de la Federació de Municipis de Catalunya i de l'Associació Catalana de Municipis de Catalunya.

I també –que ja ho ha fet també la meua companya d'Esquerra Republicana–, per descomptat, la feina discreta i imprescindible de tots els treballadors i treballadores del Parlament, que han participat tots en aquesta ponència, així, deixeu-me..., com l'equip de juristes del meu grup parlamentari. Perquè aquesta llei és un clar exemple de la importància de la feina en equip, d'aquella feina que no sempre surt a la foto, però que gràcies a ella..., fa avançar el país.

I tornant una mica al cos de l'estatut que avui votem, hem de pensar realment què ens aporta aquest estatut i què suposarà per a tots els catalans i catalanes; i, en primer lloc, hem de tenir molt clar que millorarà les condicions de vida de la ciutadania dels municipis rurals i això, senyors i senyores, no és una frase buida: «millo-

rar les condicions de vida» significa garantir l'accés als serveis públics, a oportunitats laborals, a transports, a connexions digitals i a la possibilitat de viure i treballar al teu poble sense haver de marxar.

En segon lloc, fomenta l'arrelament i el repoblament, un tema que preocupa tant als alcaldes i alcaldesses d'aquests municipis, perquè sabem que sense habitants no hi ha poble i sense pobles no hi ha país; també és important el reforç dels serveis públics i la igualtat d'oportunitats, perquè no podem acceptar que el codi postal marqui la qualitat dels serveis bàsics de tots els pobles. També promou un desenvolupament sostenible, equilibrat, inclusiu, presentant el present..., però també en les generacions que vindran.

També hem de tenir molt clar què és el que detalla aquest estatut, perquè al final venim a parlar d'ell, que és la definició clara del «municipi rural», que això ha tingut un debat i ho hem pogut treballar –veritat, Marta?–, i ampliar-ho gràcies també a les esmenes de Govern. Hem de tenir en compte la població, la densitat, les característiques territorials. Perquè vostès, senyors alcaldes i alcaldesses, regidors, regidores, més que ningú aquí sap que no tots els pobles..., no només la quantitat d'habitants pot decidir en quina forma o com es mereix viure aquest poble.

També estableix els drets dels habitants a una bona administració, que aquesta sigui universal, però reforça també que sigui a tots els racons del territori. I aniré ràpid perquè ja se m'acaba el temps. Introdueix principis tan importants com la subsidiarietat, la diferència, l'equitat, és a dir, governar des de la proximitat, adaptant les polítiques perquè ningú quedi enrere.

I una de les coses que considerem que és de les més importants, que també s'ha dit, és que obliga a incloure l'avaluació d'impacte rural en qualsevol nova llei o decret que afecti els municipis. Dit d'una altra manera, ens obliga a tots i a totes a pensar en clau rural, a preguntar-nos quin impacte tindrà cada decisió que prenguem, senyors i senyores, legislativa en els municipis petits.

I, bé, un altre tema fonamental de què també parla és el finançament, la creació del fons específic per a municipis rurals, les línies d'inversió contra el despoblament per atendre l'envelliment de la població i els criteris de preferència en ajuts i subvencions.

Perquè, diputats i diputades, en definitiva, aquest estatut que aprovem no és només un text legal; és un abans i un després per als municipis rurals de Catalunya, és una eina que ha de servir per donar resposta a reptes històrics i per garantir futur a tots aquells pobles que són part essencial de la nostra identitat com a país.

I acabo, president. Avui la política demostra la seva millor versió. Avui demostrarem que quan hi ha voluntat, quan pensem i posem les persones per davant de les sigles, podem avançar i avancem per a tots i totes, visquin on visquin, pensin el que pensin. Avui fem justícia amb el nostre món rural i això, senyors i senyores, avui ens fa més país.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

El Govern ha demanat d'intervenir i, per fer-ho, té la paraula l'honorable senyor Albert Dalmau Miranda, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president del Parlament. Només uns minuts amb un capítol d'agraïment a tots vostès que ho han fet possible i els hi he de dir que avui és un honor per a mi, en nom del Govern, comparèixer en aquesta tramitació, aprovació final, no?, de l'estatut dels municipis rurals que avui sotmetrem a votació.

Deixin-me començar donant les gràcies i saludant els veritables protagonistes, deixin-me començar per les entitats que representen el món municipalista del nostre país i els grups d'alcaldes, a Eines de Repoblament Rural, a l'Associació de Micro-

pobles de Catalunya, a l'Associació Catalana de Municipis i a la Federació Catalana de Municipis i Províncies.

I sobretot a tots vostès, alcaldes i alcaldesses del conjunt del país, els que ens acompanyen avui aquí a l'hemicicle i alguns que ens acompanyen més a baix, a la sala annexa. A tots vostès, sobretot, els hi hem de donar les gràcies no només per haver impulsat aquest text, sinó perquè crec que avui el conjunt de la cambra fa un reconeixement de que som plenament conscients que són vostès, fonamentalment, que aguanten el país.

Ho hem vist aquests dies en els incendis del Baix Ebre o de la Noguera, a la Segarra i l'Urgell; ho vam veure els dies de la dana. Ho veiem cada dia. A vostès els hi hem de donar les gràcies perquè, ho he dit, aguanten i sostenen l'arquitectura institucional del nostre país i, sobretot, atenen els ciutadans i ciutadanes del conjunt de Catalunya.

Deixin-me, en el capítol d'agraïments, fer un agraïment a la tasca dels governs anteriors. Al president Aragonès, que ens acompanya avui aquí, a la vicepresidenta Vilagrà, de qui varem rebre aquest text i que, per tant, ens va permetre que fos el primer text que sortís del Govern. També a d'altres governs, consellera Budó –que també hi és aquí–, per haver impulsat amb «País viu», doncs, aquesta visió del país, i també a la resta d'entitats, presidenta de la Diputació, que ens acompanya. I permetin-me que ho faci, doncs, a l'equip actual del Departament de Presidència, secretària general, secretària de Govern Locals, que han estat impulsant amb vostès, alcaldes i alcaldesses.

Si em permeten una correcció, avui hem qualificat aquest dia de moltes coses: alguns hem dit que era un dia gran, d'altres que era un dia important. Jo, si m'ho permeten, avui els hi he de dir que sí que sí el nostre país viu un dia històric. Avui sí que sí el nostre país viu un dia històric, d'aquells que serveixen per fer avançar el país, que serveixen per fer posar els problemes del conjunt de la ciutadania al centre de les prioritats institucionals i d'aquesta cambra, i que, per tant, ens permeten fer avançar..., com a societat.

I, per tant, des d'aquest reconeixement també els hi vull donar les gràcies, diputats i diputades, al conjunt de tots vostès. I també agraeixo el to majoritari de les seves intervencions, per les aportacions que han fet, que crec que també han servit per enriquir no només el text, sinó també el debat.

Ens vam comprometre tots plegats a tenir una tramitació curta, breu, ràpida, i així ha sigut i, per tant, doncs, també és d'agrair.

Ara ens toca comprometre'ns en el desplegament d'aquest estatut i sé que no només és voluntat del Govern, sinó del conjunt de grups de la cambra que així ho puguem fer, i també de vostès, alcaldes i alcaldesses.

I ho vaig dir el dia que varem fer el debat a la totalitat. Deia que teníem l'oportunitat de fer que la política sigui realment l'eina més útil; les institucions al servei de la ciutadania, per assegurar els drets, l'equilibri i la cohesió territorial en el nostre país. Els he de dir que Catalunya no serà ni rica ni plena si no la pensem tota sencera. I sobretot, no només si no la pensem, sinó si no contribuïm tots plegats, també des del Govern, també des d'aquesta cambra, a fer que les coses passin. Que abordem el repte que té el nostre país en matèria d'infraestructures, que té en matèria de connectivitat, sí, al cent per cent del territori, perquè puguem fer arribar els reptes que tenim en matèria de cohesió dels nostres serveis públics.

I, per tant, aquest estatut també ens dona les eines i no només centra el debat i les energies del conjunt de les institucions del país, sinó que també ens dona les eines per poder-ho fer possible, amb eines en matèria d'habitatge i de serveis públics, de mobilitat i de fiscalitat, que fomentin la dinamització i la diversificació de la nostra economia al conjunt del territori.

Els hem de dir que avui Catalunya fa un pas endavant per ser més cohesionada i ser millor, ser més justa i, sobretot, pensada per a tothom. Se n'ha parlat molt; ja fa

molt de temps que hem après que la igualtat no es tracta de tractar a tothom igual, sinó de tractar igual els iguals i diferent els diferents i que, per tant, pensar el país tot sencer és acompanyar aquells municipis que tenen més dificultats –que tenen més dificultats–, que no tenen tots els recursos tècnics que poden tenir grans ciutats del nostre país per fer-los avançar. I crec que veient el transcurs d'aquests darrers mesos, així estem sent capaços entre tots i totes de poder-ho fer.

Els he dit que seria un dia històric, entre altres coses també, perquè gairebé ho aplegem per consens. No serà per consens, però serà per una molt àmplia majoria, la qual cosa també els he de dir que envia un missatge molt potent, que surt d'aquest Parlament, que tots plegats, quan som capaços d'aparcar les diferències i centrar les prioritats al centre, fem avançar el país i, per tant, espero que avui, després de la votació, diguem que sí a aquest estatut. És llei.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Acabat el debat, cridem a votació.
(Pausa llarga.)

Procedim ara a la votació del dictamen. Abans, però, deixin-me saludar el president de Micropobles de Catalunya i el president d'Eines de Repoblament Rural, als quals abans no he esmentat, i, per tant, error imperdonable.

Comencem, doncs, votant el dictamen de la Comissió d'Afers Institucionals sobre el projecte de llei de l'estatut dels municipis rurals. En primer lloc, votarem les esmenes reservades als grups parlamentaris.

Votem ara, doncs, les esmenes reservades al Grup Parlamentari de Junts. Ateses les peticions de votació separada que ens han fet arribar, votem en primer lloc l'esmena reservada número 16.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 66 vots en contra, 56 vots a favor i 11 absències.

Votem en segon lloc l'esmena reservada número 100.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 77 vots en contra, 41 vots a favor i 15 absències.

Votem en tercer lloc l'esmena reservada número 102.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 66 vots en contra, 52 vots a favor i 15 absències.

Votem en quart lloc l'esmena reservada número 122.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 66 vots en contra, 41 vots a favor i 26 absències.

A continuació, votarem les esmenes reservades del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Ateses les peticions de votació separada que ens han fet arribar, votem en primer lloc les esmenes reservades números 2, 3, 9, 23, 30, 32, 41, 48, 66, 72, 85, 96, 103, 113 i 120.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 107 vots en contra, 26 vots a favor i cap abstenció.

Ateses les peticions de votació separada que ens han fet arribar, votem en segon lloc les esmenes reservades número 19, 28 i 110.

Comença la votació. (Pausa.) Bé, ara comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 105 vots en contra, 15 vots a favor i 13 abstencions.

I ateses les peticions de votació separada que ens han fet arribar, votem en tercer lloc les esmenes reservades números 24 i 89.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 116 vots en contra, 17 vots a favor i cap abstenció.

A continuació, votem les esmenes reservades del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Ateses les peticions de votació separada que ens han fet arribar, votem primer les esmenes reservades números 1, 4, 6, 14, 15, 17, 18, 26, 27, 29, 31, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 42, 44, 45, 46, 49, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 59, 61, 69, 70, 71, 73, 74, 75, 76, 78, 79, 80, 82, 83, 84, 86, 97, 112 i 116.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 106 vots en contra, 11 vots a favor i 16 abstencions.

Seguidament, ateses les peticions de votació separada que ens han fet arribar, votem les esmenes reservades números 43, 45, 47, 67, 68, 90, 104, 123, 124 i 125.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 105 vots en contra, 26 vots a favor i 2 abstencions.

A continuació, votem les esmenes reservades del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Ateses les peticions de votació separada que ens han fet arribar, votem l'esmena número 50.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 101 vots en contra, 21 vots a favor i 11 abstencions.

I tot seguit, ateses les peticions de votació separada que ens han fet arribar, votem l'esmena número 60.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 129 vots en contra, 4 vots a favor i cap abstenció.

A continuació, passem a votar el text del dictamen. En primer lloc, votem la lletra g de l'article 5.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 107 vots a favor, 26 vots en contra i cap abstenció.

A continuació, votem la disposició transitòria primera.

Comença la votació.

Aquesta disposició ha estat aprovada per unanimitat.

I votem ara la resta del text del dictamen.

S'inicia la votació.

El text del dictamen ha estat aprovat per 122 vots a favor, 11 vots en contra i cap abstenció.

I finalment, d'acord amb l'article 130 del Reglament del Parlament, procedim a la votació final sobre el conjunt del text.

Comença la votació.

El text del projecte de llei de l'estatut dels municipis rurals ha quedat aprovat per 122 vots a favor, 11 vots en contra i cap abstenció.

Enhorabona.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Se suspèn la sessió, que reprendrem a dos quarts de quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i onze minuts i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el lletrat major i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seuen la consellera d'Interior i Seguretat Pública, la consellera d'Igualtat i Feminisme i la consellera de Cultura.

El president

Bona tarda. Es reprèn la sessió.

Abans de continuar amb l'ordre del dia, els he de comunicar un canvi en una delegació de vot. La diputada Jéssica Albiach Satorres, del Grup Parlamentari Comuns, ha canviat la delegació que tenia en el diputat David Cid i Colomer, i ha fet una nova delegació del seu vot en la diputada Susanna Segovia Sánchez per a les sessions d'avui a la tarda i de demà per a tot el dia.

Interpellació al Govern sobre les polítiques de seguretat pública

300-00170/15

El novè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les polítiques de seguretat pública. És presentada pel Grup Parlamentari Comuns, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Andrés Garcia Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades... En primer lloc, en aquesta interpellació, que la plantegem per parlar d'alguna de les prioritats que tenim en matèria de seguretat pública, volia començar parlant de la situació que hem tingut amb els greus incendis i després les emergències derivades de l'emergència climàtica, que és l'alerta climàtica que es va decretar. Hem passat, en una setmana, de greus incendis i en el mateix lloc, fins i tot, greus inundacions, que han requerit molta feina als nostres equips d'emergències i especialment del Cos de Bombers. I volia, efectivament, traslladar el més sentit condol als amics i familiars de l'Antonio Serrano, membre de l'equip de prevenció activa i forestal, EPAF, que va morir a l'incendi de Pauils. Sabem que és un sentiment col·lectiu, però ho volem posar de manifest.

Per nosaltres, consellera –i vostè ho sap–, les polítiques en matèria d'emergències són una prioritat. Pensem que aquesta legislatura s'hi ha d'avançar i, concretament, en matèria de reforçar el Cos de Bombers i bombers.

Ahir vam anunciar un acord per un decret llei que vindrà el proper Ple relatiu a la millora de les condicions laborals del Cos de Bombers, que ens permetrà adequar i generar una escala de suport al Cos de Bombers, entre altres mesures també, garantint un complement retributiu associat al pla de carrera professional i horitzontal per al personal de bombers.

Però, consellera, hem de dir que serem exigents en aquesta matèria. Pensem que això ens permet garantir acords sindicals que s'havien signat l'any 2023 amb el govern republicà. Estem en aquest camí, també amb el grup republicà, i també amb la CUP, en altres mesures que hem pogut avançar, i hem de continuar per aquí.

Sobretot volem posar l'accent en les condicions de seguretat en les que treballen amb relació tant al personal com als equipaments, perquè puguin fer la tasca amb una seguretat totalment adequada.

Sabem que calen millores, i moltes d'aquestes entenem que vostès les plantejaran en el pla estratègic 2025-2030. Pensem que és una oportunitat, i d'alguna manera sí que li volíem preguntar alguna de les línies mestres, en aquesta interpellació, que tindrà aquest pla estratègic. Pensem que també haurem de tenir debat parlamentari,

perquè, efectivament, les polítiques d'emergències i seguretat pública són una prioritat.

I efectivament, més enllà d'això, sí que volem situar com a prioritat que cal abordar la situació del Cos d'Agents Rurals, tant en lo que respecta a l'actualització de les seves seues com en condicions laborals. I, per un altre costat, també –i ho hem manifestat– en relació amb l'actualització de les lleis d'emergències.

Dit això, entraré més en matèria de seguretat vinculada amb els delictes. Fa poc, gairebé un mes, hem pogut conèixer el balanç de criminalitat del Cos de Mossos d'Esquadra. Sabem que, efectivament, es detecta un petit descens en aquest any 2024 i que l'any 2025 sembla que anem per aquest camí. Llavors, tot i que a l'extrema dreta no li agradi, penso que anem en la bona direcció. Però hi ha molta feina per fer, perquè els indicadors s'han d'abaixar moltíssim, perquè la situació, com vostè també ha reconegut, no és fàcil.

Llavors, en aquest sentit, sí que pensem que tenim algunes diferències de criteris, i les volíem plantejar en aquesta interpellació per posar de manifest algunes qüestions que per al nostre grup parlamentari són fonamentals.

Mirin, efectivament, la presència policial als nostres carrers, als barris, als pobles, a les ciutats, és clau. Efectivament, tenim dubtes amb plans de saturació i la seva efectivitat, com els que s'estan produint amb el pla Kanpai. Però n'hem de poder fer una avaluació i, en aquest sentit també, ho demanarem a la Comissió d'Interior.

Però el que no estem veient de manera clara ni de manera determinada és que s'estiguin posant al centre les polítiques que tenen a veure amb reforçar dos elements claus per garantir una major eficiència i una major eficàcia al nostre Cos de Mossos d'Esquadra.

I, en aquest sentit, és, per un costat, la informació. Cal que tinguem la major intel·ligència policial perquè la policia que estigui al carrer sàpiga on ha d'actuar i com ha d'actuar, i la millor capacitat d'investigació, perquè quan detectem delictes, a més de tractar molt bé les víctimes, que és un punt fonamental, a més a més, puguem arribar a qui ha estat el culpable d'aquest delicte, sobretot en aquelles estructures organitzatives del crim on costa molt arribar a la cúspide d'aquestes, diguem-ne, empreses del crim que existeixen.

I pensem que és clau: investigació i informació. En aquest sentit, i en relació amb la investigació, li volem preguntar de quina manera preveu el seu departament reforçar la capacitat del cos tant en mitjans tecnològics com a nivell de mitjans humans.

Sabem que en la darrera convocatòria no es van omplir totes les places per a les unitats d'investigació. També hi ha qüestions de conciliació que s'han d'abordar, però ha de ser una prioritat. Necessitem tenir un cos amb uns equips d'investigació molt forts.

I, per un altre costat, la part de la informació. És clau en els temps que vivim, amb els reptes que tenim i, a més a més, en un context d'extremismes violents com estem veient aquesta setmana. En aquest sentit, entenem que hi ha una certa estructura debilitada. Es va destituir un sotscaip del seu lloc de feina, el sotscaip de la Comissaria General d'Informació, amb criteris que nosaltres no entenem, i menys veient la seva compareixença al Congrés dels Diputats fa unes setmanes. És una de les persones que més sap d'extremismes violents, i va comparèixer pels atemptats del 2017. Pensem que és clau. Ens genera dubtes, però sí que volem preguntar-li per com es reestructurà i de quina manera s'invertirà més i millor en aquesta unitat d'informació.

I, miri, això ens connecta amb el que ha passat aquesta setmana, principalment a Torre Pacheco. A nivell europeu, una de les principals prioritats en matèria de seguretat pública té a veure amb les amenaces que suposa la ultradreta violenta. I, en aquest sentit, pensem que ens hi estem jugant moltíssim. A vegades, quan els partits d'extrema dreta apunten a determinades parts de la nostra societat, de manera clara

i de manera flagrant, estan promovent que després, potser, quan convoquen, a més a més, una mobilització contra determinats sectors de la nostra societat de manera generalitzada i vinculant-la de manera generalitzada amb la generació de delictes, lo que estan promovent és a vegades fins i tot una incitació a l'odi. De fet, així ho ha estimat la fiscalia de delictes d'odi, i per això està investigant membres de VOX en relació amb els fets de Torre Pacheco. Però és cert que, de manera no sé si coordinada o no coordinada –és el que cal investigar–, apareixen grups d'ultradreta violenta que el que fan és convocar, per un costat, patrulles ciutadanes i, per un altre costat, fins i tot caceres, com ha passat a Torre Pacheco. Sabem el que és, sabem el que està passant.

I és que ahir es va produir la detenció d'un ciutadà com a responsable del grup d'ultradreta Deport Them Now, a Mataró, on el mes de maig va tenir lloc una manifestació on aquest líder saludava, de fet, el regidor de VOX en aquest poble, el senyor José Casado, i on també la diputada Mónica Lora es va manifestar.

El que li volem preguntar és si sap si aquest col·lectiu, aquest grup d'ultradreta, té vincles amb altres esdeveniments d'extrema gravetat que han passat a Catalunya. Per exemple, a Barberà del Vallès, el dia 3 de juliol es va fer un atac racista molt greu contra un kebab, de la mateixa manera, molt semblant, al que ha passat a Torre Pacheco. I també a Piera la mesquita s'ha cremat. Encara no s'ha conclòs si és intencionat o no, però, en el cas de que sí, estem davant d'una situació radicalment greu que podria ser provocada per grups d'ultradreta violenta.

Llavors, en aquest sentit, pensem que cal absoluta determinació. Estem davant d'actuacions que poden ser considerades..., no només estem parlant de delictes d'incitació a l'odi; estem parlant de delictes que tenen a veure..., greus com un incendi amb possibles agreujants d'odi i, a més a més, associacions il·lícites, organitzacions criminals i fins i tot en alguns casos –i així ho tracten molts països europeus– es podria parlar de terrorisme de tipus supremacista, blanc i racista.

En aquest sentit, sí que volem saber quines són les prioritats del Departament d'Interior en aquesta matèria. I nosaltres sí que volem fer una reflexió, consellera, en aquesta interpellació. Pensem que hi han dos temes vinculats a aquesta problemàtica d'ultradreta en els quals hem de centrar l'atenció i que no s'hi ha fet prou.

Per un costat, les empreses de desocupació. Els únics que han de poder fer desallotjaments han de ser els agents policials, i això no s'ha fet durant molt de temps. I, a més, molts d'aquests grups han estat vinculats amb la ultradreta radical. No s'hi ha fet prou.

De fet, sí que en el cas, per exemple, d'Antiokupa Tarraco es va fer una investigació de sis mesos on es van punxar els telèfons i es va arribar a poder detenir moltes persones i detectar més de seixanta delictes, però en altres casos no s'ha fet de la mateixa manera. Per això pensem que és una absoluta prioritat.

I, per un altre costat, i en relació amb les patrulles ciutadanes, crec que hem de posar el focus en el nostre Estat. De la seguretat pública se'n fa càrrec l'Estat (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), i si l'Estat no hi arriba, ha de contractar de manera regularitzada –i ara acabo, president–, s'ha de contractar seguretat privada. I tot el que quedi fora d'això no és protegir ni garantir la seguretat.

I el que no pot ser és que s'estiguin generant a tot el territori cada cop més patrulles ciutadanes. I pensem que cal posar ordre i cal delimitar-ho, perquè després ens trobem diputats com el senyor Macián, que el que fa és anar a fer..., a caçar cartelistes al metro de Barcelona i difondre-ho per les xarxes socials. Tot forma part del mateix, i pensem que cal que sigui una de les prioritats, el combat contra la ultradreta radical i explorar...

El president

Ha d'acabar, senyor diputat.

Andrés García Berrio

...quines connexions hi han.
Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Núria Parlon i Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Moltes gràcies, president. Bona tarda, diputats i diputades. Diputat García Berrio, gràcies per la seva interpellació, perquè ens permetrà, si més no, apuntar algunes de les grans línies que ja hem anat presentant a la Comissió d'Interior i Seguretat Pública, quan vam comparèixer per explicar quines eren les grans línies del Departament d'Interior i Seguretat Pública. Però algunes qüestions ja les hem pogut desenvolupar amb més detall i avui, doncs, podré incidir en alguns dels aspectes que vostè ha mostrat que li preocupaven al llarg de la seva explicació i dissertació.

Començo amb la qüestió de les emergències i de com gestionem la gran emergència derivada dels fenòmens extrems, els incendis forestals. De fet, des de l'1 de juliol hem atès una quantitat d'incendis simultanis molt gran, que bombers, el Cos de Bombers, ha pogut apagar en un dia. És a dir, sabeu que quan nosaltres fem..., el Cos de Bombers fa una atenció a un incendi, aquest incendi passa per diferents fases. La primera, la de l'estabilització, que vol dir que ja el tenen apamat i perimetrat, que no pot sortir del perímetre. Quan ja el tenen estabilitzat i està perimetrat, podem dir que l'incendi està controlat. I el podem donar per extingit i finalitzat quan ja no hi ha risc de que es torni a avivar.

Això, malauradament, amb l'incendi del Baix Ebre..., el teníem extingit ahir al vespre, 15 de juliol. Per tant, aquí hi ha una tasca molt important de tot el cos operatiu de bombers, que nosaltres, quan ja vam fer la presentació de la campanya de mitjans aeris, ja vam dir que potser al principi podíem pensar que la situació de pluges primaverals ens havia ajudat a poder tenir una campanya més tranquil·la des del punt de vista del risc, però que no era així, perquè teníem més combustible encara, de la vegetació que havia sortit durant l'època de les pluges abundants i que, sumada als tres anys de sequera més tot el combustible que ja tenim en els boscos, doncs, encara ens generava una situació de risc, si cal, igual o major.

I, efectivament, allò que ens deien els professionals tècnics, malauradament, s'ha complert, com vostè deia, havent de lamentar tres vides, una, de l'Antonio Serrano, EPAF i membre de l'equip de prevenció activa d'incendis forestals del Departament d'Interior, que ja, a part de fer el minut de silenci, avui hem pogut tots i totes expressar el nostre dolor per la seva pèrdua.

Davant d'això, el Departament d'Interior el que està fent no només és dotar-se dels mitjans adequats i de tenir els millors professionals, perquè els tenim, i això és una realitat; és a dir, tenim grans professionals en el Cos de Bombers i bombers de Catalunya, professionals que, a més a més, són referents per a altres països que també pateixen el risc extrem de la tipologia d'incendis a la qual hem de fer front en el nostre país, aquí a Catalunya.

Però, a part de tenir els millors, també és cert que necessitem treballar amb eines de planificació. I aquestes eines de planificació són vitals per definir els horitzons de futur sobre els quals volem treballar i també, doncs, definir quins són els recursos que necessitem per fer millor, en aquest cas, la feina d'extinció i la feina de protecció. Perquè el Departament d'Interior i Seguretat Pública, en el cas dels incendis i fenòmens extrems, no?, com les inundacions que vam tenir la setmana posterior, o enmig, gairebé encavalcats els dos fenòmens, el que fem és protegir la població a través de l'estratègia de protecció civil i, en aquest cas, evitar que els danys que es produeixen per tota una sèrie de factors que no pot controlar el Departament d'Interior—no els pot controlar—... Podem treballar i el Govern ha de treballar en la preven-

ció, que va més enllà del Departament d'Interior, que és el que abans explicàvem, no?, de la necessitat també de treballar per aquesta millor gestió forestal, per fer més resilient el nostre territori, per tenir un paisatge en el qual és més fàcil escoltar aquest territori de primera mà, definir les franges de protecció, el terreny pensat des d'una dimensió que sigui molt més permeable, més mosaic, per tenir tallafocs, és a dir, preparar-nos per als efectes devastadors que té el canvi climàtic sobre la nostra vida quotidiana, no?

Davant d'això, el pla estratègic de bombers, que el presentarem..., ara l'estem acabant de definir, d'enllestir, les grans línies de treball que han d'orientar els grans eixos, no?: mitjans, millora de les infraestructures... És ben cert que volem arribar als quatre mil bombers i bomberes, que el decret al qual vostès donen suport i també Esquerra Republicana i que presentarem en el proper Ple –i espero que la resta de grups, els quals també coneixen ja el contingut del decret, s'hi sumin–, ens permet, doncs, crear l'escala de suport.

L'escala de suport és fonamental per poder blindar millor la feina que es fa des del Cos de Bombers en l'extinció dels incendis, amb els tècnics especialistes de sala, amb els tècnics especialistes de vol, amb els tècnics especialistes de logística, amb els EPAF, els equips que fan tota la tasca preventiva i acompanyen en l'extinció dels incendis. El seu reconeixement dintre de l'escala de suport de bombers i fer-ho amb la possibilitat, doncs, que siguin reconeguts com a funcionaris i funcionàries és un pas molt important, així com també ho és la possibilitat de fer viable el complement que ha d'acompanyar la carrera horitzontal dels bombers i les bomberes en les seves especialitats per, d'aquesta manera, retenir talent.

I una altra qüestió també important, que és la de blindar que les prestacions que reben, malauradament, en moments d'accident siguin iguals per a tots els treballadors i treballadores del departament i del Cos de Bombers i emergències quan, malauradament, tenen un decés o poden tenir, doncs, tota una sèrie de contingències i malalties derivades de la seva tasca professional. El pla estratègic permetrà incidir sobre tota aquesta dimensió.

També és superimportant, no? –i és un missatge que anem repetint sistemàticament cada vegada que tenim l'oportunitat de fer una intervenció des d'aquí, des del Parlament, o a través dels mecanismes que tenim de relacionar-nos amb la ciutadania a través de Protecció Civil–, la cultura de l'autoprotecció, és a dir, estar amatents i atents a les alertes que s'envien en una situació en la qual donem unes instruccions perquè la gent prengui consciència de que està davant d'una situació de risc. O no només a través de les alertes, sinó que tenim altres mecanismes massius d'arribar a la població que són importants per enfortir aquesta cultura preventiva, com és tot el que té a veure amb la informació que donen els mitjans de comunicació o les activitats que es fan en els centres educatius per incidir sobre aquesta importància de protegir-nos en moments de risc.

Per tant, presentarem, explicarem amb detall el pla estratègic, en aquest cas, de bombers: més mitjans, millors infraestructures i millor prevenció i seguretat per a la feina que ells han de fer en el territori. I això vol dir que necessitem també tenir una millor cultura de prevenció i d'atenció al territori. Perquè, quan els bombers van a extingir un incendi i es donen dificultats molt adverses per a la seva feina, aquest territori també hi sigui i estigui pensat de forma més amable perquè haguem d'assumir menys riscos en les tasques d'extinció. I aquest és un aspecte fonamental i cabdal.

També tenim en marxa el pla estratègic dels agents rurals i el pla estratègic del Cos de Mossos d'Esquadra per poder reforçar l'especialitat d'investigació, l'especialitat d'informació, que són vitals, així com tota l'activitat de policia de proximitat, que vol dir que la ciutadania vol veure la policia, que li agrada veure la policia, grups d'atenció a la víctima, els grups que formen part de les oficines de relació amb la comunitat. És a dir, per tenir més policia de proximitat necessitem ampliar

la plantilla. Per poder reforçar les especialitats d'informació i d'investigació necessitem aquesta ampliació de la plantilla.

De fet, aquest estiu han sortit uns vuit-cents i escaig mossos. Hem de comptar els que es van jubilar o molts dels que també ens entren en segona activitat, cosa que vol dir que no fan operativa. Doncs no són tants els que ens han quedat per distribuir-los a tot el territori amb les demandes que tenim, perquè som un país que rep turisme, és un país que ha de fer front a tota una sèrie de derivades i de circumstàncies que tenen a veure amb l'activitat delictiva, com vostè apuntava. Algunes xifres preocupants amb relació a aquesta activitat delictiva i que requereixen una acció decidida per part del Cos de Mossos d'Esquadra.

Per tant, més mitjans per reforçar aquelles especialitats que són necessàries per fer investigació. Una investigació en la qual jo confio com a responsable política del Cos de Mossos d'Esquadra. I hi confio perquè mai m'atreiria a dir-li a la Comissaria General d'Informació ni als investigadors que tenim en cadascuna de les nostres ABPs com han de fer la seva feina; al contrari, sé que la fan bé i sé que estan orientant les seves prioritats per combatre els extremismes violents d'extrema dreta, els extremismes vinculats amb el racisme i la xenofòbia, els extremismes vinculats amb el terrorisme. I aquí fan una feina molt ben feta que requereix també un temps de treball.

Volem tenir les conclusions molt ràpidament per fer i justificar i fonamentar la nostra acció política, i està molt bé, però no podem a vegades anar tan ràpid com ens agradaria. I això no vol dir que les investigacions no s'estiguin fent, i això no vol dir que les investigacions a vegades no s'hagin de fer amb una mica més de temps per poder ser concloents, per tenir una càrrega de prova que després un jutge et permeti que la feina que has fet tiri endavant en la línia que es vol des del punt de vista polític, no?, en aquest cas, com vostè demanava, de la necessitat d'aquest combat contra l'extrema dreta i d'aquests plantejaments totalment intolerants que no podem tolerar en la nostra vida quotidiana.

Deixo aquí part de la intervenció perquè se m'ha esgotat el temps. I després, doncs, suposo que tindrà l'oportunitat, en els altres cinc minuts, d'acabar amb totes les coses que li volia dir.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Andrés Garcia Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, president. Miri, consellera, jo soc el primer que sap que es treballa de manera perfecta en investigació i es treballa també molt bé en informació. I penso que hi han hagut canvis que no s'han explicat prou en l'àrea d'informació, i tampoc els ha explicat avui vostè.

I, per un altre costat, el que plantegem és que calen més mitjans i més personal. I no perquè d'alguna manera, a nivell polític, vulguem fer no sé què. A mi, a més, sincerament, aquí no m'hi trobarà. El que necessitem és garantir millor la seguretat del nostre país, i és una qüestió de prioritats. Jo crec que la prioritat ha de ser millor informació i millor investigació, perquè això és el que ens permetrà el dia de demà poder garantir una millor actuació. Jo crec que és important saber. Tenien coneixement de les activitats que estaven fent, els Mossos d'Esquadra? En tenien? I tenien les capacitats per tenir-ne respecte a aquest grup que es veu que té molta implicació a Catalunya, com Deport Them Now o...? Ya se me ha ido.

En tot cas, pensem que hi ha una ultradreta que està treballant, que està de manera organitzada, i calen els millors recursos. Però no només per a això. Efectivament, tenim altres reptes, com el terrorisme de tipus gihadista, com molts altres. Llavors, en aquest sentit pensem que cal focalitzar en això, i és una qüestió de prioritats. I és que sabem que la prioritat és el pla Kanpai, però encara no sabem quines són les prioritats en matèria de millorar la investigació i la informació.

Per un altre costat, volia entrar en una matèria que no m'ha donat temps abans, que té a veure amb altres tres prioritats per al nostre grup parlamentari, de les quals ja hem parlat en seu parlamentària.

En primer lloc, té a veure amb poder continuar amb la feina feta els darrers anys per implementar mecanismes de control al Cos de Mossos d'Esquadra –es van aprovar per aquest Parlament i sabem que vostè ho va assumir–, que anaven cap a que es deixés d'utilitzar..., la prohibició del projectil SIR-X, que és el més lesiu dels dos de *foam*, que, de fet, és el que s'ha demostrat –i així s'ha sabut– que és el que va causar ferides a l'ull almenys a quatre persones que han perdut l'ull pel seu impacte. Volia saber en quin estat estava aquest projectil, si ja s'ha deixat de fer servir.

I, així mateix, respecte al protocol, si ja tenim el nou protocol i si aquest protocol deixa els estàndards de protecció de drets humans als que es va arribar a la darrera versió, que pensem que és important perquè, diguem-ne, un temps abans es podia llançar a l'altura del cap, i això es va prohibir. I pensem que és clau garantir aquesta mesura. I li volia preguntar per la implementació d'això.

Per un altre costat, i també vinculat d'alguna manera amb el tipus de controls que s'estan fent amb el pla Kanpai, penso que encara més s'ha de posar en el focus com aterrar les recomanacions de l'Agència de Drets Fonamentals de la Unió Europea, que el que planteja a tots els estats membres és que cal una millor traçabilitat de les identifications policials per poder-les justificar bé i saber bé si estem identificant potser de manera desproporcionada algunes persones o algun tipus de persones pel seu perfil ètnicoracial.

Llavors, en aquest sentit, consellera, a una moció del nostre grup parlamentari es va aprovar que en el temps de nou mesos es faria un informe per part del Cos de Mossos d'Esquadra, tenint en compte el criteri de l'Oficina d'Igualtat de Tracte i No-discriminació per tal d'implementar formularis de parada o altres mecanismes que poguessin garantir que no hi hagi aquest biaix discriminatori. Hi insisteixo, perquè sempre ho he de fer: el biaix no és una cosa voluntària; el biaix és una cosa involuntària que, en moltes ocasions, se'ns pot donar a qualsevol de les persones que, de fet, estem aquí avui assegudes. Llavors, jo crec que ningú s'ho ha de prendre com que s'ataca ningú, sinó que els cossos policials, per exemple, al Regne Unit ho tenen plenament incorporat, i és una recomanació de l'Agència de Drets Fonamentals de la Unió Europea.

Per nosaltres és un punt molt important, i volia saber, aquest informe, quan el tindrem i quan el podrem conèixer a la Comissió d'Interior i en aquest Parlament, perquè els següents passos serien veure quines mesures s'hauran d'implementar. Pel nostre grup parlamentari és clau, i, de cara a futurs acords, aquest punt estarà al centre.

I, per acabar, sí que li volia plantejar que un dels punts que tenim de l'acord d'investidura és la generació d'una comissaria general de la dona. Pensem que és una prioritat que s'ha de treballar. Pensem que hem de treballar, no només en el nostre grup parlamentari, sinó també amb la resta de grups parlamentaris, quines han de ser les prioritats d'aquest canvi. Perquè el canvi han de ser les víctimes; el canvi ha de ser garantir, a més a més, que els agents de Mossos i de Mossos d'Esquadra que treballen en les unitats d'atenció a la víctima, els grups d'atenció a la víctima del cos, estiguin en millors condicions, també laborals, però, al mateix temps, també es pugui garantir una millor atenció i, sobretot, garantir una millor presa, a vegades, de la declaració. Treballen molt bé, però necessiten més mitjans i més suport.

Moltes gràcies, consellera. Em queden coses, però fins aquí hem arribat.
Gràcies.

El president

I, per fer la rèplica, té la paraula la consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

La prioritat per al Govern de la Generalitat i per al Departament d'Interior i Seguretat Pública, diputat, amb relació a la millora de la informació i de la investigació, hi està i marca la manera de treballar del Cos de Mossos d'Esquadra. I quan tinguem més mitjans, és a dir, més múscul, encara podem fer-ho millor, que no vol dir que no s'estigui fent ara bé, però ara ho fem amb mitjans més reduïts. I, per tant, les investigacions són més llargues en el temps i tenim més dificultat. Tot i així, el Cos de Mossos d'Esquadra, pel que fa a la captació d'informació i pel que fa a les conclusions de la solidesa de les investigacions que fem davant les diferents tipologies delictives, quan ja ho passem a que estigui en disposició judicial..., acostuma a ser molt robusta i molt bona.

I aquesta és una prioritat. I el pla Kanpai potser és que no l'hem explicat prou bé, però és que el pla Kanpai no són identificacions de gran abast a la població sense que hi hagi feta prèviament una investigació d'allò que volem combatre, que és la multireincidència. I, per tant, no fem identificacions aleatòries a qualsevol que passa pel carrer.

Vull dir una cosa: els Mossos no fan identificacions racistes, i això sí que ho vull deixar aquí clar. Com en tot grup nombrós –a dia d'avui dinou mil i aviat 25.000–, pot haver-hi algú que faci una pràctica que puguem considerar que és mala praxi. I, davant d'això, el cos té tots els mecanismes –tots els mecanismes– per detectar-ho i per remoure aquesta pràctica. Jo crec que amb això hem de ser molt curosos. No hi ha identificacions racistes, ni per motius racistes ni xenòfobs per part del Cos de Mossos d'Esquadra. El Cos de Mossos d'Esquadra treballa amb professionalitat. Només cal contrastar, de totes les detencions que s'han fet en el marc del pla Kanpai i de les intervencions del pla Kanpai, el nombre d'antecedents que tenien aquells que han estat identificats i, en alguns casos, detinguts. I, per tant, jo crec que aquí hem de ser curosos a l'hora d'insinuar segons què.

El Cos de Mossos d'Esquadra té els seus mecanismes de control ben definits, té els seus protocols de treball també molt ben definits; això sí que vull remarcar-ho. És a dir, les identificacions que fa el Cos de Mossos d'Esquadra es regulen per un procediment normalitzat de treball, lo que es coneix com el PNT, i queda ben clar que en la pràctica de la identificació s'han de respectar els principis de proporcionalitat, d'igualtat de tracte i de no-discriminació per raó de naixement, nacionalitat, origen racial, ètnic, sexe, religió, creences, edat, discapacitat, orientació i identitat sexual, opinió o qualsevol altra condició o circumstància personal i social. Es recull la prohibició de recollir dades o aspectes que atemptin contra la intimitat i les garanties legals d'aquestes persones. La seva religió, la seva opinió, la seva orientació..., tot això no pot quedar mai ni preguntat ni recollit en una identificació.

I, per altra banda, com ja li he dit, el cos té molts mecanismes de control interns i externs per garantir que aquestes identificacions es corresponen amb allò que marca el protocol de treball. I per això tenim la Comissaria General d'Investigació Interna i Afers Disciplinaris per actuar. I em consta que, quan ha calgut..., poques vegades –poques vegades–, però, quan ha calgut –poques vegades o tan poques vegades com males praxis es poden donar en d'altres col·lectius professionals–, s'ha actuat amb contundència i com s'ha d'actuar davant actuacions que no siguin les correctes.

I després, evidentment, per altra banda, qualsevol intervenció està sotmesa a altres organismes: el poder judicial, per una banda, i, per altra banda, el Síndic de Greuges, que fa també la seva activitat fiscalitzadora i, a més a més, la fa d'ofici habitualment, i donem resposta a tot allò que ens pregunta i ens demana.

Comissaria general de la dona, grups d'atenció a la víctima: totalment d'acord. Aquesta és una de les línies en les quals hem de treballar perquè és una de les xifres negres que tenim dintre de l'activitat delictiva que es produeix al nostre país. Hem de reforçar els grups d'intervenció a la víctima en el territori, escoltar la càrrega de feina que porten i elevar-ho a la categoria de comissaria general per poder treballar

de manera coordinada, amb més mitjans i amb una sèrie de protocols que, sobretot, facilitin la vida a les dones –dones o persones que estan en situació de violència de gènere o que han patit una agressió sexual– per no revictimitzar-les dintre de la pròpia estructura institucional i per no haver de treballar de manera descoordinada amb la resta de serveis, que no són els estrictament policials, però que són fonamentals per garantir aquest acompanyament a les persones que han estat víctimes d'una agressió sexual o de violència de gènere. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Dona molt poc temps, una interpellació, per abordar tots els temes, però he intentat, en la mesura del possible, respondre al que vostè interpellava.

Gràcies.

El president

Gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre el sistema d'avaluació per a obtenir el permís de conduir

300-00172/15

El desè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre el sistema d'avaluació per obtenir el permís de conduir. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Josep Rius i Alcaraz.

Josep Rius i Alcaraz

Doncs moltes gràcies, president Rull. Conselleres, diputats i diputades, molt bona tarda a tots i totes. Compareixem avui en aquest faristol davant d'una situació que considerem que ja és insostenible: el sistema d'obtenció del carnet de conduir a Catalunya ha col·lapsat. Està perjudicant directament milers de ciutadans, especialment ciutadans joves, que veuen limitada la seva mobilitat i també les seves oportunitats laborals per la ineficiència de l'Administració.

Les dades són alarmants i evidencien un problema que és estructural, que el seu Govern, ni a Catalunya ni a Madrid, no ha sabut o no ha volgut resoldre. Poso dades. A la província de Barcelona, actualment la llista d'espera ja supera les cinquanta mil persones; a Girona, vuit mil; a Lleida, prop de quatre mil, i a Tarragona, vuit mil persones més. En total, setanta mil catalans que es troben atrapats en aquest embut administratiu.

El temps d'espera per poder realitzar l'examen pràctic, una vegada obtingut el teòric, s'allarga fins a sis mesos en les zones més congestionades a Girona i a Barcelona, i no és excepcional trobar alguns casos en què fins i tot s'allarga fins a vuit mesos. És a dir, una persona que avui comença no obtindrà el carnet de conduir fins a l'any vinent, amb sort. Darrere d'aquestes xifres, consellera, hi ha persones, hi ha joves que necessiten el carnet de conduir per accedir a una feina, per continuar els seus estudis o simplement per tenir autonomia personal.

Segons dades de les principals associacions d'autoescoles catalanes, un seixanta-cinc per cent dels afectats són menors de trenta anys i, d'aquests, una part substancial declara que aquesta situació els ha fet perdre oportunitats laborals. I aleshores no tenen alternativa; se n'han d'anar a Conca, o se n'han d'anar a Albacete, o se n'han d'anar a Terol. Parleu-hi, amb els joves, i ja ho veuran, i amb tot el greuge que això suposa.

La Federació d'Autoescoles de Catalunya ha denunciat reiteradament que aquestes demores suposen un sobrecost econòmic i formatiu dels alumnes, ja que es veuen obligats a contractar classes addicionals per mantenir un nivell durant aquests llargs períodes d'espera. I, a més, la formació se'ls veu truncada.

En el context actual, aquest no és un problema només burocràtic, no és només una molèstia burocràtica. És una barrera real també a l'emancipació i al desenvolupament professional dels nostres joves. No es poden emancipar per manca d'habitatge, i ara ni tan sols poden obtenir el carnet de conduir.

I també hi ha afectacions reals sobre l'economia, ja que no podem formar conductors professionals. Una economia com la catalana, que té un component logístic important, i no el podem fer créixer també per culpa d'això. Això afecta també la competitivitat com a país.

La causa principal d'aquest col·lapse és ben coneguda: és la manca crònica d'examinadors. Catalunya necessita una plantilla d'examinadors fixa i estable, amb efectius que estiguin al carrer, que siguin del territori, per poder oferir un servei adequat. La pregunta és: què ha fet el seu Govern per resoldre aquest problema? Està clar que les mesures implementades fins ara han estat clarament insuficients, limitades a pegats temporals, que no aborden l'arrel del problema. El Govern espanyol, que ja li reconec que és qui ostenta les competències en aquesta matèria, ha demostrat una desídia absoluta. En els darrers cinc anys, només s'han convocat dues oposicions per cobrir places d'examinadors, amb un resultat manifestament insuficient.

I davant d'aquesta inacció, quin ha estat el capteniment del seu Govern? Resignació, submissió? Han acceptat aquesta situació com si fos inevitable, renunciant a defensar els interessos dels catalans afectats? Senyors socialistes, deixin de perjudicar els joves catalans que volen treure's el carnet de conduir. Si són el govern de tothom, de moment no demostrin que són el govern de les persones joves. Les competències són de l'Estat, i fa anys, com ara els hi demostraré, que això continua i que això dura.

Des de Junts per Catalunya fa temps que reclamem –i altres formacions polítiques– el traspàs de les competències d'exàmens de conduir a la Generalitat de Catalunya. Aquesta no és una reivindicació nova. L'Estatut d'autonomia ja preveu aquesta possibilitat. El 2019 el Parlament va aprovar una proposta de resolució que instava el Govern a negociar el traspàs amb l'Estat. El 2021 es va tornar a aprovar una resolució similar. El 2023, una proposta de resolució en el mateix sentit. I ara, el 2025, seguim exactament igual. És a dir, aquesta és una realitat que s'arrossega des de fa temps. No hem caigut ara de la figuera; ho sabem. Fa anys que els partits catalans demanem el traspàs, i l'Estat sempre s'hi ha negat.

De fet, el conseller Espadaler –aleshores portaveu de la Comissió d'Interior– ja va córrer a fer ostentació amb les associacions d'autoescoles d'haver avançat en la resolució d'aquest problema, havent votat a favor de demanar la transferència d'aquestes competències en la realització dels exàmens i l'expedició dels permisos de conduir per part de la DGT al Servei Català de Trànsit. I el més calent és a l'aigüera.

I jo em pregunto: potser ara, que al Govern de la Generalitat hi manen els socialistes, que al Govern de Madrid hi manen els socialistes –i els comuns–, ho podrien resoldre. Potser podrien parlar amb el ministre Marlaska i posar-se d'acord. Tantes coses importants que aborden també en les reunions bilaterals, sens dubte, però posin-se d'acord també en això, si us plau. Quan els convé, aquesta harmonia és boníssima per a Catalunya, però a la pràctica ja ho veiem, que en moltes ocasions no serveix de res.

És que li dic més. Qui és el director general de Trànsit actual? Qui és? El senyor Pere Navarro; català, gironí, socialista, delegat del Govern espanyol a Girona l'any 85 fins al 96. Per cert, un dels territoris més tensionats. Carai, resolgui-ho! No es tapin les vergonyes ja amb això. Quantes resolucions necessita més que fem en aquest Parlament de Catalunya instant el Govern perquè transpassi les competències de la Generalitat perquè aquesta qüestió quedi resolta? Quants més joves han de veure frustrades les seves expectatives perquè vostès no s'atreveixen a plantar cara a Madrid?

A Junts per Catalunya tenim clar que hi ha un model alternatiu que és possible i necessari per evitar aquest col·lapse, un model basat en tres eixos que són fonamentals. Traspàs complet de les competències d'exàmens de conduir a la Generalitat, amb els recursos humans i amb els recursos materials necessaris, i també l'expedició del carnet. Dos, la creació d'un cos propi d'examinadors de la Generalitat de Catalunya, del Servei Català de Trànsit, dimensionat adequadament a les necessitats reals del país i també al seu territori, a la seva orografia, a la seva realitat. I, tercer, la implementació d'un sistema d'avaluació modern, eficient, digitalitzat, que permeti reduir els temps d'espera i millorar l'experiència dels usuaris.

Davant d'aquesta situació, consellera, li plantejo les següents preguntes. Quines accions concretes ha emprès el seu Govern per exigir a l'Estat el traspàs de les competències d'exàmens de conduir? Quines mesures immediates pensa implementar per reduir les llistes d'espera actuals? Com justifica que el seu Govern a dia d'avui no hagi prioritzat aquesta qüestió, malgrat el seu impacte directe en milers de catalans, molts d'ells persones joves? I quin calendari preveu per a la resolució definitiva d'aquest problema?

Nosaltres pensem que Catalunya mereix més. Els catalans, de fet, estem cansats; estem cansats de veure com, en moltes ocasions, els nostres drets i les nostres necessitats queden relegats per la manca o per la inacció del seu Govern a l'hora d'enfrontar-se a Madrid, d'exigir coses a Madrid. Aquest problema no és nou, però la seva magnitud actual és el resultat directe d'una gestió deficient i d'una actitud submissa a Madrid.

Per tant, des de Junts per Catalunya –i convidem la resta de partits polítics, i en sé uns quants que porten molt de temps també treballant-ho– continuarem lluitant per un model de país on els catalans puguin exercir els seus drets sense entrebancs, sense entrebancs burocràtics, on els joves tinguin les mateixes oportunitats que els joves de la resta de l'Estat espanyol, que no hi hagi ciutadans de primera i ciutadans de segona.

I la pregunta final és simple. Està disposada, consellera, a defensar els interessos dels catalans i a exigir aquest traspàs de competències en l'expedició dels permisos de conduir i en l'obtenció del carnet de conduir a favor de la Generalitat de Catalunya i per als catalans?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Núria Parlon i Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Diputat Rius, no li puc negar que amb això tenim un problema, i és així. Tenim molta població de Catalunya, especialment gent jove, més de 75.000, que han d'esperar, doncs, un temps poc raonable, d'acord amb els seus interessos, un cop ja tenen aprovada la teòrica, per poder fer l'examen pràctic. I això, sobretot en determinades zones del país, on és molt important tenir el carnet de conduir, perquè el necessites per a la teva mobilitat laboral, d'estudis, etcètera, és una problemàtica que, evidentment, hem de resoldre.

També és veritat que hem crescut, no?, i tenim pensat el país per a la Catalunya dels 6 milions en tots els aspectes: les infraestructures, les prestacions de serveis, i que això tensiona molt. I tensiona i ens provoca que no tenim la competència, perquè –ja ho ha dit– la competència no la té la Generalitat, sinó que és una competència de la Direcció General de Trànsit i, per tant, és una competència que penja del Ministeri de l'Interior. Doncs tenim, jo crec, un recorregut immediat per millorar aquesta situació.

Des de que vostè em va plantejar la pregunta, i en les reunions prèvies que ja havíem..., en la sessió de control, la pregunta que vostè em va fer en el seu moment i en

les sessions prèvies de treball que ja havíem tingut amb el director del Servei Català de Trànsit d'aquí, el Ramon Lamiel, aquest és un dels temes en els quals, doncs, hem parat l'atenció i hem fet la nostra feina.

La nostra feina, quina és? Que quedi clar que necessitem més examinadors. Després parlarem de com gestionem el tenir les competències. Després parlarem d'això. Però lo primer és demanar més examinadors. Per què? Perquè està justificat, i està justificat que tinguem més examinadors perquè tenim una demanda molt alta i una llista d'espera molt alta.

Davant d'això, parlant amb el senyor Pere Navarro, que també he tingut l'oportunitat de parlar-hi, per tant, és una persona que coneix molt bé l'Administració pública i la gestió pública també, i les dificultats d'aquesta gestió... Ara mateix tenim a Catalunya..., la Direcció General de Trànsit té a Catalunya 131 examinadors, repartits: deu a Lleida, catorze a Tarragona, setze a Girona i noranta-un a Barcelona.

Doncs ara mateix, a la convocatòria que tindrà de nous examinadors de l'ampliació de cent divuit, aconseguirem que aquí a Catalunya s'incorporin vint-i-cinc nous examinadors. Això sense tocar el marc competencial, que això ens ha de permetre poder donar una resposta més adequada a aquesta llista d'espera. Per tant, hem d'esperar que amb la incorporació d'aquests vint-i-cinc examinadors –estava a punt de dir 25.000; ja ho tinc gravat dels Mossos–..., amb aquests vint-i-cinc examinadors i examinadores que s'incorporin puguem introduir un primer patró de millora.

Després, evidentment, què hem d'aconseguir? Doncs que no siguin vint-i-cinc a cent divuit, sinó que el Govern d'Espanya, el Ministeri de l'Interior i Funció Pública entenguin, compreguin que és una necessitat que a Catalunya ens afecta de manera molt marcada, però que a la resta de l'Estat també.

Per tant, més examinadors per tenir més examinadors a Catalunya. Perquè, plantant cara –plantant cara–..., fa molt de temps que plantem cara, i els examinadors no venen, i la llista continua estant-hi. Per tant, jo, com que he estat molts anys alcaldessa, soc una persona pràctica. De moment, més examinadors, perquè tenim dades que així ho demostren. Més examinadors a Catalunya. I, per part del Servei Català de Trànsit, sí que també és cert que a vostè li semblarà potser molt pírric que jo ara digui que estem fent algunes millores en tot el sistema per oferir un servei més òptim, no?, en lo que és el procés de l'obtenció del carnet, del permís de conduir, del carnet de conduir.

Doncs aquesta formació que fem, no?, i el suport que fem des del Servei Català de Trànsit a la recuperació del permís per punts, que és una formació que nosaltres fem, o la formació específica que nosaltres estem fent des del Servei Català de Trànsit, per exemple, per als conductors vulnerables, conductors de motocicletes, o que fem específica també per als conductors de vehicles pesants. Tot això està millorant.

Una cosa que també és important i que no ha sortit en la interpellació, però crec que cal remarcar-ho, que és la seguretat i la sinistralitat en les nostres vies. Una dada que potser és un tant polèmica, però és veritat que també s'ha de tenir en compte. És a dir, que el sistema per a l'obtenció del carnet de conduir al nostre país es basa en criteris que són estrictes, perquè la gent, quan aprova, aprova amb un coneixement suficient per protegir, sobretot, la sinistralitat.

Això provoca moltes vegades que en la primera convocatòria només aprovin el cinquanta per cent de les persones que es presenten. I això ha de continuar sent així, perquè és important que la gent, quan surt amb el carnet de conduir, per evitar la sinistralitat i intentar que tinguem la menor sinistralitat possible, surti el més preparada possible, la qual cosa vol dir que necessitem més preparadors.

Per tant, principal objectiu: més examinadors que vinguin a Catalunya. I això és el que nosaltres negociarem. I ho negociarem, de moment, a través de la Delegació del Govern, amb el director de la DGT, amb el senyor Pere Navarro, i amb la Direcció General de Trànsit, i també ho farem amb el ministeri.

Després hi ha la possibilitat de poder assumir directament nosaltres les competències. Jo, abans de tirar-me a la piscina amb això, faré una ronda amb les autoescoles del país, perquè també vull saber què pensen i com ho veuen. Per mi això és important, aquesta ronda, contrastar la informació per veure quin és el model que pot ser més òptim.

Potser podem fer la delegació de la competència o es pot fer una encomanda de la gestió de la preparació dels examinadors aquí a Catalunya per tenir-los territorialitzats i també, doncs, garantir que la gent que s'examina per ser examinador es quedi en el territori. I això és una qüestió que es pot valorar. O a partir del debat parlamentari on vostès, a Madrid, tenen capacitat d'incidència, el Grup d'Esquerra Republicana també té capacitat d'incidència, i em consta que en aquesta qüestió hi estan treballant, arribem a la conclusió que el millor és assumir la competència.

Això ja és un debat que aquesta consellera d'aquí no li pot resoldre. Jo, ara mateix, aquí, no l'hi puc resoldre. Dependrà de moltes altres variables, com vostè bé sap, perquè només plantant cara ja li dic jo que no ens n'hem sortit. I tothom ha tingut la voluntat de resoldre el problema. Vostès consideren que la via més adequada i més òptima és la de l'assumpció de la competència; nosaltres a hores d'ara el que volem és tenir més examinadors perquè la gent no s'hagi d'esperar.

Amb aquests vint-i-cinc que venen, segons les dades que nosaltres tenim, podrem absorbir un total d'aquesta llista d'espera que se'ns està donant a dia d'avui... Doncs és un increment en total i en tot el territori de gairebé el vint per cent, i ens ha d'ajudar a reduir aquesta cua. Quan hi hagi més examinadors disponibles, més cap a Catalunya per poder atendre aquesta problemàtica que tenim.

I després, les fórmules que aquí podem trobar i en les quals podem incidir són: o aquest acord de col·laboració entre l'Administració de la Generalitat a través d'un conveni que pugui encarregar-nos la gestió en el Servei Català de Trànsit i que això ens permeti reforçar el nombre d'examinadors, que és una tercera via que podem explorar i no descartem explorar, que això ens ajudaria clarament a reduir aquest temps d'espera. I, per altra banda, també podria ser a través d'un encàrrec de gestió..., una altra de les possibles solucions: realitzar a través d'encàrrec de gestió les proves pràctiques dels permisos C i D mitjançant examinadors formats pel Servei Català de Trànsit.

I, finalment, el que vostès volen, el traspàs de la competència, que és un tema que s'ha d'explorar, que s'ha de valorar i que a partir de les diferents complexitats que puguem trobar, que fins ara no s'han materialitzat, dotar-nos, en definitiva, de més examinadors i examinadores a Catalunya per evitar la llista que tenim ara d'espera de persones que es volen treure el carnet de conduir i que realment és insostenible des del punt de vista dels seus interessos que això continuï passant.

En el curt termini, per reduir-la, més examinadors. A això es pot comprometre aquesta consellera, a demanar que Catalunya tingui els examinadors que li toquen per reduir la llista d'espera. I després, buscar altres fórmules de gestió, si no és la cessió de la competència al cent per cent, la gestió, o sigui, l'encàrrec de gestió per executar-la, encara que sigui en moments puntuals, per reduir aquesta llista d'espera que tenim i que té vostè tota la raó de portar aquí la interpellació per poder-ho corregir.

El president

Per fer la rèplica té la paraula el diputat senyor Josep Rius i Alcaraz.

Josep Rius i Alcaraz

Moltes gràcies, president. I gràcies, consellera, per les explicacions que ha donat. A mi m'agradaria fer alguns comentaris. El primer: vindran vint-i-cinc examinadors nous i així. Però és que el problema que tenim –el problema que tenim– és que quan venen aquests examinadors aquí i veuen el... Que venen de fora del territori, perquè les convocatòries es fan obertes a tot l'Estat espanyol, en lloc de singularitzar-ho a

Catalunya. Quan venen aquí i veuen el cost de vida que hi ha aquí a Catalunya o el que sigui, marxen o agafen la baixa i acaben marxant. I, per tant, això no es resoldrà.

Jo quasi que li diria... Jo l'hi giraria al revés, perquè quasi que... Amb tot el respecte, eh?, però ja ha vingut a descafeïnar una miqueta si demanàvem el traspàs de competències o ja fèiem una encomanda de gestió i tot plegat. Ho dic perquè vostès, senyors socialistes, han votat en aquest Parlament a favor del traspàs de les competències en aquesta matèria a favor de la Generalitat de Catalunya. Jo quasi que li diria: escolti, tenim un problema que hem de mirar d'afrontar i de posar-hi una solució ara, avui. Escolti, demanin-ho ara, signin el conveni de l'encomanda de gestió ara, temporal, i, en paral·lel, comencem a demanar el traspàs de competències. És que no concebo un govern de la Generalitat de Catalunya que no vulgui assumir més competències. Nosaltres les volem totes. De fet, volem la independència de Catalunya, però no concebo que no vulguem assumir les competències. I menys en matèria de trànsit, quan ja les tenim. En tenim moltíssimes ja. Doncs escolti'm, doncs, més, amb més ambició.

La sinistralitat, que hi ha fet referència. Només un matís. I, escolti, com més dura el procés o com més truncat es veu el procés de formació d'aquestes persones entre l'examen teòric fins que poden fer el pràctic i que poden finalment tenir el carnet de conduir..., no crec que ajudin molt també aquestes qüestions. Jo no ho crec, que ajudin molt, tampoc.

Ha dit que faria una ronda de converses amb les autoescoles. Nosaltres ja l'hem fet –nosaltres ja l'hem fet. Amb les autoescoles... Amb algunes autoescoles –totes no, eh?, que n'hi han moltes, a Catalunya. Amb la Federació d'Autoescoles de Catalunya, hi hem estat parlant, i la situació és insostenible. S'ha de trobar una solució que sigui ja, i segur –segur, segur– que això no se solucionarà si continua gestionant-ho la Direcció General de Tràfic, el Govern de l'Estat espanyol.

És que la DGT té abandonada, en aquest punt, Catalunya. Ho dic amb dolor, ho dic amb... Perquè tants anys i no haver-hi posat solució? És que o tant li fa o tant se li'n fum... No ho sé, és que l'Estat ha abandonat Catalunya també en aquesta qüestió. Ho dic de debò. Les autoescoles de Catalunya, moltes, malviuen com quan estaven a la pandèmia, com quan un restaurant tenia quaranta places i només en podia servir deu. Doncs estan igual, estan exactament igual.

A més, Catalunya és que és rica i diversa. I, més enllà de l'àrea metropolitana, senyors socialistes i senyors comuns, en poblacions petites i mitjanes és vital tenir cotxe encara avui en dia per poder-se desplaçar, perquè no hi ha un sistema de transport públic tan complet com el que tenim i disposem a l'àrea metropolitana. En part tampoc funciona aquest d'aquí, eh?, perquè si hem d'agafar rodalies tampoc és que sigui una exigència, però és veritat que en tenim més.

La mobilitat a les zones de muntanya de Catalunya, molt especialment a Lleida, es veu clarament perjudicada per les actuacions de la DGT. I aquí vull fer un apunt i una denúncia. La delegada de la DGT a Lleida... Quan una persona de Lleida demana poder-se anar a examinar de l'examen pràctic a Tremp o a la Seu d'Urgell, no ho poden fer. Saben per què? Saben què els hi exigeixen? O l'empadronament, o un certificat d'estudis, o un certificat de treball. És a dir, un jove català es pot anar a examinar del pràctic a Conca, a Albacete o a Terol, i no pot anar de Lleida a la Seu d'Urgell o de Lleida a Tremp. És que és inaudit –és que és inaudit.

Per tant, jo, consellera, i en virtut del que el seu grup ha votat en moltíssimes ocasions en aquest Parlament, estic convençut que posarà la més bona de les intencions per solucionar aquest problema, però aquest problema, de veritat, només se soluciona amb un traspàs integral d'aquestes competències a favor de la Generalitat, amb un cos propi d'examinadors a favor de la Generalitat de Catalunya, i podent expedir..., i tot el cicle per obtenir un carnet de conduir, fins a l'obtenció i l'expedició del mateix carnet, per part de la Generalitat de Catalunya. No em sembla una qües-

tió tan vital que no puguem dur a terme des de Catalunya. I, per tant, li demano que faci tot el possible al respecte.

Moltes gràcies.

El president

Per fer la rèplica té la paraula la consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Sí; seré una mica reiterativa, però és que és una interpellació en què fixarem els missatges. És a dir, per no repetir-me massa, li diré el que abans li he dit, però ara n'hi faré un resum. Mentre arriba la competència, que tindrà el seu procés de negociació, com vostè bé sap, perquè hem aprovat moltes resolucions aquí i tothom hi ha votat a favor, però encara no ha arribat –per tant, no deu ser tan fàcil; nosaltres portem un any–... Perquè arribi la competència i mentre arriba la competència, farem la feina que calgui. Però mentrestant hem d'avançar.

I, per tant, què hem d'aconseguir? Que vinguin més examinadors. Ara en vindran vint-i-cinc. Després hem de forçar perquè en vinguin més. Jo faré aquesta trobada amb el sector de les autoescoles perquè les vull escoltar de primera mà, i això també ens ajudarà a poder reforçar algunes de les qüestions que vostè fa un moment apuntava. Això que m'ha dit que succeeix a Lleida m'ho apunto, perquè crec que és un tema que s'ha de poder resoldre i que no necessita cessió de competències. S'ha de veure realment això per què està passant. I treballarem en la línia de trobar la via que sigui més ràpida perquè ens permeti tenir més examinadors a Catalunya i, si pot ser de manera territorialitzada, millor, ja sigui amb l'encomanda de gestió o bé amb la cessió de la competència. Aquest compromís, per part d'aquesta consellera, ja el té.

El president

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre el compromís del Govern amb la preservació i la projecció de referents i símbols nacionals de Catalunya.

Interpellació al Govern sobre el compromís del Govern amb la preservació i la projecció de referents i símbols nacionals de Catalunya

300-00171/15

És presentada pel Grup Parlamentari de Junts, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Carme Renedo i Puig.

Carme Renedo i Puig

Gràcies, president. Consellera, sabem que l'Estatut reconeix com a símbols nacionals *Els segadors*, la bandera i la Diada. Però sabem també que els referents i els símbols de la nació catalana són molts més: orogràfics, com Montserrat o el Canigó, llocs iconogràfics i venerats des de temps molt antics; religiosos, com la Moreneta; personatges que han esdevingut símbols, com Pau Casals, Xirinacs o Gaudí. Hi ha referents culturals, com la sardana, els castells, la Patum o la diada de Sant Jordi. Catalunya té referents gastronòmics, arquitectònics, esportius... Però segurament, per als catalans, res no concentra millor la seva identitat que la llengua.

Aquest Govern, per activa o per passiva, prova d'afeblir llengua i cultura, de desdibuixar-les, com sol fer sempre el poder espanyol des de temps immemorials. Per afeblir-les, per desdibuixar-les, cal desnacionalitzar-nos i, per desnacionalitzar, cal eliminar la diferència, convertir Catalunya en una regió més, una altra, una altra qualsevol d'Espanya. Cal uniformitat, cal espanyolitzar nens i adults, a tots. I aquí rau el seu problema. Catalunya és una nació, se sap nació i vol ser estat, i no ens resignarem mai a ser espanyols. (*Aplaudiments.*)

«Unir i servir» és el lema d'aquest Govern. Per «unir», l'actual PSC, com tots els partits i monarques espanyols, vol dir unir Catalunya a Espanya, soldar-la, encaïmar-la, a qualsevol preu. I, per «servir», l'actual PSC no entén servir els interessos dels catalans, sinó els d'un estat de matriu extractiva, de la metròpoli. Es tracta d'allò que saben els valencians d'«ofrendar nuevas glorias a España», que ja sabem com funciona i quins costos té per a les colònies.

En posem alguns exemples? Recordem el cartell amb la enya espanyola en el nom de Catalunya, en la visita presidencial al Japó; el «Lérida» o «Bajo Llobregat», o la promoció de l'oli de Jaén del president. Podrien ser uns lapsus –ho concedeixo–, unes pífies, si fossin anècdotes, però no ho són, perquè també és la incomoditat per anomenar «Catalunya del Nord» les comarques escapçades pel tractat dels Pirineus. És la incapacitat manifesta o un cas de mutisme selectiu digne d'estudi dels consellers del Govern a l'hora de pronunciar «Països Catalans». Països Catalans; mira que és fàcil. Amagar la realitat només la farà desaparèixer si nosaltres ho permetem.

Van estar a punt d'eliminar el premi Guillem Agulló; no ho oblidem. I es va salvar per la pressió popular i familiar. Deu ser allò que el seu mal no vol soroll; és bo saber-ho. Ho hem de tenir en compte; en prenem nota.

Parlant de premis i reconeixements, les creus de Sant Jordi s'atorguen a les persones i entitats que hagin prestat serveis destacats a Catalunya. Encara és l'hora que algú ens expliqui els serveis al país que, per exemple –per posar un exemple, perquè n'hi ha d'altres–, té Carmen Machi, una bona actriu, que ens ha fet riure –fet que li agraïm–, però a qui no li coneixem cap aportació notòria a la nació.

Que algú ens expliqui també com el gran acte de la diada de Sant Jordi va ser una conversa entre Javier Cercas i el president Illa. El diari *El Mundo* va titular aquesta gesta com «Illa enerva al nacionalismo al despolitizar Sant Jordi». Mal titular, erroni. L'acte era tota una declaració d'intencions, tota una declaració política. Aquest Sant Jordi ha estat probablement el més polititzat dels darrers cinquanta anys. Javier Cercas, consellera, és de debò la millor elecció per Sant Jordi? Per a l'any vinent, els proposo de convidar Nadjimu Ilukpedju, que és una persona natural de Togo i que va arribar al Berguedà l'any 2022. Només dos anys després d'arribar-hi, el 2024, va publicar un llibre de poemes en català, titulat *La revelació*. Francament, els catalanoparlants ens sentiríem molt millor representats per un nou català com ell –francament, francament. La descatalanització, l'espanyolització, també és això: amagar la literatura catalana.

Però el Govern del PSC també espanyolitza quan el seu president no es perd cap ni un dels actes on estigui garantida la presència del Borbó, sigui on sigui, aquí o allà. Potser per això la consellera d'Interior va posar una gran catifa vermella al monarca espanyol a Montserrat. Per cert, aquesta mateixa consellera va mentir al Ple quan va dir que la persona que va patir un infart a la manifestació de Montserrat va ser atesa pels serveis mèdics des del minut zero. Va mentir. El capteniment al Parlament de Catalunya no és el mateix que el que es viu a les cambres parlamentàries espanyoles, i que sigui per molts anys. No menteixin i no intentin tampoc espanyolitzar aquest Parlament, si us plau. (*Alguns aplaudiments.*)

Per al Govern de la Generalitat és acceptable –canviant de tema– que l'Ajuntament de Barcelona contracti empreses de Madrid de qualitat –diguem-ho així– dubtosa per insultar els catalans? Quantes empreses teatrals catalanes podrien haver fet una actuació més digna i apropiada a la presentació d'un informe sobre, precisament, discriminacions? I, per acabar-ho d'adobar, hem de sentir la senyora Gay demanant disculpes als que s'hagin pogut sentir ofesos. O sigui, se'ns insulta, es tergiversa la realitat i a sobre som nosaltres que tenim la pell fina. Què pensa fer el Govern? Prendrà o no prendrà alguna mesura? De què ens serveix un pacte nacional per la llengua si no ens servim dels seus instruments? Per cert, dues empreses relacionades amb aquest espectacle supremacista o amb els integrants del grup teatral

sembla que han cobrat 330.000 euros en tres anys del seu departament i 650.000 del Departament de Drets Socials.

La Moció 58, aprovada per aquest Parlament fa pocs mesos, insta el Govern a incorporar clàusules lingüístiques en les subvencions i contractes. Esperarem els quatre mesos de rigor per escatir si el Govern complirà o no amb aquesta instància parlamentària. Perquè, si fos així, difícilment s'haurien de poder repetir aquesta mena de subvencions, perquè, per exemple, una d'aquestes entitats, la fundació Cepaim, diu tenir la missió de promoure una societat inclusiva, una societat cohesionada, una societat igualitària i intercultural. Però, quines coses, no tenen cap respecte pel país que els acull, ni per la seva llengua, ni per la llengua que s'hi parla, ni per la seva cultura, ni per la seva gent. Li està bé a aquest Govern aquest cornuts i pagar el beure?

Parlem de Sixena, consellera. Vau dir en aquesta cambra que «Sixena és una actuació d'alta complexitat, i per això hi estem treballant des de tots els punts de vista: el jurídic, el tècnic, el museològic i el patrimonial». Jurídic, tècnic, museològic i patrimonial. No hi troba a faltar cap flanc? No hi ha valoració política? És que el Govern del PSC és un govern de tecnòcrates? O potser el problema rau en el fet que és un govern que mai no denunciarà la catalanofòbia recurrent que patim en aquest país dia rere dia? L'historiador de l'art Albert Velasco denuncia que l'afer de Sixena és una mostra més del nacionalisme espanyol. Deixi'm afegir-hi de la meva collita que és també una mostra més del nacionalisme espanyol del Govern del PSC.

«Els aragonesos» –diu Velasco–, «que viuen al costat del dimoni» –de nosaltres– «han de demostrar que són més bons que ningú, que són més espanyols que ningú.» «Si aquests béns» –continua dient Velasco– «fossin a Madrid, els litigis no haurien existit i, si fossin a La Rioja, tampoc. El problema és que aquests béns són a Catalunya.» Això no ho denunciarà el Govern de Catalunya, probablement perquè té tant o més interès que els aragonesos en passar per espanyols modèlics i en fer-nos passar a nosaltres també per això. El Govern no ho denunciarà ni demanarà que ho facin ni el ministre de Cultura ni el seu secretari d'estat. Perquè ja se sap que a Madrid, dels catalans que hi són, se n'espera que no molestin gaire. I dels socialistes a la Generalitat se n'espera una obediència cega als dictats del PSOE i als interessos de l'Estat espanyol. I certament, en això, aquest Govern és exemplar.

Per cert, consellera, en el seu departament encara hi ha aquest assessor que cobra un sou que no cobra cap funcionari i que en un poti-poti inqualificable va gosar comparar una operació de rescat de patrimoni cultural durant la Guerra Civil amb un acte d'espoli colonial?

Moltes gràcies. Continuarem.

El president

Per respondre té la paraula l'honorable senyora Sònia Hernández Almodóvar, consellera de Cultura.

La consellera de Cultura (Sònia Hernández Almodóvar)

Gràcies, president. Diputada, aquesta interpellació respon a un enunciat tan genèric –«el compromís del Govern amb la preservació i projecció dels referents simbòlics nacionals de Catalunya»– com després la seva pròpia interpellació ha estat. Difícil de respondre tot el que em pregunta i el que interpella de manera també tan poc concreta. És una llàstima que el seu grup parlamentari no s'hagi avingut a aclarir amb anterioritat a la seva intervenció quina era la motivació concreta que els ha dut a presentar aquesta interpellació. D'aquesta manera, des d'aquest Govern podríem donar una resposta una mica més acurada, amb les dades pertinents, que ens permetés a tots plegats enriquir una mica més el debat.

Per tant, atenent-me a l'enunciat de la interpellació, tot seguit els exposaré la visió i les accions que, des del Govern i concretament des del Departament de Cultura,

estem desplegant per a la preservació i la projecció dels referents dels símbols nacionals de Catalunya.

Com he dit en més d'una ocasió, des d'aquest Govern entenem la cultura com una eina imprescindible de cohesió social i d'empoderament individual i col·lectiu. Perquè tots els elements que han configurat i continuen configurant la nostra cultura, amb el seu valor estètic però sobretot simbòlic, permeten explicar la societat catalana en la seva complexitat. I tots els pobles i comunitats nacionals atorguen un valor simbòlic i representatiu a les pròpies manifestacions culturals: les festes i tradicions, la gastronomia –com molt bé ha dit vostè–, el patrimoni arquitectònic, el paisatgístic, la tradició artística, literària i musical. I sobretot la llengua, que, com bé va dir el president Illa, és la columna vertebral de la nació.

Més enllà del valor econòmic i utilitari, doncs, la cultura, amb els seus símbols i referents compartits, actua com a vehicle d'identitat col·lectiva i de cohesió social. Estem convençuts que la pràctica artística i cultural ha de tenir un paper central, doncs, en una societat que es vol diversa i, alhora, cohesionada, amb valors, imaginaris, referents i símbols compartits que ens permetin progressar com a país i sentir-nos part d'una col·lectivitat. Perquè valors com la llibertat, la solidaritat, l'equitat, el respecte mutu o la justícia esdevenen també elements simbòlics, ètics, per a les persones, les comunitats i les nacions; també per a la nostra i per a aquest Govern.

I tot això impregna i es reflecteix de forma transversal en els eixos estratègics del Departament de Cultura, aquells que ens hem marcat en aquesta legislatura i en els quals estem treballant. He tingut sovint oportunitat d'explicar-los. Com saben, treballem per la valorització del patrimoni cultural com a element d'identificació col·lectiva –justament d'identificació col·lectiva. I ens referim amb això a entendre el patrimoni com la memòria del passat, però, sobretot, com a espai d'identificació i reconeixement mutu en el present, aquesta baula simbòlica que ens connecta amb les generacions passades i ens relliga amb les futures.

En aquest sentit, estem treballant per la protecció, la socialització i la governança del nostre patrimoni. I tota aquesta feina quedarà en part molt ben recollida en una cosa en la que també estem treballant, que és la llei del patrimoni cultural català.

Bona mostra del caràcter simbòlic d'aquest patrimoni són els elements protegits, els que treballem per protegir constantment, com a béns culturals d'interès nacional en les diferents categories. Darrerament, coincidint amb els cinquanta anys de la recuperació de la democràcia, estem treballant per la declaració d'elements patrimonials de la República i la Guerra Civil, amb una alta càrrega simbòlica també.

Però, quan parlem d'aquesta dimensió col·lectiva i simbòlica de la cultura, hi ha un àmbit que és especialment rellevant: la cultura popular i tradicional. Un llegat viu que no només parla del nostre passat, sinó que cada cop més esdevé motor de relectures i propostes innovadores per part dels joves creadors i de les comunitats portadores, que resignifiquen i actualitzen la seva càrrega simbòlica.

Per això ha estat tan important per a nosaltres iniciar els tràmits parlamentaris del projecte de llei del patrimoni cultural immaterial, del qual fa pocs dies s'ha constituït la ponència legislativa. Una llei que ha de reforçar les condicions necessàries per al manteniment, l'evolució i la transmissió d'aquest patrimoni de forta càrrega simbòlica i que preveu la reclassificació com a BCINs dels elements reconeguts pel Patrimoni Immaterial de la Humanitat, també símbol de la nostra cultura, com la Patum de Berga, els castells, les festes del foc al Pirineu, l'art de la pedra seca, els raïers i el toc manual de campanes. Tots ells són elements simbòlics d'identificació col·lectiva de primer ordre, amb una força cohesionadora, tant a nivell local com de país, que ens projecten també en el pla internacional.

En relació amb això, vull aprofitar per explicar-los que, des del Govern, estem fent totes les gestions i passes necessàries per tal que la sardana i la rumba catalana siguin també reconegudes com a Patrimoni Immaterial de la Humanitat. Així, el passat 9 de maig vam presentar les candidatures corresponents al Consejo del Patri-

monio Histórico per demanar fonamentalment que siguin incloses a la llista indicativa espanyola que recull els béns susceptibles de ser presentats a la llista del Patrimoni Universal de la UNESCO. I estem en conversa permanent amb el Ministeri de Cultura per tal que aquestes candidatures puguin arribar a bon port.

Aquestes declaracions preserven el patrimoni i el posen en valor, però, sobretot, ens expliquen, ens ajuden a explicar-nos a nosaltres mateixos i ens posen al costat de la gran diversitat de cultures del món.

A banda de tot això, des del Departament de Cultura estem desenvolupant diverses accions per promoure i projectar les diverses manifestacions de cultura popular i tradicional. Tot seguit, els en poso alguns exemples. Estem ampliant el projecte «Els ulls de la història», que actualment posa en valor els monuments, com molt bé saben, i el volem fer créixer amb elements i festes del patrimoni immaterial català per tal que siguin reconeguts i coneguts pel conjunt de la població i molt especialment pels escolars, pels alumnes d'escoles i instituts.

Totes les nacions tenen himnes oficials, però també tenen altres himnes i cançons que provenen de la tradició popular. Així, estem culminant la digitalització dels arxius de la Fonoteca de Música Tradicional Catalana, que inclou un valuós fons on es comptabilitzen més de vint mil fonogrames inèdits de cançons, romanços i altres peces sonores extretes de diversos pobles de Catalunya, amb l'objectiu de fer-los accessibles i difondre'ls.

I també convé ajudar les comunitats portadores, persones i entitats que protegeixen i fan viure aquests elements patrimonials i simbòlics. En aquest sentit, estem desplegant programes d'impuls, com molt bé saben, el de la dansa i la música d'arrel, amb la Fira Mediterrània.

També estem enfortint el suport al conjunt de l'associacionisme d'arrel. I, a l'espera de nous pressupostos, estem treballant per incrementar la línia de suport per a les activitats relacionades amb la cultura popular i l'associacionisme, i la línia de suport a federacions que programin activitats culturals relacionades amb la cultura popular i tradicional. Entitats que garanteixen la preservació, l'actualització i la difusió de les tradicions i els símbols nacionals.

En la formulació de la interpellació parlava també vostè de la projecció dels nostres referents. En aquest sentit, justament la setmana passada des del Govern vam aprovar la llista de commemoracions oficials per al 2026, que donarà lloc a un conjunt d'actes institucionals i activitats per recordar persones, entitats i fets rellevants de la història i la cultura catalanes.

Entre aquestes, hi ha els cent anys de la mort d'Antoni Gaudí; els cent cinquanta anys del naixement de Pau Casals, que vostè esmentava; cent cinquanta anys del naixement del president Josep Irla; cent cinquanta anys de la mort d'Ildefons Cerdà; cent anys del naixement de Marta Mata, o cinquanta anys de la mort de Clementina Arderiu. Totes elles, com veu, persones referents i reconegudes més enllà dels seus àmbits.

També es commemoraran les efemèrides i personalitats com la pedagoga i compositora Narcisa Freixas, l'escriptor i editor Josep Maria Castellet, l'artista Aurèlia Muñoz, l'escriptor Blai Bonet, l'organista Montserrat Torrent, la geògrafa Maria del Tura de Bolòs, l'abat Cassià Maria Just i la infermera i escriptora Àngela Graupera.

I al costat també es commemoraran fets rellevants com els set-cents anys de la fundació del monestir de Pedralbes, els cent cinquanta anys de la creació del Centre Excursionista de Catalunya, els cinquanta anys de les lluites democràtiques a Catalunya, els cinquanta anys de les Primeres Jornades Catalanes de la Dona i els cinquanta anys de la inauguració de la bressola a la Catalunya del Nord.

Més enllà d'aquestes commemoracions oficials, des del Departament de Cultura convoquem una línia de subvencions per donar suport a altres commemoracions d'esdeveniments, personalitats o entitats de l'àmbit de la cultura catalana que celebraran una efemèride el 2026 i que no estan recollides en aquest decret.

I acabo. La cultura és el principal element cohesionador de la societat, genera sentit crític i ens proporciona elements compartits per interpretar la realitat i relacionar-nos entre nosaltres i amb el món que ens envolta. Entre aquests elements, hi ha els símbols i els referents, que ho són en la mesura que la societat els reconeix i els dona valor.

Apostar per la cultura, doncs, és apostar per aquests elements compartits en la mesura que ens vinculen, ens cohesionen i ens fan millors com a persones i com a societat. Una recepta necessària en el context sociopolític complex en el que vivim.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, consellera. I per fer la rèplica té la paraula la diputada senyora Carme Renedo i Puig.

Carme Renedo i Puig

Gràcies, president. Consellera, és que no sé com dir-l'hi. Quan es posa un títol a una interpellació, no és el títol d'una redacció. O sigui, no és allò que dones un títol i la gent fa una redacció a l'escola. No és un exercici escolar. Nosaltres no sabem qui respondrà la interpellació, però, quan parles de símbols i parles de referents nacionals, sabem de què estem parlant.

De fet, ara vostè ha fet una exposició del que s'estava fent, tot i que s'ha deixat, per exemple –o se l'ha deixat o no ho tenen en la llista–, la commemoració dels fets de Prats de Molló de l'any que ve, del 2026, el centenari.

Diu que no hi havia preguntes concretes; n'hi havia moltes. Li'n faig així ràpid, perquè, si no, no podré acabar de dir lo que volia dir. Li he parlat de Carmen Machi, i pregunto quina és l'aportació que ha fet, perquè se li ha donat una creu de Sant Jordi. Per què Javier Cercas representa la literatura catalana per la diada de Sant Jordi? Si és acceptable que l'Ajuntament de Barcelona contracti grups madrilenys de qualitat dubtosa. De què serveix el pla nacional per la llengua si no el fem servir? Si això de donar subvencions a grups que són supremacistes i vexen la catalanofonia no és allò de cornuts i pagar el beure. Quina valoració política fa del tema de Sixena? Per què no denuncien la catalanofòbia que patim dia rere dia? He preguntat també si encara hi havia un assessor al seu departament que ha fet declaracions d'aquesta mena. Vull dir que, de preguntes concretes, n'hi havia.

He posat exemples i en posaré alguns altres. I ara ja ho faré reduït, perquè ja em queda poc temps. Palafrugell. Què ha passat a Palafrugell? Què ha fet el Govern socialista de Palafrugell? Com es pot intentar fer *tabula rasa* amb una tradició? Per què es posen amb la cultura popular? Perquè tothom s'hi atreueix, amb la cultura popular?

El PSC també espanyolitza, també desnacionalitza quan s'oblida de retre homenatge –i això l'hi vam demanar fa uns mesos, consellera; li vam demanar perquè ho fes el departament, sense cap voluntat de ser-hi–, quan li vam demanar que persones com Martí Aurell, que és un gran professor medievalista que ha fet tota la seva trajectòria professional a França i ha estat molt reconegut, sigui reconegut aquí també, com a mínim, en el moment de la seva mort.

El Govern del PSC, l'ajuntament o la Generalitat també espanyolitzen quan minen institucions com el Born o l'Institut d'Estudis Històrics, diluint-los en altres institucions i desvirtuant-los.

Per cert, la senyera que presideix el Born, si parlem de símbols estatutaris, que va ser titllada de «porno nacionalista provincià» per un regidor socialista fa uns anys..., deu ser que els socialistes els veuen així, aquests símbols, perquè va ser necessari que el Grup Municipal de Junts demanés a l'ajuntament que es restaurés el pal i se substituís la bandera, de malmesa com estava i de pena que feia.

I els símbols... Clar, aquestes coses les tenen, que quan són materials s'han de mantenir si es vol preservar la dignitat d'allò que representen. Si es vol mantenir, és clar.

Un altre tema, consellera. Podria la consellera explicar a la ciutadania per què el Departament de Drets Socials si abans demanava un nivell A2 de català a les persones migrants per renovar-los el permís de residència ara se'ls demana un mínim A1 o no res? Ja no cal que entenguin unes frases senzilletes en català?

Pot explicar per què fins fa dos mesos era imprescindible comprovar el nivell de llengua en una entrevista i ara ja no? El Govern creu suficient que en un paper on constin unes suposades hores de formació, és a dir, una acta notarial on diu que s'ha escalfat una cadira en un curs de català, és suficient? Per què no es fa cap prova d'assoliment de coneixements? Com n'hauríem de dir, d'això?

Com es pot aprovar un pacte nacional per la llengua i al cap de quinze dies aprovar una instrucció d'aquesta mena que fa com els crancs, recula en els requisits per a la llengua catalana en els que volem que siguin els nous catalans? De debò els importa la llengua?

Podríem parlar de la Casa Vallmanya, de les pantalles gegants per veure La Roja o el veto permanent a les seleccions esportives catalanes. Podríem parlar de moltes coses, però se m'acaba el temps. Podríem parlar de la innecessària bandera espanyola a la Casa dels Canonges i de l'absència de la senyera en l'agenda internacional del president, del silenci vergonyant davant cada agressió cultural o lingüística, o l'Ajuntament d'Alacant, de com es desnaturalitza i espanyolitza TV3.

TV3. El tractament dels focs de l'Ebre o de les Terres de Lleida: han tingut un bon tractament i cobertura? Pel nacionalisme espanyol les Terres de l'Ebre són un suburbi del suburbi, perifèria de la perifèria, són hinterland, no són res. Però per mi, que jo soc una eixuta gironina, el foc a l'Ebre o el foc a Lleida em dolien, perquè sento aquelles terres com a pròpies, com una extensió de les hortes gironines del Ter. I els seus morts em pesen i em fan mal, perquè són també els meus morts. No per al 3Cat, no per al Govern d'aquest país, sembla.

Lamento que el Govern tingui aquesta visió provinciana de tan cosmopolita; aquesta visió de tan espanyola, tan provinciana. Vostès, el Govern socialista, els socialistes catalans d'avui, siguin on siguin, fan per desfer i diluir i dissoldre la catalanitat. I, quan no, s'inhibeixen per amagar-la i invisibilitzar-la. Normalitat, en diuen.

Nosaltres ho denunciarem tantes vegades com calgui, com hem fet sempre, i reconstruirem de nou tot allò que l'Estat espanyol i vostès destrueixin. Voluntat de ser, en direm.

Moltes gràcies.

El president

Per fer la rèplica té la paraula la consellera de Cultura.

La consellera de Cultura (Sònia Hernández Almodóvar)

Gràcies, president. Diputada, deixi'm dir que no recordo cap Creu de Sant Jordi a una tal Carmen Machi. *(Veus de fons.)*

En fi, jo voldria dir-li que per a aquest Govern la llengua catalana és el nervi. I vostès ho saben. No en va, aquest Govern ha posat en marxa una conselleria de Política Lingüística pròpia. De la mateixa manera que ha posat en marxa, ha impulsat un gran pla nacional per la llengua. Vostè diu que no serveix de re. A mi em sembla que el conseller aquest matí els ha contestat perfectament sobre com serveix, com també els ha respost sobre aquesta pregunta que em fa d'aquest grup de teatre, que diu que els hi hem donat no sé quants diners. Miri's bé les subvencions i veurà a qui se li han donat els diners. No es confon tot en una mateixa bossa. Igual que parla de Cepaim, perquè una senyora que forma part d'aquest grup treballa a Cepaim, però ni és la directora ni és la mestressa de Cepaim. Clar, la informació a vegades s'ha de curar una miqueta més.

Jo els hi deia que per nosaltres la llengua és important. Tenim aquest compromís amb la llengua, tant en aquesta conselleria, com els deia, com també amb aquest pla nacional per la llengua. Un compromís que també té un pla d'internacionalització, el qual portem a terme a través de l'Institut Ramon Llull. Estem projectant aquesta llengua catalana com a patrimoni viu d'una comunitat cultural i lingüística de més de 10 milions de persones arreu del món, amb una estratègia clara de projecció també de la nostra cultura per tal que dialogui i sigui influent en tots els àmbits de la creació i del coneixement, teixint xarxes de complicitat, reconeixement i cooperació entre altres cultures del món.

I, com ha quedat palès en la meua intervenció, el compromís és ferm en l'impuls de la projecció del nostre patrimoni, també en el compromís de la protecció i de la preservació de Sixena. Seguim avançant en el pla que teníem establert, de la mateixa manera que els hi vaig plantejar en el seu moment, ni més ni menys. Fins ara s'han fet moltes coses en el passat, però on estem és on estem. Estem en el lloc on estem ara mateix, i vostès ho saben molt bé. Malauradament, estem on estem. Però això no ve d'ara, això ve de fa molts anys.

Com els he dit, des d'aquest Govern també entenem la cultura com una eina imprescindible de cohesió social i d'empoderament –els hi he fet un recorregut de tot allò que estem fent. I els símbols i els referents nacionals són l'expressió d'aquest dinamisme i de la diversitat de la societat catalana, de la seva evolució històrica i de la seva voluntat de ser en el present i de projectar-se en el futur. Per tant, nosaltres seguirem treballant per aquests símbols, tal com els hi he explicat en la meua intervenció precedent, treballant amb la mateixa intensitat per protegir tot aquest patrimoni, per preservar tots aquests símbols i per projectar-los al món.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre el problema de l'avenç de l'islamisme i la imposició del vel a les dones

300-00168/15

Passem tot seguit al catorzè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre el problema de l'avenç de l'islamisme i la imposició del vel a les dones, presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. I per exposar-la té la paraula la diputada Júlia Calvet i Puig.

Júlia Calvet Puig

Gràcies, vicepresidenta. Señora *consellera*, hoy me dirijo a usted no como diputada, sino como mujer, como joven, como catalana y como española. Y vengo aquí a dar voz a todas esas mujeres que, como yo, vemos el cambio que está sufriendo Cataluña, la Cataluña que nos vio crecer. Un cambio que se motiva exclusivamente por el avance de una cultura totalmente incompatible con la nuestra, que es el islamismo, y que ustedes se empeñan en negar y en esconder bajo sus tesis multiculturales.

Señora *consellera*, la islamización de nuestros barrios, que tiene su expresión más visible y más normalizada en el uso del velo islámico como herramienta de control y de sumisión de la mujer, es un desafío directo a los valores occidentales, como son la dignidad, la seguridad, la igualdad y la libertad. El islamismo no es solo una religión; es una ideología, una ideología política expansiva y totalitaria, que busca imponer la *sharía*, es decir, la ley islámica en todas las fases de la vida. A través de un proceso lento pero constante, la islamización desafía a nuestras leyes, nuestras costumbres y nuestras instituciones, un proceso que se agrava con el crecimiento de comunidades musulmanas en Cataluña, en España y en Europa y que se esconde tras el falso relato de la libertad religiosa. Una libertad que, paradójicamen-

te, los islamistas rechazan en sus países de origen y también rechazan en las comunidades que tienen aquí, en nuestra casa.

Esta sustitución cultural no es improvisada ni tampoco es espontánea; se propaga a través de un amplio entramado internacional de mezquitas salafistas, imanes radicales, centros islámicos, canales de difusión en internet y asociaciones religiosas. Eso sí, siempre hipersubvencionadas, como por ejemplo el caso de Hermanos Musulmanes, que, tras ese nombre tan inofensivo, aparentemente inofensivo, esconde un propósito cruel y radical.

Todas ellas, todas estas asociaciones trabajan para difundir su proselitismo fundamentalista del islam, para consolidar comunidades paralelas y para presionar a los poderes públicos en nombre de unos supuestos derechos vulnerados. Es una infiltración metódica, silenciosa, pero, sobre todo, profundamente destructiva. Así se fomenta paulatinamente la fragmentación cultural y social. Son muchos los que adquieren nuestra nacionalidad por conveniencia, pero son los primeros que rechazan todo lo que suponga occidente o nuestra civilización. Esto se refleja en la degradación de nuestros barrios, el colapso de los servicios públicos y también la pérdida de la cohesión social.

Y no hace falta irnos lejos para constatar dicha realidad, porque, por ejemplo, en Cataluña hay 326 mezquitas; se calcula que prácticamente la mitad son salafistas, donde se propagan discursos radicales. Y existen en la actualidad municipios, como por ejemplo en el caso de Salt, donde hay *más* mezquitas que iglesias. Y, además, tan solo en los últimos días un imán en Olot fue expulsado a su país de origen por difundir sus tesis islamistas radicales. O, en Figueres, otro imán fue detenido por presuntos malos tratos a niñas en la mezquita y por la radicalidad de sus discursos. Por cierto, imán que era okupa. O en Sant Vicenç dels Horts, donde un magrebí fue detenido por intentar violar a una joven. Y eso solo en los últimos días.

Y, aun así, ustedes siguen teniendo la desfachatez y la poca vergüenza de negar que la creciente islamización es un problema para nuestra cultura y nuestra identidad. Y no solo lo niegan, sino que, además, se reafirman, promoviendo y alentando esta destrucción sistemática. (*Aplaudiments.*)

Desde ayuntamientos de todos los colores, incluso desde la propia Generalitat, liderada a día de hoy por el Partido Socialista, que recuerdo que buscaba votos en mezquitas como la del Vendrell o la de Cornellà de Llobregat, están impulsando un efecto llamada que lo que está produciendo es que nuestras calles cada día parezcan menos nuestras calles y que se parezcan más a un zoco del norte de África. (*Aplaudiments.*) Este efecto llamada tiene consecuencias y también tiene víctimas, y ante todo somos las mujeres: matrimonios forzados, que, por cierto, la mitad de los que se dan en España ocurren en Cataluña; mutilaciones genitales femeninas, que, según datos de su propia *conselleria*, en los últimos diez años ya llevamos diecisiete casos consumados a menores y ciento veinte tentativas; exclusión educativa y profesional, como dice, por ejemplo, el propio INE, que dice que más del cincuenta y cuatro por ciento de las mujeres marroquíes están en el paro, en Cataluña.

Y, sin embargo, ustedes no hacen absolutamente nada. Del mismo modo que tampoco hacen nada frente a la trampa islamista que supone la imposición del velo islámico en todas sus variantes. Todos ustedes han defendido o defienden abiertamente la imposición del velo, ya sea por ignorancia o, lo que más me aterra, que, a pesar de saber su significado, lo apoyan igualmente. El velo no es una prenda inocente; el velo es un instrumento político de sustitución cultural. Imagino que usted hoy vendrá aquí y defenderá que el velo es una opción libre, que está amparado en la libertad religiosa o incluso, bueno, que lo entiende como fruto de la diversidad.

Y es que es una lástima, una lástima que no utilice su tiempo y su capacidad de legislar para reconocer lo que realmente es. Es decir, es una herramienta de sometimiento permanente, de opresión, de represión y de imposición jerárquica del hombre musulmán a la mujer. El velo muestra hasta qué punto se ha creado una sociedad pa-

ralela en nuestros barrios. Todo empieza en el velo; es el primer paso, el más visible. Y es que, además, es utilizado constantemente por el fundamentalismo omnipresente en nuestros barrios y desafía nuestra sociedad, desafía nuestra cultura y desafía nuestras instituciones. Lo utilizan para decir alto y claro: «Oye, que estamos aquí y que cada vez somos más.» En definitiva, es el primer escalón de un sistema totalitario que normaliza la sumisión femenina. Empieza con un trozo de tela y acaba con sociedades donde las mujeres no somos libres.

Y lo más alarmante es que, por desgracia, no hablo solo de mujeres mayores de edad. ¿Qué pasa con esas niñas de ocho y nueve años que van veladas? Eso, señora *consellera*, no es ni libertad individual ni libertad religiosa; eso es abuso infantil y sexualización de la infancia. (*Aplaudiments.*)

Señora *consellera*, el velo es una barrera psicológica, ideológica y cultural, una marca de propiedad del islamismo, un territorio ganado del islamismo. Y nuestro deber no es otro que frenarlo. Es que debemos frenarlo; aún estamos a tiempo, debemos frenarlo. Y es que, mientras ustedes miran hacia otro lado, hay países, que en otras ocasiones ustedes mismos han tildado de ejemplos del bienestar y que hay que seguir, como Austria y como Suiza, que ya están legislando en esa dirección. Allí se prohíbe el velo en menores, allí se impide cubrir el rostro en espacios públicos, y allí se defiende que en Europa los europeos vamos con el rostro descubierto. (*Aplaudiments.*)

En definitiva, señora *consellera*, permitir el velo islámico es enviar un mensaje demoledor al mundo: que en nuestra tierra se tolera la desigualdad si esta viene en nombre de la *sharía* y de la moral musulmana, y también que los derechos de las mujeres se pueden sacrificar en nombre de la multiculturalidad.

Es por todo esto, señora *consellera*, que le formulo las siguientes preguntas, que espero que me responda. Primero, ¿usted y su partido van a seguir sacrificando a las mujeres que no quieren vivir bajo la ley de la *sharía* simplemente por intereses políticos y electorales? Segunda, ¿le parece compatible con un estado democrático que haya calles donde las mujeres ya no podamos ir vestidas libremente? Y tercera, ¿qué medidas ha adoptado la Generalitat de Catalunya y, sobre todo, su *conselleria* para proteger a los menores que se niegan a llevar el velo?

Mire, señora Menor, usted hoy tiene dos opciones: o seguir comprando el fingido argumento de que aquí en Cataluña no pasa nada, o intentar poner el foco en esas niñas, que si nosotros no miramos por ellas desde luego que la comunidad islámica no lo hará.

Gracias.

La vicepresidenta primera

Per respondre, és torn ara de la consellera. Té la paraula l'honorable Eva Menor Cantador.

La consellera d'Igualtat i Feminisme (Eva Menor Cantador)

Molt bé; moltes gràcies, vicepresidenta. Molt bona tarda de nou a tothom. La primera cosa que vull dir-li, senyora diputada, és que no només tinc dues opcions, les que vostè em planteja; tinc totes les opcions que em doni la gana de tenir, com les tenim totes les dones que prenem les decisions que ens dona la gana prendre, i no les que vostè ens diguin que hem de prendre. (*Aplaudiments.*)

Tornem a veure la islamofòbia de VOX. Jo pensava que estaria una mica més disfressadeta, però no, he vist que ha vingut, ha irromput en tota la seva plenitud, manifestant de manera oberta el que pensava que estaria disfressat, com ens tenen acostumat, al voltant del tema del vel islàmic. Però no, ho ha dit obertament.

Miri, m'interpellen com a consellera d'Igualtat i Feminisme suposadament perquè vostè estan molt preocupades per les nenes i molt preocupades per les dones. I, miri, jo ja li dic que vostè l'única vegada que es preocupen per les dones és per

ficar-se amb algun tipus de religió determinada, perquè si les dones no són d'aquest tipus de religió a vostès les dones els importen molt poc.

Si a vostès els importessin les dones, no titllarien la meua conselleria de «xirringuito» ni manifestarien, com ha manifestat el seu company, que no és necessària la perspectiva de gènere en la llei de l'estatut dels municipis rurals, o no negarien l'existència de violència masclista, o no qüestionarien les dones que denuncien una agressió sexual –vaig posar-ne exemples al darrer Ple–, o tampoc no dirien, com va dir una companya seva també en la darrera comissió, que el dret a la interrupció voluntària de l'embaràs no és cap dret. En el fons, a vostès no els hi preocupa gens garantir la llibertat de les dones, perquè si fos així les preguntes que s'haurien de fer o que m'haurien de fer serien molt més àmplies.

El que nosaltres ens qüestionem des del nostre departament és si estem fent tot el possible per garantir que totes les dones siguin veritablement lliures a l'hora de decidir si porten o no un símbol religiós. Nosaltres ens qüestionem si aquestes dones ocupen llocs d'esfera pública, si aquestes dones estan emancipades econòmicament, si aquestes dones tenen les mateixes oportunitats de trobar feina o si aquestes dones tenen les mateixes oportunitats de fer pràctiques esportives o educatives o de lleure.

També podrien qüestionar-se, com fem nosaltres, des del feminisme, l'impacte en la càrrega mental, la pressió i la desigualtat de gènere que poden generar les exigències estètiques dels estereotips de gènere, que totes les cultures en tenim un munt. Totes les dones, totes les cultures i en totes les religions; les exigències estètiques, sempre, majoritàriament, van dirigides a nosaltres. Però ens les hauríem de qüestionar totes, no només algunes.

Saben què no fem mai des del feminisme? El que vostès proposen: culpabilitzar les dones, expulsar-les de l'espai públic, veure's obligades a no fer allò que suposadament algú els obliga a fer. És que és molt fort, el que vostès plantegen. Vostès diuen: «Com que les dones no són lliures de posar-se els ornaments religiosos, nosaltres els obligarem a no fer-ho.» El cas és que les dones no decideixin mai. I vostès són els que reparteixen drets, els que diuen què ha de ser un dret o el que no pot ser un dret. I jo li dic que no són vostès els que reparteixen la cartera de drets, sinó que és la legislació vigent.

I, miri, vostès què proposen? Vostès proposen eliminar qualsevol símbol que no estigui alineat amb una suposada identitat i cultura. Qui determina què és la identitat i la cultura? També vostès? Perquè ens tenen acostumats, amb tot el supremacisme que els hi cap a les seves interpellacions, a dir-nos constantment què és la nostra identitat i la nostra cultura.

I, miri, jo l'hi dic: jo no em sento en cap moment identificada amb la seva idea d'identitat ni de cultura. Què farà amb mi, també demanar la meua expulsió perquè no em sento identificada amb la seva identitat ni amb la seva cultura? (*Aplaudiments.*) També proposaran aquesta mesura, no?

I, miri, les infiltracions negatives i silencioses són les que acostumen a fer vostès constantment a les xarxes socials, als mitjans digitals afins: a publicar fotografies, vídeos manipulats, fent córrer notícies falses per encendre els ànims de la població, generant desinformació, difonent identitats de persones que suposadament cometien delictes, i resulta després que no és la mateixa persona identificada, per dir que totes les persones migrades són perilloses i delinqüents.

I el que vostès fan és vergonyós, absolutament irresponsable. Va contra la democràcia i atempta contra els drets humans. I, per cert, en alguns casos, pot arribar fins i tot a ser un fet delictiu. Vigilin, perquè han detingut alguna persona molt a prop de casa nostra.

Aquesta és la identitat i cultura que diuen defensar? La del tot s'hi val, la de la justícia per la nostra mà, la de l'«a por ellos», la dels que volen deportacions massives, la de deshumanitzar les persones d'altres cultures i religions, la d'identificar res-

ponsables de tots els mals, la d'un grup d'homes adults apallissant un nen de quinze anys a Torre Pacheco. Aquesta és la identitat i la cultura que vostès diuen defensar?

Doncs jo defenso i nosaltres defensem una societat, una Catalunya que és per la que nosaltres treballem, que és la de l'humanisme, la de l'estat de dret, la del dret a la seguretat i la del dret a la igualtat. Sí, sí, la de la integració, la igualtat, el feminisme, la justícia social, la Catalunya on qui la fa la paga, però que reconeix i empara els drets humans de tothom, independentment del seu origen, raça o religió.

Sí, aquests dos conceptes, malgrat que els hi sembli impossible, són absolutament compatibles: la Catalunya que acull, que estima, que és la que ens identifica, la que ens ha portat el progrés econòmic i social, la que ens ha portat a respectar la nostra cultura, la nostra civilització. I respectar la nostra cultura i la nostra civilització, que és el que vostès demanen, és defensar l'estat de dret.

I acabo la meva intervenció convidant-vos a reflexionar i amb un seguit de recomanacions. La primera: als diputats i diputades d'aquesta cambra que justifiquen, banalitzen, subestimen i fins i tot se sumen als discursos de la ultradreta perquè estan de moda, sembla ser, darrerament, els recordo que la seva retòrica no és original; està basada en la propaganda del feixisme, la teoria de la gran substitució. La porten practicant molt de temps Le Pen, Salvini, Orbán, i és profundament perillosa, i les conseqüències són molt greus. Només s'ha de tenir memòria democràtica, perquè la història ens ha ensenyat que el discurs de qüestionament de l'estat de dret, de l'assenyalament a un col·lectiu per la seva religió, raça, és l'antesala d'un escenari amb conseqüències terribles. Llàstima que ens n'oblidem amb tanta facilitat.

I acabo també amb unes recomanacions de lectura estival. S'apropen les vacances. Els diputats i diputades, sobretot d'aquesta part dreta de l'hemicicle, tindran molt de temps per llegir. I per evitar l'oblit els recomano que llegeixin *Feixisme: una advertència*, de Madeleine Albright; *Els orígens del totalitarisme*, de Hannah Arendt; *Dones, raça i classe*, d'Angela Davis.

Pepe Mujica deia: «No ens cansem de ser bons, encara que no ser-ho no serveixi de quasi res. Serveix per no penedir-se amb un mateix.» Diputats, diputades de totes les forces, però especialment els que estan aquí situats a la meua dreta i es consideren demòcrates, responguin amb contundència front a aquesta onada reaccionària i perillosa. Tenim el deure amb la ciutadania del present, però també amb la del futur, de situar-nos al bàndol bo de la història. Els estem esperant. No ens defraudin.

Gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Júlia Calvet Puig.

Júlia Calvet Puig

Miri, senyora consellera, potser li sorprèn, eh?, però cada vegada som més les catalanes que sabem que, per a més llibertat, hauria de ser deportar tots aquests individus que no ens tenen per iguals. (*Aplaudiments.*) Això seria la nostra llibertat. Això faria molt més per la nostra llibertat que no els milions d'euros que es destinen al seu «xiringuito».

Després, dit això, que fàcil i que covarda és la seva posició i la del seu partit. Que fàcil és pujar aquí al faristol, dir, bé, doncs, això, no?, que si nosaltres som xenòfobs, que si nosaltres som racistes, que si nosaltres anem en contra de les dones. Que fàcil. També dir això, no?, que les nenes es posen vel, que vostès tenen llibertat. Que fàcil és la seva posició.

Lo difícil, lo valent i lo just no és la seva posició; és parlar de les moltes nenes que no poden dir que no, que no poden negar-se a posar-se un vel, perquè darrere de cada una d'aquestes nenes el que hi ha és pressió familiar, por i, sobretot, control de la comunitat islàmica asfixiant, que vostès prefereixen ignorar, però que són aquestes nenes les que paguen el preu de la seva inacció. (*Aplaudiments.*)

Sap vostè o s'ha molestat alguna vegada a conèixer el que els hi passa a moltes nenes que es neguen a portar el vel? Què li diria a una nena de catorze anys que pateix violència física i psicològica per part dels seus pares al negar-se a posar-se el vel i a cobrir-se completament? Què li dirien vostès a una nena de dotze anys que és insultada, pressionada i amenaçada per un imam dient-li que li cremarà el cabell si no se'l cobreix?

Tant de bo vostès es dignessin a escoltar aquestes nenes, perquè sabrien d'una vegada per totes quina és la pressió inimaginable que suporten, per adonar-se, perquè tots vostès s'adonin de que el vel no és una opció. I és que no tenen alternativa. No és una opció, perquè no tenen alternativa. I és que no tenen alternativa perquè, en cas contrari, són repudiades per la seva família i també per la seva comunitat. (*Aplaudiments.*)

I és que, per l'islamisme, la nena o la dona lliure és una kàfir, és a dir, una infidel. I no, no ens equivoquem, no parlem d'infidel en termes religiosos. Parlem d'infidel en termes polítics, perquè no volen, els islamistes no volen de cap de les maneres que aquestes nenes escapin del seu control i de la seva missió d'islamitzar tota Europa.

Mirin, ja sé que són valents per anar a Budapest a les marxes LGTBI, però també haurien de ser valents per reivindicar els drets de les dones a països com l'Iran o el Marroc. (*Aplaudiments.*) Per això sí que haurien de ser valents. Però aquí a Catalunya deixi de defensar una imposició islàmica sota un fals feminisme integrador. Perquè la majoria de les joves catalanes no volem viure en una Catalunya islamitzada, senyora consellera. Si tan allunyats de la realitat o de la majoria social creuen que estem, convoquin un referèndum –convoquin un referèndum. Anem a les urnes, votem, vegem què volen els catalans, si volen que les dones ens cobrim el cabell o no. (*Remor de veus.*) Tan de demòcrates que van... Doncs votem. (*Aplaudiments.*) Anem a les urnes.

Mirin, això és molt senzill. Si vostès no ho fan per la llibertat de les dones, per la seva dignitat, per qüestions identitàries, facin-ho per motius...

El president

Silenci. Si us plau, silenci. Endavant.

Júlia Calvet Puig

Gràcies. Si vostès no ho fan per la dignitat de les dones, per la llibertat de les dones, facin-ho per altres motius, com són la seguretat i l'educació. Seguretat per què? Molt fàcil, perquè impedeix la identificació visual dels qui ho porten i dificulta greument la labor de vigilància per part dels cossos i forces de seguretat en els espais públics. I en el cas de l'educació, perquè és que jo crec que és evident –és evident. No podem normalitzar de cap de les maneres a les nostres aules símbols islàmics d'adoctrinament. I és que, senyora consellera, tant vostè com jo sabem que, quan veiem una nena amb un vel, aquella nena està cada vegada més lluny de Catalunya i de ser catalana i de ser espanyola.

En definitiva, nosaltres som molt clars. Ens neguem a que els nostres barris es converteixin en guetos islamitzats com la Mariola o com per exemple el Raval. Jo mateixa em nego a que d'aquí vint anys hàgim d'anar totes les dones tapades completament pel simple fet de ser dones, perquè és el que pretén l'islam a tot occident. I jo mateixa em nego a que tot això passi perquè, com a dona catalana i espanyola, no estic disposada a renunciar ni una mica a la meva cultura, a la meva identitat i a la meva història cristiana, sobre la qual s'han forjat les nostres ciutats i els nostres pobles. (*Aplaudiments.*)

En definitiva, perquè Catalunya segueixi sent Catalunya, perquè Espanya segueixi sent Espanya. Aquí, a casa nostra, no hi ha ni un sol espai per a la xaria. A casa nostra les dones no ens cobrim; som lliures. En definitiva, a casa nostra, no al vel, sí a les nostres tradicions i un no rotund a l'avenç de l'islamisme.

Gràcies.

El president

Per fer la rèplica té la paraula l'honorable senyora Eva Menor Cantador, la consellera d'Igualtat i Feminisme.

La consellera d'Igualtat i Feminisme (Eva Menor Cantador)

Miri, per protegir aquestes dones i totes les dones, nosaltres tenim tota una xarxa d'intervenció: serveis integrals d'atenció a les dones, serveis integrals especialitzats, serveis d'intervenció en crisi repartits per tot el territori als que les dones poden adreçar-se. Si a vostès els importa que fem polítiques públiques per aconseguir que els entorns de les dones garanteixin la llibertat d'escollir, aquesta opció i qualsevol altra, no parlarien d'expulsió ni parlarien d'expulsió de l'espai públic de les dones; parlarien de mesures d'emancipació, de sensibilització, d'emancipació econòmica i vital.

I, miri, vostè m'ha fet una radiografia d'una societat que jo no reconec. Jo li parlaré de casa meva, li parlaré de Badia del Vallès. Perquè vostè està tractant els moviments migratoris com una realitat humana que sempre ha existit. Vostè fa esment de la seva..., de la nostra cultura i la nostra història, que és una barreja de moltíssimes cultures que han anat venint al nostre territori al llarg dels segles. I vostè ho planteja com una cosa extraordinària i negativa, quan reflecteix el que ha passat al llarg de la història. I vostès ho fan fins i tot amb una maldat, sota el meu punt de vista, bastant irresponsable.

He estat alcaldessa de Badia del Vallès durant quinze anys i he viscut dues onades migratòries. La primera, en primera persona, la dels anys setanta, que van arribar moltíssimes persones d'arreu de l'Estat espanyol, a les que moltes persones qualificaven com vostès qualifiquen les persones que arriben en el present a la nostra terra. Sí, sí, van rebre les mateixes qualificacions. Si tinguessin una mica d'interès en recuperar la història, ho veurien.

La segona va ser la que va arribar en els anys dos mil. Fa vint-i-cinc anys van arribar moltes famílies; totes, pràcticament totes, provinents del Marroc. I als seus fills i filles, que han nascut a Badia, que són catalans i que són espanyols, que han compartit escola amb les meves filles, que avui són els seus amics i les seves amigues, vostès els neguen fins i tot la categoria de ciutadania, els qualifiquen de potencials delinqüents. Slimane és l'interventor del meu ajuntament. Badre, una persona que va obtenir un nou a la selectivitat, està estudiant infermeria. Mariam estudia enginyeria, perquè els seus pares i mares, igual que els nostres, treballen molt perquè tinguin les oportunitats que ells no van tenir. Mares com Hamida, que neteja cases perquè la seva filla Nora pugui estudiar.

He compartit amb vostès una descripció del meu entorn immediat. I jo els hi pregunto: què han fet Fàtima, Slimane o Mariam per ser mereixedores del seu odi? Què han fet per no merèixer tenir les mateixes condicions que les meves filles? Per què se'ls hi nega la condició plena d'espanyols o de catalans malgrat haver nascut a Catalunya? Què han fet les persones migrades que viuen a Torre Pacheco per rebre el seu odi, assetjament i amenaces? Què han fet per merèixer viure amb por?

Sincerament, veient el que està passant i després de sentir-la, només fa que reafirmar-me en que l'estratègia contra els discursos d'odi que estem desenvolupant com a govern de Catalunya és el que necessitem.

Gràcies.

El president

Gràcies, consellera.

Se suspèn la sessió, que reprendrem demà a les nou del dematí.

La sessió se suspèn a un quart de sis de la tarda i dotze minuts.